

„O minunată
și răscolitoare poveste
ce ne reamintește
de forța destinului.”

THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

PROBABILITATEA STATISTICĂ

DE A

TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA VEDERE

JENNIFER E. SMITH

- PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA
VEDERE-

JENNIFER E. SMITH

**PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A
TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA VEDERE**

Traducere din limba engleză și note de ADRIAN DELIU
Titlul original: THE STATISTICAL PROBABILITY OF LOVE AT
FIRST SIGHT

- JENNIFER E. SMITH -

Pentru Kelly și Errol

„Și, o, există în viața asta
zile pentru care merită să trăiești,
și pentru care merită să mori”

Charles Dickens
PRIETENUL NOSTRU COMUN

PROLOG

Sunt atâtea posibilități ca totul să fi putut decurge altfel.

Să ne imaginăm ce-ar fi fost dacă ea n-ar fi uitat cartea. N-ar mai fi fost nevoită să intre înapoi în casă, în timp ce mama aștepta afară, cu motorul mașinii pornit emanând un nor de gaze de eșapament prin arșița după-amiezii târzii.

Sau chiar înainte de asta: să ne imaginăm că n-ar mai fi așteptat ca să-și probeze rochia, și ar fi observat mai devreme că are bretelele prea lungi, astfel încât mama să nu mai fie nevoită să-și care după ea vechea trusă pentru cusut, transformând masa din bucătărie într-o masă pentru operații, într-o tentativă de a mai salva sărmana bucată de mătase purpurie, lipsită de viață, în chiar ultimul moment.

Sau mai târziu: dacă ea nu s-ar fi ales cu o tăietură de hârtie când și-a imprimat biletul, dacă nu și-ar fi pierdut încărcătorul telefonului, dacă n-ar fi fost aglomerație pe autostrada către aeroport. Dacă n-ar fi trecut de ieșirea de pe autostradă, sau dacă n-ar fi băjbăit cu monedele pentru taxă, de douăzeci și cinci de cenți, care i se rostogoliseră pe sub scaun, în timp ce oamenii din mașinile aflate în spatele lor se lăsau cu toată greutatea pe claxoane.

Dacă roțițele valizei ei n-ar fi fost descentrate. Dacă-ar fi alergat doar cu un pic mai repede către poartă.

Cu toate că e posibil ca oricum să nu fi contat. Poate că întreaga succesiune de întârzieri din ziua aceea a fost fără noimă, și dacă nu s-ar fi întâmplat unul dintre acele lucruri, atunci, pur și simplu, s-ar fi întâmplat un altul: vremea de deasupra Atlanticului, ploaie în Londra, nori de furtună care să zăbovească doar cu o oră în plus, înainte de a-și vedea de drum. Hadley nu crede cu prea mare tărie în lucruri ca soartă sau destin; dar, la drept vorbind, ea nici în punctualitatea industriei aeronautice nu prea crede, de asemenea.

În definitiv, cine a mai auzit să plece un avion la timp? Nu mai pierduse avionul niciodată în viața ei. Nici măcar o dată. Dar când, în sfârșit, a ajuns la poartă în seara aceea, a făcut-o doar ca să-i găsească pe operatori în timp ce încuiau ușa și închideau computerele. Ceasul de deasupra lor arăta 6:48, și imediat dincolo de fereastră se zărea avionul, ca o mătăhăloasă fortăreață metalică; era clar, după privirile celor din jur, că nimeni nu s-ar mai fi putut urca în chestia aia.

Întârziase patru minute, ceea ce nu pare chiar atât de mare lucru, când stai să te gândești: cât o pauză pentru reclame, sau recreația de la școală, sau intervalul de timp necesar pentru încălzirea unui preparat la microunde. Patru minute nu înseamnă nimic. În absolut fiecare zi, în absolut fiecare aeroport, există persoane care-și prind avionul în absolut ultima clipă, râsuflând greu în timp ce-și lasă bagajele și apoi se trântesc pe locurile lor, suspinând de ușurare, în timp ce avionul se lansează în direcția cerului.

Dar nu e și cazul lui Hadley Sullivan, care-și lasă rucsacul să-i alunece din mână, stând la fereastră și privind cum se desprinde avionul de rampa asemănătoare unui acordeon, cu botul rotindu-se, îndreptându-și aripile către pistă, fără ea.

Dincolo de ocean, tatăl ei ține un ultim toast, iar personalul cu mănuși albe al hotelului lustruiește argintăria pentru festivitatea de mâine seară. În spatele ei, băiatul cu un bilet pentru locul 18C la următoarea cursă spre Londra mușcă dintr-o gogoasă pudrată cu zahăr, fără să-i pese de praful alb care i se așterne pe cămașa albastră.

Hadley închide ochii, doar pentru o clipă, iar atunci când îi redeschide, avionul a dispărut.

Cine și-ar fi închipuit că patru minute ar putea schimba totul?

1

6:56 pm Ora Coastei de Est
11:56 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich

Aeroporturile sunt veritabile camere de tortură pentru cine suferă de claustrofobie.

Nu e vorba doar despre apropiata amenințare a călătoriei viitoare – să stai îndesat ca sardelele pe scaune, și apoi să te catapultezi în aer, într-un tub metalic îngust – ci și despre terminalele în sine, de presiunea oamenilor, când totul se încețoșează și se învâртеște, cu un zumzet dansant, amețitor, numai mișcare și zgomot, numai frenezie și larmă, și totul e închis între ferestre din sticlă, ca într-un soi de monstruos vivariu pentru furnici.

Acesta e doar unul dintre numeroasele lucruri la care se străduiește Hadley să nu se gândească, în timp ce stă, neputincioasă, în fața ghișeului pentru bilete. Lumina de afară începe să scadă, iar avionul ei e acum undeva deasupra Atlanticului, și ea simte ceva în interiorul ei descătușându-se, ca degajarea lentă a aerului dintr-un balon. Parțial, e din cauza iminentului ei zbor, parțial, dintr-a aeroportului, dar în cea mai mare măsură – *în cea mai mare măsură* – e de la conștientizarea faptului că urmează acum să întârzie la nunta la care nici măcar n-ar fi vrut să se ducă, de la bun început, și ceva legat de această nefericită mică întorsătură a sorții o face să-i vină să plângă.

Oamenii de ordine de la porți se adunaseră în partea cealaltă a acestora, spre ghișeu, și acum se încruntau la ea cu expresii nerăbdătoare, aproape iritate. Ecranul din spatele lor deja se modificase ca să anunțe următoarea cursă de pe JFK spre Heathrow, care avea să plece peste ceva mai mult de trei ore, și devenea repede vizibil faptul că Hadley era singura piedică rămasă între ei și sfârșitul turei lor.

— Îmi pare rău, domnișoară, îi zice una dintre angajate, cu un evident oftat reprimat în voce. Nu putem să vă ajutăm cu nimic altceva, decât să încercăm să vă aranjăm pentru următorul zbor.

Hadley încuviințează, mohorâtă. Își petrecuse ultimele câteva săptămâni dorindu-și să se întâmple exact acest lucru, cu toate că, să recunoaștem, scenariile din imaginația ei fuseseră puțin mai dramatice: o grevă de mare amploare a angajaților de pe liniile aeriene; o epocală furtună cu grindină; un caz de gripă cu imobilizare la pat, sau chiar de pojar, care s-o împiedice să ia avionul. Toate acestea, motive perfect întemeiate pentru ratarea defilării tatălui ei pe intervalul dintre stranele bisericii, ca să ia în căsătorie o femeie pe care ea n-o întâlnise niciodată.

Dar să pierzi avionul pentru o întârziere de doar patru minute pare puțin cam prea convenabil, poate un picuț suspect, și Hadley nu e absolut deloc convinsă că părinții ei – oricare dintre ei – ar înțelege că n-a fost ea de vină. De fapt, bănuiește că întâmplarea asta s-ar putea nimeri pe extrem de scurta listă a lucrurilor față de care amândoi chiar ar fi de aceeași părere.

Fusese ideea ei să sară peste cina de repetiție și să sosească la Londra chiar în dimineața zilei cu nunta. Hadley nu-și mai văzuse tatăl de mai mult de un an, și nu era sigură că ar fi în stare să stea în aceeași încăpere cu toate persoanele importante din viața lui – cu prietenii și cu colegii lui, cu mica lume pe care și-o construisese el la un ocean distanță – în timp ce-ar toasta cu toții pentru sănătatea și fericirea lui, pentru începutul unei vieți noi. Dacă ar fi fost după ea, nici măcar nu s-ar fi dus la nuntă, însă până la urmă *acest* capitol se dovedise unul care nu lăsa loc pentru negocieri.

„El rămâne, totuși, tatăl tău”, insistă să-i tot amintească mama, de parcă ar fi fost un lucru pe care Hadley l-ar fi putut uita. „Dacă n-o să te duci, mai târziu o să-ți pară rău. Știi că ți-e greu să-ți imaginezi așa ceva când ai

șaptesprezece ani, dar ai încredere în ce-ți spun. Într-o zi, o să-ți pară rău.”

Numai că Hadley nu e chiar atât de convinsă.

Acum, casiera atacă tastatura computerului cu un soi de îndârjire feroce, trântindu-și degetele peste taste și pocnindu-și guma de mestecat din gură.

— Aveți noroc, îi zice, ridicându-și mâinile cu o mică înfloritură. Pot să vă programez la zece douăzeci și patru. Locul 18A. Lângă fereastră.

Lui Hadley aproape că-i e teamă să pună întrebarea, dar o pune oricum:

— La ce oră ajunge?

— Nouă cincizeci și patru, îi răspunde funcționara. Măine dimineață.

Hadley vede cu ochii minții delicata caligrafie, cu litere groase, ivorii, de pe invitația pentru nuntă, care zăcea deja de câteva luni pe măsuta ei pentru toaletă. Ceremonia avea să înceapă mâine la amiază, ceea ce însemna că, dacă totul ar decurge conform programului – zborul, apoi vama, taxiurile și circulația, toate sincronizate ca într-o coregrafie perfectă – încă ar avea o șansă de a ajunge la timp. Dar abia la limită.

— Îmbarcarea va fi la poarta aceasta, începând cu ora nouă patruzeci și cinci, o informează casiera, întinzându-i documentele, toate cuprinse îngrijit într-o mică învelitoare. Călătorie plăcută!

Hadley se îndreaptă încet spre ferestre și examinează șirurile de scaune de un maro-gălbui ponosit, în majoritate ocupate, iar cele rămase, lăsându-și la iveală umplutura galbenă ieșită pe la cusături, ca la mult-iubiții ursuleți din pluș. Își proptește rucsacul deasupra valizei cu roțile și se scotocește după telefonul mobil, apoi caută prin agendă numărul tatălui ei. E trecut, simplu, ca „Profesorul”, etichetă cu care-l gratulase acum aproximativ un an și jumătate, la scurt timp după ce se anunțase că el nu se va mai întoarce

în Connecticut, iar cuvântul *tată* devenise un neplăcut memento ori de câte ori își deschidea telefonul.

Pulsul i se accelerează când aude că începe să sune; cu toate că el încă o caută destul de des la telefon, situațiile în care ea îi formase numărul s-ar putea număra, probabil, pe degetele de la o mână. Acolo e aproape miezul nopții, iar când el răspunde, în sfârșit, vocea îi sună îngroșată și tărăgănată, fie din cauza somnului, fie a alcoolului, fie a ambelor.

— Hadley?

— Am pierdut avionul, îl anunță ea, adoptând acel ton repezit care-i vine atât de firesc atunci când vorbește cu tatăl ei, în ultima vreme, ca un efect secundar al dezaprobării ei generale față de el.

— Ce?

Ea oftează și repetă:

— Am pierdut avionul.

În fundal, Hadley o aude pe Charlotte murmurând, și ceva se învăpăiază înăuntrul ei, o bruscă explozie de furie. În ciuda siropoaselor e-mailuri pe care i le tot trimisese femeia asta încă de când o ceruse tatăl ei în căsătorie – pline de planuri pentru nuntă și fotografii din excursia lor la Paris și pledoarii în favoarea implicării lui Hadley, toate cu semnătura însoțită de un ultra-zelos „xxoo” (de parcă un singur x și un singur o¹ n-ar fi fost de ajuns) – trecuse exact un an și jumătate de când Hadley ajunsese la concluzia că o detestă, și ar fi nevoie de mult mai mult decât o invitație de a fi domnișoară de onoare ca s-o facă să se răzgândească în această privință.

— Păi, o întreabă tatăl ei, ai găsit altul?

— Da, dar nu ajunge decât la zece.

— Mâine?

— Nu, diseară, răspunde ea. O să vin cu cometa.

Tata nu-i ia persiflarea în seamă.

¹ În limbajul folosit în comunicațiile pe internet, „x” simbolizează sărutări, iar „o”, îmbrățișări.

— E prea târziu. Prea aproape de începerea ceremoniei. Nu mai am timp să te iau, zice el, după care se aud sunete înfundate, fiindcă el acoperă microfonul ca să se consulte în șoaptă cu Charlotte. Am putea, probabil, s-o trimitem pe tanti Marilyn după tine, îi zice apoi.

— Cine e tanti Marilyn?

— Mătușa Charlottei.

— Am șaptesprezece ani, îi amintește Hadley. Sunt destul de convinsă că aș putea să mă descurc și să ajung cu taxiul la biserică.

— Nu știu, meditează tata. E prima oară când vii în Londra...

Își lasă fraza neterminată, apoi își drege glasul.

— Crezi că mama ta n-o să aibă nimic împotriva?

— Mama nu-i aici, îi răspunde Hadley. Cred că ea a prins prima nuntă.

Tăcere, de cealaltă parte.

— Nu-i nimic, tată. Ne vedem mâine la biserică. Sper să nu ajung prea târziu.

— OK, răspunde el încet. Abia aștept să te văd.

— Mda, zice ea, neputându-se îndura să-i răspundă la fel. Pe mâine.

Abia după ce închide își dă seama Hadley că nu l-a întrebat măcar cum a decurs cina de repetiție. Și nu e absolut deloc convinsă că ar vrea să afle.

Pentru un timp îndelungat, ea doar rămâne pe loc, nemișcată, ținând încă telefonul strâns în mână, încercând să nu se gândească la ce-o așteaptă de cealaltă parte a oceanului. Mirosul de unt de la un stand cu covrigi din apropiere îi provoacă o ușoară greață, și nu și-ar dori altceva mai mult decât să stea jos, însă poarta e sufocată de pasageri revărsați din alte suprafețe ale terminalului. E weekendul cu 4 iulie, și hărțile meteo de pe ecranele televizoarelor înfățișează desenul involburat al furtunilor acoperind o mare parte din Midwest. Oamenii își jalonează teritoriile, emițând pretenții asupra unor părți din sala de

așteptare de parcă ar intenționa să locuiască permanent acolo. Se văd valize cocoțate pe scaunele libere, familii întinzându-și tabăra pe colțuri întregi, pungii unsuroase de la McDonald's împrăștiate pe podea. În timp ce-și face loc trecând peste un bărbat dormind pe rucsacul lui, Hadley e acut conștientă de cât de aproape e tavanul și de strânși pereții, de prezența năvălitoare a gloatei peste tot împrejurul ei, și e nevoită să-și amintească sieși să respire.

Când depistează un scaun liber, se zorește în direcția aceea, manevrându-și valiza pe rotile prin oceanul de încălzări și încercând să nu se mai gândească la cât de șifonată îi va fi caraghioasa ei rochie purpurie când va ajunge, mâine dimineață. Ideea fusese să aibă la dispoziție câteva ore în care să se pregătească la hotel înainte de ceremonie, însă acum va fi nevoită să gonească nebunește până la biserică. Dintre toate numeroasele griji din momentul de față, aceasta nu ocupa un loc prea apropiat de fruntea listei lui Hadley, dar oricum, i se părea un pic distractiv să-și imagineze chiar cât de oripilate vor fi prietenele Charlottei; fără îndoială că lipsa timpului necesar unei vizite la salon pentru ajustarea coafurii se încadrează la categoria catastrofe majore în standardele lor.

Hadley e destul de convinsă că termenul de *regret* este mult prea palid ca să-i descrie sentimentele față de acordul de a fi domnișoară de onoare, însă fusese măcinată până la epuizare de neconținutele e-mailuri ale Charlottei și nesfârșitele implorări ale tatii, ca să nu mai punem la socoteală și surprinzătoarele manifestări de sprijin ale mamei în favoarea ideii.

„Știi că ea nu e, în clipa de față, preferata ta din toată lumea”, îi zisese, „și categoric nu e nici a mea. Dar chiar vrei ca, într-o zi, să răsfoiești albumul de nuntă, poate împreună cu propriii tăi copii, și să regreti că n-ai participat și tu?”

Hadley chiar nu crede că ar deranja-o, de fapt, dar putea să înțeleagă unde anume bătea toată lumea, și pur și simplu i se părea că ar fi mai ușor dacă le-ar face pe plac, chiar dacă

asta însemna să suporte fixativul pentru păr și incomodele tocuri și ședința foto de după nuntă. Când ceilalți invitați la nuntă – o adunătură de prieteni de treizeci și ceva de ani ai Charlottei – aflaseră că li se va alătura o adolescentă din America, Hadley fusese acceptată cu promptitudine printr-o rafală de semne de exclamare în lanțul de e-mailuri aflat în circulație în cadrul grupului. Și cu toate că ea n-o întâlnise niciodată pe Charlotte, și avusese grijă pe parcursul ultimului an și jumătate ca situația să rămână exact așa, cunoștea acum preferințele femeii în privința unei vaste game de subiecte având legătură cu nunta: probleme importante, ca dilema sandale cu bretele contra pantofi cu botul închis; dacă să includă și floarea-miresei în buchet; și, cel mai rău dintre toate, lucrul care o marca mai tare, lenjeria preferată pentru petrecerea miresei, sau, așa cum o numeau ele, petrecerea cucoanelor. Era uluitor, zău așa, ce volum de corespondență electronică putea să genereze o nuntă. Hadley știa că unele dintre femei erau colege cu Charlotte la galeria universitară de artă de la Oxford, dar i se părea de mirare că oricare dintre ele mai avea timp să meargă și la muncă. Programul prevedea să le întâlnească mâine-dimineață, devreme, la hotel, însă acum se părea că ele vor fi nevoite să-și încheie fermoarele rochiilor și să-și onduleze părul fără ea.

Dincolo de fereastră, cerul căpătase acum nuanța trandafirie a amurgului, și gămăliile de ac luminoase care trasează contururile avioanelor începeau să prindă viață. Hadley putea să-și deslușească imaginea feței în geam, numai păr blond și ochi mari, arătând cumva obosită și boțită, ca și cum ar fi lăsat deja călătoria în urmă. Se înghesuie pe un scaun între un bărbat mai vârstnic care-și flutură ziarul cu atâta putere, încât ea aproape se așteaptă să-l vadă desprinzându-se din mâna lui și zburând cât colo, și o femeie între două vârste cu o pisică brodată pe puloverul cu gât, tricotând ceva care putea să devină orice până la urmă.

Încă trei ore, își spune în sinea ei, strângându-și rucsacul în brațe, și abia apoi își dă seama că n-are niciun rost să ții numărătoarea inversă spre ceva care te îngrozește; mult mai adecvat ar fi fost să spună: încă două zile. Încă două zile, și va fi din nou acasă. Încă două zile, și va putea pretinde că toate astea nici nu s-au întâmplat. Încă două zile, și va scăpa cu viață de weekendul care o îngrozea de un timp care i se părea cât ani întregi.

Își potrivește rucsacul în poală, dându-și seama cu o clipă prea târziu că n-a tras fermoarul până la capăt, și câteva lucruri i se rostogolesc pe jos. Hadley se întinde mai întâi spre luciul pentru buze, apoi spre revistele mondene, dar când dă să-și ridice cartea neagră și grea primită de la tatăl ei, băiatul aflat de cealaltă parte a culoarului ajunge primul la ea.

Aruncă o scurtă privire spre copertă înainte de a i-o restitui, și Hadley sesizează un licăr de recunoaștere în ochii lui. Are nevoie de o secundă până să înțeleagă că el sigur o consideră acum genul de persoană care citește Dickens prin aeroporturi, și e cât pe ce să-i spună că nu-i așa; realitatea e că are cartea de o grămadă de timp, și nici măcar n-a deschis-o vreodată. Dar, în loc de asta, zâmbește ca mulțumire, apoi întoarce destul de ostentativ capul spre fereastră, doar pentru eventualitatea în care el ar avea de gând să inițieze o conversație.

Asta pentru că Hadley n-are chef de discuții în clipa de față, nici măcar cu un tip atât de simpatic ca el. La drept vorbind, n-ar fi avut chef să se afle aici, absolut deloc. Ziua care o așteaptă este precum ceva viu și însuflețit, ceva care se năpustește spre ea cu o viteză alarmantă, și pare să fie doar o problemă de timp până s-o doboare pe spate. Groaza pe care o resimte la gândul de a se sui în avion – ca să nu mai punem la socoteală aterizarea la Londra – este ceva fizic; o determină să se foiască pe scaun, să-și bălăbănească picioarele și să zvâcnească din degete.

Bărbatul de lângă ea își suflă zgomotos nasul, după care-și smucește ziarul înapoi în fața ochilor, și Hadley speră să nu-i fie vecin în timpul zborului. Șapte ore înseamnă timp îndelungat, o felie prea mare a zilei ca să poată fi lăsată la mâna norocului. Niciodată n-ar trebui să pornești la drum alături de o persoană pe care n-o cunoști; și totuși, de câte ori nu zburase ea spre Chicago, sau spre Denver, sau spre Florida, lângă cineva complet necunoscut, cot la cot, umăr la umăr, aruncați împreună pe deasupra țării? Asta-i problema cu avioanele: poți să stai de vorbă cu cineva ore întregi, și totuși să nu-i afli numele niciodată; să-i împărtășești cele mai profunde secrete ale tale, și apoi să nu-l mai vezi niciodată.

În timp ce omul își lungește gâtul ca să citească un articol, brațul i se atinge de-al lui Hadley, și ea se ridică brusc, săltându-și rucsacul pe un umăr. În jurul ei, prin spațiul de îmbarcare mișună încă lumea, și ea privește cu jind spre ferestre, dorindu-și să fi fost afară chiar în clipele astea. Nu e sigură că mai poate rezista acolo încă trei ore, însă ideea de a-și târi valiza după ea prin toată mulțimea o descurajează. Și-o mai apropie un pic de scaunul ei gol, ca să pară ocupat, după care se întoarce spre doamna cu pisica pe puloverul cu gât.

— Sunteți amabilă să aveți grijă un minut și de bagajul meu, vă rog? o întreabă, iar femeia se oprește din tricotate, cu andrelele cât se poate de nemișcate, și-și ridică privirea încruntată spre ea.

— N-ar trebui să faci așa ceva, îi atrage atenția, pe un ton tăios.

— Doar pentru un minut, două, îi explică Hadley, însă femeia doar scutură puțin din cap, ca și cum n-ar putea suporta să fie implicată în cine știe ce scenariu s-ar pregăti să se deruleze.

— Pot să am eu grijă, se oferă băiatul de dincolo de interval, și Hadley îl privește – îl privește de-a binelea – pentru prima oară.

Părul lui închis la culoare e un pic cam prea lung, și are firimituri pe pieptul cămășii, dar are și ceva izbitor, de asemenea. Poate accentul, despre care ea e destul de convinsă că ar fi britanic, sau zâmbetul buzelor al căror zâmbet încearcă să și-l stăpânească. Însă inima ei se înmoaie într-un mod neașteptat când îl vede privind-o, după care ochii lui se abat din nou spre femeia ale cărei buze sunt acum strânse într-o linie subțire, dezaprobatoare.

— E contrar *legii*, mormăie femeia în barbă, trăgând cu ochiul spre locul în care doi mătăhăloși agenți de pază așteaptă imediat în fața zonei restaurantelor.

Hadley își întoarce din nou privirea spre băiat, care-i oferă un zâmbet înțelegător.

— Nu contează, zice ea. O să-l iau cu mine. Mersi oricum.

Începe să-și adune lucrurile, strecurându-și cartea sub braț și săltându-și rucsacul pe umărul celălalt. Femeia abia catadicsește să-și tragă picioarele în timp ce Hadley manevrează cu valiza pe lângă ea. Când ajunge în capătul sălii de așteptare, mocheta decolorată lasă locul linoleumului de pe coridor, și valiza ei se clatină într-un echilibru precar pe marginea cauciucată care le desparte pe acestea două. Se leagănă de pe o rotiță pe cealaltă, iar când Hadley încearcă s-o îndrepte, cartea îi alunecă de sub braț. Iar când se apleacă s-o ridice iar, îi zboară și puloverul pe jos.

Nu pot să cred așa ceva, își zice Hadley în sinea ei, suflându-și o șuviță de păr căzută peste ochi. Dar, până reușește ea să-și strângă totul și întinde mâna ca să-și apuce iar valiza, cumva nu reușește să mai dea de ea. Răsucindu-se pe călcâie, rămâne buimăcită când îl vede pe băiatul acela stând chiar lângă ea, cu propria geantă atârnată de umăr. Privirea îi coboară apoi spre mâna lui, aflată pe mânerul valizei ei.

— Ce tot faci? îl întreabă, clipind spre el.

— Mi-ai dat impresia că ai putea avea nevoie de ceva ajutor, îi răspunde el, și Hadley nu poate face altceva, decât să se holbeze. Și așa e perfect legal, adaugă el, zâmbind.

Ea înalță din sprâncene, iar el își îndreaptă un pic statura, arătând cumva mai puțin sigur pe sine. Ei îi trece prin minte că el poate-o fi avut în plan să-i fure geanta, dar dacă așa o fi, atunci nu se poate numi un jaf prea profitabil: în mare măsură, tot ce poate găsi înăuntru ar fi o pereche de pantofi și o rochie. Și ea ar fi mai mult decât fericită dacă le-ar pierde pe-astea.

Rămâne pe loc pentru un moment prelungit, întrebându-se cum ar trebui să procedeze ca să obțină un hamal, însă mulțimile năvălesc pe lângă ei, și rucsacul îi apasă greu umărul, și ochii băiatului îi cercetează pe-ai ei cu o expresie care seamănă a singurătate, de parcă ultimul lucru pe care l-ar vrea el acum ar fi să rămână de izbeliște. Și e un sentiment pe care Hadley e capabilă, la rândul ei, să-l înțeleagă, așa că după ce trece momentul acesta înclină din cap în semn de încuviințare, iar el înclină valiza în față, pe rotilele ei, și pornesc împreună.

2

7:12 pm Ora Coastei de Est 12:12 am Ora de referință a Meridianului Greenwich

Se aude un anunț în difuzoare cu privire la un pasager lipsă de la cursa lui, și Hadley nu-și poate împiedica un gând să i se strecoare tiptil în minte: dar dacă ar trage ea chiulul de la propriul zbor? Numai că, de parcă ar putea să-i citească gândurile, băiatul din fața ei aruncă o privire în urmă, ca să fie sigur că ea mai e acolo, și ea își dă seama că e mulțumită să aibă companie, tocmai într-o astfel de zi, oricât de neașteptată ar fi ea.

Trec amândoi pe lângă un șir de ferestre cu ochiuri de geam care dau către pistă, unde stau înșirate avioanele ca ambarcațiunile la paradă, și Hadley simte că i se accelerează pulsul la gândul că va trebui să se îmbarce curând pe unul dintre ele. Dintre toate locurile strâmte de pe lume, nesfârșitele unghere și firide și colțișoare, nimic nu-i provoacă tremuratură ca vederea unui avion.

Abia anul trecut simțise pentru prima oară această neliniște amețitoare, această manifestare a panicii care-i făcea inima să bată cu putere și stomacul să-i freamăte. În baia unui apartament de hotel din Aspen, cu zăpada așternându-se repede în strat gros afară, și cu tatăl ei vorbind la telefon în camera cealaltă, avusese brusca senzație că pereții sunt prea aproape și se apropie întruna, înaintând spre ea cu acea netulburată siguranță a ghețarilor. A rămas acolo, încercând să-și normalizeze respirația, în timp ce inima îi bubuia în urechi într-un ritm atât de zgomotos, încât aproape că-i acoperea de tot vocea tatii, și-așa auzită înfundat de dincolo de perete.

„Mda”, zicea el, „și e vorba că s-ar mai aduna vreo cincisprezece centimetri în seara asta, așa că ar trebui să fie perfect mâine.”

Erau în Aspen de două zile întregi, făcând tot posibilul să dea impresia că vacanța asta de primăvară n-ar fi cu nimic diferită față de oricare alta. Se trezeau devreme în fiecare dimineață, ca să urce pe munte, înainte ca pantele să devină prea aglomerate, după care stăteau tăcuți în cabană cu cânilor de ciocolată caldă în față, și jucau tot felul de jocuri de societate în fața șemineului. Dar adevărul era că-și petreceau foarte mult timp nevorbind despre lipsa mamei, devenită singurul lucru la care se mai putea gândi oricare dintre ei.

Plus că Hadley nu era deloc proastă. Nu se poate să-ți faci bagajele și să pleci la Oxford pentru un semestru, să-ți duci zilele predând cursuri despre poezie, după care, dintr-odată, să te hotărăști că vrei să divorțezi, fără un motiv temeinic. Și, cu toate că mama nu suflase o vorbă despre asta – de fapt, devenise aproape mută când venea vorba despre tata, în general – Hadley știa că motivul sigur îl constituia o altă femeie.

Ea își făcuse planul să-l ia la întrebări pe tema asta în răstimpul vacanței la schi: să coboare din avion, să împungă aerul cu un deget acuzator în direcția lui și să-i ceară să răspundă de ce nu mai vine acasă. Dar când ajunsese la rampă ca să-și preia bagajul și-l găsisese acolo așteptând-o, îl văzuse arătând total schimbat, cu o barbă roșcată în discordanță cu culoarea închisă a părului, și un zâmbet atât de larg, încât aproape că-i putea vedea plombele. Trecuseră doar șase luni, dar în perioada aceasta el devenise aproape străin, și abia când se aplecase s-o îmbrățișeze îi redevenise cunoscut, cu mirosul lui de fum de țigară și after-shave, și timbrul răgușit al vocii șoptindu-i în ureche cât de dor îi fusese de ea. Și, din cine știe ce motiv, asta o făcuse să se simtă și mai rău. Până la urmă, nu schimbările sunt cele care-ți frâng inima: e atracția asta, a familiarității.

Așa că o apucase lașitatea și stătuse în aceste prime două zile să privească și să aștepte, încercând să-i descifreze trăsăturile feței ca pe liniile unei hărți, căutând indicii care să-i explice de ce se destrămase atât de brusc mica lor

familie. Până atunci, el fusese profesor la un colegiu mediocru din Connecticut, așa că tentația unui angajament temporar la Oxford – care se lăuda cu unul dintre cele mai bune departamente din lume în privința literaturii – fusese irezistibilă. Numai că Hadley tocmai se pregătea să înceapă anul al doilea de liceu, iar mama nu putea să-și lase micul ei magazin de tapete pentru patru luni în cap, așa că se hotărâseră ca ele să rămână pe loc până de Crăciun, când aveau să i se alătore în Anglia pentru două săptămâni de plimbări, după care să se întoarcă împreună acasă.

Ceea ce, desigur, nu se mai întâmplase.

La vremea aceea, mama anunțase simplu că s-a petrecut o schimbare în planuri și că-și vor petrece Crăciunul în casa bunicilor lui Hadley, din Maine, în loc de Anglia. Hadley fusese cât pe ce să creadă că tatăl ei va fi acolo, ca să-i facă o surpriză, când vor ajunge, însă în Ajunul Crăciunului nu fuseseră acolo decât bunica și tataia, plus destule cadouri cât să confirme că toată lumea se străduia să suplinească altceva ce lipsea.

Până atunci, în mai multe zile, Hadley surprinsese câte puțin din convorbirile telefonice încărcate de tensiune dintre părinții ei, și auzise, prin gurile de ventilație din bătrâna lor casă, suspinele de plâns ale mamei, dar abia când se întorseseră cu mașina acasă din Maine, mama ei o anunțase, până la urmă, că ea și tata se vor despărți, și că el va mai rămâne pentru încă un semestru la Oxford.

„La început, va fi o simplă despărțire”, zisese ea, și privirea îi alunecase de la drum spre scaunul pe care stătea Hadley, ca paralizată, absorbind veștile una peste alta, adăugând câte o idee pe rând la toate celelalte: mai întâi, *mama și tata divorțează*, după care, *tata nu se mai întoarce*.

„E un întreg ocean între voi”, remarcase ea, încet. „Dar cât de despărțiți ați putea fi, mai mult de-atât?”

„Legal”, îi răspunsese mama, suspinând. „Ne vom despărți și *legal*.”

„Dar nu trebuie să vă vedeți mai întâi? Înainte de a lua o asemenea hotărâre?”

„Of, draga mea”, îi zisese mama, luându-și mâna de pe volan ca s-o mângâie încetșor pe genunchi. „Cred că deja s-a hotărât.”

Și așa s-a făcut ca, după doar două luni de atunci, Hadley să se afle în baia apartamentului lor de hotel din Aspen, cu periuța de dinți în mână, ascultând cum plutește spre ea, din camera de alături, vocea tatii. Cu o clipă mai devreme, fusese convinsă că e mama, care sunase să vadă ce mai fac, și inima îi tresăltase la gândul acesta. Dar apoi îl auzise rostind un prenume – *Charlotte* – înainte de a coborî la loc tonul.

„Nu, e bine”, a zis el. „Doar că e la toaletă.”

Hadley se simțise deodată cuprinsă de frig din cap până-n picioare, întrebându-se când devenise tatăl ei genul de om care să numească baia „toaletă”, să vorbească la telefoanele din hoteluri cu femei străine, să-și ia fata într-o vacanță la schi, ca și cum ar fi avut o semnificație, ca și cum ar fi fost un legământ, după care să se întoarcă la noua lui viață de parcă nici măcar nu s-ar fi întâmplat ceva vreodată.

Se apropiase cu un pas de ușă, deși tălpile goale îi înghețau pe gresie.

„Știu”, zicea el acum, cu o voce delicată. „Și mie mi-e dor de tine, iubito.”

Normal, și-a zis atunci Hadley, închizând ochii. *Normal*.

Nu-i era de vreun folos faptul că avusese dreptate: când se mai întâmplase ca așa ceva să te facă să te simți mai bine? Simțise un mic sâmbure de resentiment prinzând rădăcini înăuntrul ei. Era ca un sâmbure de piersică, un ceva mic și dur și rău, de o amărăciune despre care era sigură că nu se va dizolva niciodată.

Se dăduse înapoi de lângă ușă, simțind că o strânge ceva de gât și că i se umflă pieptul. Privindu-se în oglindă, observase că i se aduna culoarea în obraji, iar peste ochi i se așternuse o pâclă de la căldura din mica încăpere. Își încleștase degetele de marginea chiuveții, privind cum i se

allesc articulațiile, forțându-se să aștepte până când termină el de vorbit la telefon.

„Ce-ai pățit?”, o întrebase tata, când în sfârșit a ieșit din baie, trecând drept pe lângă el fără să rostească o vorbă și apoi trântindu-se pe unul dintre paturi. „Te simți bine?”

„Perfect”, îi răspunsese, scurt, Hadley.

Numai că se întâmplase din nou și a doua zi.

În dimineața următoare, în timp ce coborau cu ascensorul spre holul de la recepție, deja încălziți pe sub straturile suprapuse ale echipamentului pentru schi, se produsese o zguduitură violentă, după care cabina se oprise brusc. Erau numai ei doi înăuntru, și după un schimb de priviri nedumerite, tata ridicase din umeri și întinsese mâna spre butonul pentru urgențe.

„Afurisitul ăsta de ascensor tâmpit!” bombănise el.

Hadley îl privise chiorâș.

„Vrei să spui: afurisitul ăsta de lift tâmpit?”

„Ce?”

„Nimic”, murmurase ea, după care se apucase să împungă butoanele la întâmplare, făcându-le să se lumineze unul după altul, în timp ce un tot mai acut sentiment de panică se amplifică în ea.

„Nu cred că asta ar folosi la ceva...”, începuse să spună tata, dar se oprise când își dăduse seama că e ceva în neregulă. „Te simți bine?”, o întrebase.

Hadley își smucise gulerul gecii pentru schi, după care îi desfăcuse fermoarul.

„Nu”, îi răspunsese, în timp ce inima îi bătea năvalnic. „Da. Nu știu. Vreau doar să ies de-aici.”

„Vin imediat să ne scoată”, o asigurase el. „Până atunci, nu avem nimic de...”

„Nu, *acum*, tată”, îl întrerupsese, simțind o ușoară disperare. Era pentru prima dată când îi spunea tată de când sosiseră în Aspen; până în momentul acela, evitase în mare măsură să-i spună în orice fel.

Ochii lui săgetaseră peste tot prin micuța cabină a ascensorului.

„Ai un atac de panică?” o întrebase, arătând el însuși un pic cam panicat. „Ți s-a mai întâmplat până acum? Mama ta...”

Hadley scuturase din cap. Nu știa precis ce i se întâmpla; tot ce știa era că avea nevoie să iasă de acolo, și *imediat*.

„Hei”, îi zisese tata, prinzând-o de umeri și forțând-o să-l privească în ochi. „Or să fie aici într-un minut, bine? Tu doar privește-mă. Nu te mai gândi unde te afli”.

„OK”, mormăise ea, scrâșnind din dinți.

„OK”, zisese și el. „Gândește-te că ești altundeva. Undeva, într-un spațiu deschis.”

Ea încercase să-și domolească agitația înnebunită a minții, să-și readucă în prim-plan vreo amintire liniștitoare, însă creierul refuza s-o asculte. O ustura fața de căldură, și-i venea greu să se concentreze.

„Închipuie-ți că ești pe plajă”, o sfătuisese el. „Sau cerul! Imaginează-ți cerul... bine? Gândește-te la cât e de mare, că nu-i poți vedea marginile.”

Hadley își strânsese cu putere pleoapele și se silise să și-l imagineze, vastul și nesfârșitul cer, pătat doar ici și colo de câte un nor. Profunzimea lui, întinderea lui absolută, atât de uriașă, încât îți e imposibil să știi unde s-ar termina. Își simțise bătăile inimii răindu-se și respirația redevenind regulată, și-și descleștase pumnii transpirați. Când deschisese din nou ochii, văzuse că fața tatii era la același nivel cu a ei, și că o privea cu mare îngrijorare. Se fixaseră cu privirile pentru un timp care păruse cât o veșnicie, și Hadley își dăduse seama că era prima oară când își permitea să-l privească în ochi de când ajunseseră acolo.

După câteva clipe, ascensorul se cutremurase ușor și se pusese în mișcare, iar ea răsuflase ușurată. Parcurseseră restul drumului în tăcere, amândoi zguduiți, amândoi nerăbdători să iasă la aer liber și să stea sub enorma întindere a cerului dinspre apus.

Acum, aflată în mijlocul aglomeratului terminal, Hadley își desprinde privirea de ferestre, de avioanele răspândite în evantai pe piste ca tot atâtea jucării obosite. Stomacul i se strânge încă o dată; singura situație în care nu ți-e de folos să-ți imaginezi cerul este când te afli la zece mii de metri înălțime față de sol, și nu mai ai încotro să te îndrepti, decât în jos.

Se întoarce și vede că băiatul o așteaptă, cu mâna încă strânsă pe mânerul valizei ei. El îi zâmbește când îl ajunge din urmă, după care cotește pe coridorul aglomerat, iar Hadley se grăbește să țină ritmul cu pașii lui mari. Se concentrează atât de intens să-i urmărească cu privirea cămașa albastră, încât atunci când el se oprește, ea e cât pe ce să se ciocnească de el. E mai înalt decât ea cu cel puțin cincisprezece centimetri, și e nevoit să-și lase capul în jos ca să i se adreseze.

— Nu te-am întrebat nici măcar încotro mergi.

— La Londra, îi răspunde ea, iar el râde.

— Nu, te întrebam *acum*. Acum, unde mergi.

— A, exclamă ea, frecându-și fruntea. Nu știu, sinceră să fiu. Să caut ceva de mâncare, poate? Pur și simplu, n-am mai vrut să stau acolo așa, la infinit.

Nu era întru totul adevărat; de fapt, ea voia să meargă la baie, dar nu se putea hotărî să-i spună lui așa ceva. Gândul că el ar putea s-o aștepte, din politețe, la intrare, în timp ce ea stă la rând ca să prindă o cabină liberă, e mai mult decât ar putea să îndure.

— OK, zice el, aplecându-și capul ca s-o privească și lăsându-și părul de culoare închisă să-i cadă peste frunte. Când zâmbește, ea observă că face o gropiță, doar pe o parte, și că are ceva anume care-l face să pară înduioșător de descumpănit. Atunci, încotro?

Hadley se ridică pe vârfurile picioarelor, rotindu-se într-un mic cerc, ca să-și facă o idee privitoare la oferta de restaurante, o anostă adunătură de chioșcuri cu pizza și burgeri. Nu-și dă seama precis dacă i se va alătura și el, iar întrebarea asta face ca hotărârea să capete un aer de ușoară agitație: practic, îl simte așteptând lângă ea, și întregul ei trup se încordează, în timp ce încearcă să se gândească la varianta în care ar fi cea mai mică probabilitate ca ea să ajungă mânjită de mâncare pe toată fața, doar pentru eventualitatea în care s-ar hotărî să vină cu ea.

După o ezitare care dă impresia că s-ar prelungi la nesfârșit, ea arată spre un bufet, iar el pornește, îndatoritor, în direcția respectivă, trăgând de valiza ei roșie. Când ajung acolo, el își aranjează mai bine geanta pe umăr și mijeste ochii spre meniu.

— Bună idee, îi zice. Mâncarea din avion o să fie o porcărie.

— Încotro te îndrepti? îl întreabă Hadley, în timp ce se instalează la rând.

— Tot spre Londra.

— Zău? Ce loc ai?

El își vâără mâna în buzunarul de la spate al blugilor și scoate de acolo biletul, împăturit în două și rupt la un colț.

— 18C.

— Eu am 18A, îi zice ea, iar el zâmbește.

— Cât pe ce, zice.

Ea îi face semn cu capul spre husa lui pentru costum, pe care încă și-o ține pe umăr, cu degetul încolăcit pe cârlig.

— Și tu, tot la o nuntă?

El ezită, apoi își smucește bărbia în sus, în prima jumătate a semnului de încuviințare.

— Și eu, zice ea. N-ar fi ciudat să fie aceeași?

— Puțin probabil, răspunde el, adresându-i o privire curioasă, și ea imediat se simte jenată.

Normal că nu e aceeași. Nu-i rămâne decât să spere ca el să n-o creadă rămasă cu impresia că Londra ar fi cine știe ce

orașel de provincie în care toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Hadley n-a mai fost până acum niciodată în afara țării, însă știe destule ca să-și dea seama că Londra e o metropolă enormă; este, după experiența ei limitată, un oraș suficient de mare, încât să te poți rătăci de-a binelea.

Băiatul o privește ca și cum s-ar pregăti să-i mai spună ceva, dar deodată se întoarce și face, în schimb, un gest spre meniu.

— Te-ai hotărât ce-ai vrea?

Dar oare știi ce-aș vrea? se întreabă Hadley, în gând. Ar vrea să plece acasă.

Ar vrea ca și-acum acasă să fie cum era altădată. Ar vrea să meargă oriunde, numai la nunta propriului tată, nu.

Ar vrea să se afle oriunde, numai în aeroportul acesta, nu. Ar vrea să-i știe numele.

După câteva clipe de tăcere, își ridică privirea spre el.

— Încă nu, îi răspunde. Încă mă gândesc.

3

7:32 pm Ora Coastei de Est
12:32 am Ora de referință a Meridianului Greenwich

Deși comandase un sandviș cu curcan fără maioneză, Hadley observă clar substanța albă vâscoasă infiltrându-se în coaja pâinii în timp ce se ducea cu mâncarea spre o masă liberă, și stomacul îi zvâcnește la vederea ei. Se gândește dacă ar fi mai bine să îndure și să mănânce și așa, sau să riște să pară idioată și s-o curețe, dar până la urmă ajunge la concluzia că e de preferat să pară idioată, neluând în seamă sprâncenele ridicate ale băiatului și disecându-și sandvișul cu toată atenția solicitată de o experiență în laboratorul de biologie. Strâmbă din nas când dă deoparte salata verde și roșiile, debarasând fiecare element dezasamblat de lipicioasele picături albe.

— Cam ai de muncă la asta, apreciază el, între două înghițituri zdravene de friptură de vită, și Hadley încuviințează nonșalantă.

— Am oroare de maioneză, așa că am ajuns să mă pricep destul de bine la asta, de-a lungul anilor.

— Ai oroare de *maioneză*?

Ea încuviințează din nou.

— E în top trei, sau patru.

— Și care ar fi celelalte? se interesează el, zâmbind. Adică, oare ce ar *putea* să fie mai rău decât maioneza?

— Dentiștii, începe ea. Păianjenii. Cuptoarele.

— Cuptoarele? Să înțeleg că nu te omori cu bucătăria.

— Și spațiile strâmte, adaugă ea, cu o voce un pic mai înceată.

El își înclină capul într-o parte.

— Și-atunci, ce te faci când ești în avion?

Hadley ridică din umeri.

— Strâng din dinți și sper să fie bine.

— Nu e o tactică rea, remarcă el, râzând. Și, funcționează?
Ea nu-i răspunde, lovită de un mic fulger de alarmă. Aproape că e mai rău când uită pe moment de asta, fiindcă niciodată nu scapă fără să-i revină totul la loc, cu o forță reînnoită, ca un soi de bumerang dement.

— Ei bine, comentează băiatul, sprijinindu-se cu coatele de masă, claustrofobia nu e nimic, în comparație cu maiofobia, și uite cât de bine reușești s-o învingi.

Face un semn spre cuțitul din plastic ținut de ea, năclăit acum de maioneză amestecată cu firimituri de pâine. Iar Hadley îi zâmbește, recunoscătoare.

În timp ce mănâncă, privirile li se abat spre televizorul instalat într-un colț al cafenelei, unde se prezintă în permanență noutăți despre starea vremii. Hadley încearcă să se concentreze asupra mâncării, dar nu se poate abține să nu furișeze câte o privire piezișă spre el, când și când, și de fiecare dată stomacul ei se pornește într-un mic dans vesel, fără legătură cu urmele de maioneză rămase încă în compoziția sandvișului.

Ea nu avusese în viața ei decât un singur iubit, pe Mitchell Kelly: un tip athletic, nesofisticat și infinit de plicticos. Fuseseră împreună în cea mai mare parte a anului trecut – primul an de liceu – și cu toate că-i plăcea la nebunie să-l urmărească evoluând pe terenul de fotbal (și felul în care-i făcea el semne cu mâna de pe linia de margine) și cu toate că se bucura de fiecare dată când îl vedea pe coridoarele școlii (și felul în care o lua pe sus când o îmbrățișa) și cu toate că plânsese pe umerii absolut tuturor prietenelor ei când el se despărțise de ea, în urmă cu doar patru luni, efemera lor relație i se părea acum cea mai evidentă greșeală din câte putuse să facă pe lumea asta.

I se părea imposibil să-i fi plăcut de unul ca Mitchell, atât timp cât exista pe lume un tip precum cel din fața ei, înalt și subțire, cu părul vâlvoi și ochi năucitor de verzi și o mică pată de muștar pe bărbie, jucând rolul acelei unice mici

imperfecțiuni care face ca tabloul de ansamblu să-l capete cumva pe vino-ncoace.

E posibil să nu știi care e genul tău – să nu știi nici măcar că *ai* un gen preferat – până nu ajungi, destul de subit, să-l afli?

Hadley își răsucesce șervețelul în mâini, pe sub masă. Își dă seama deodată că, în mintea ei, îl numea simplu „Britanicul”, ceea ce o determină ca, în sfârșit, să se aplece peste masă, făcând să se împrăștie firimituri din sandviș, și să-l întrebe cum îl cheamă.

— Corect, zice el, clipind mărunț spre ea. Presupun că partea asta *chiar* trebuie să aibă prioritate, conform tradiției. Eu sunt Oliver.

— Ca în *Twist*?

— Uau, exclamă el, zâmbind. Și când te gândești că americanii sunt socotiți inculți.

Ea își mijește ochii spre el, cu o furie prefăcută.

— Foarte nostim.

— Și pe tine?

— Hadley.

— Hadley, repetă el, clătinând aprobator din cap. Drăguț.

Ea știe că el se referă doar la prenumele ei, dar tot se simte nespus de flatată. Poate să fie de vină accentul, sau felul în care o privește în clipa de față, cu un atât de mare interes, cert este că există ceva la el care -i face inima să bată mai repede, așa cum i se-ntâmplă când e surprinsă. Și bănuiește că tocmai asta ar putea să fie: surpriza provocată de întreaga întâmplare. Își consumase atâta energie îngrozindu-se pentru călătoria asta, încât nu era pregătită pentru eventualitatea în care ar putea, totuși, să iasă și ceva bun din ea, ceva neașteptat.

— Nu-ți trebuie murătura? o întreabă el, aplecându-se în față, și Hadley scutură din cap, împingându-și farfuria de cealaltă parte a mesei. El înfulecă murătura din două mușcăături, apoi se lasă din nou pe spate. Ai mai fost vreodată în Londra? se interesează.

- Niciodată, îi răspunde ea, un pic cam prea tare.
El începe să râdă.
— Nu e chiar *atât* de rea.
— Nu, sunt convinsă că nu e, zice ea, mușcându-și buza.
Locuiești acolo?
— Am crescut acolo.
— Și acum unde locuiești?
— În Connecticut, cred, răspunde el. Merg la Yale.
— Zău? zice Hadley, neputând să-și mascheze surprinderea.
— Ce, nu ți se pare că arăt ca un student de la Yale?
— Nu, doar că ești atât de *aproape*.
— De ce?
Ea n-ar fi vrut s-o spună, și acum simte cum i se înfierbântă obrajii.
— De unde stau eu, zice, apoi se grăbește să continue.
Faza e că, la accentul tău, mi-am închipuit că ești...
— Un derbedeu de pe străzile Londrei?
Hadley se grăbește să scuture din cap, acum total jenată, numai că el râde.
— Glumeam doar, o asigură el. Tocmai am terminat primul an acolo.
— Și-atunci, cum de nu ești acasă, în vacanța de vară?
— Îmi place aici, îi răspunde el, ridicând din umeri. Plus că am câștigat o bursă de cercetare pentru vară, așa că, într-un fel, mi se cere să rămân prin zonă.
— Ce fel de cercetare?
— Studiez procesul de fermentație a maionezei.
— Nu se poate, exclamă ea, râzând, iar Oliver se încruntă.
— Ba da, insistă el. E o muncă foarte importantă. Știai că douăzeci și patru la sută din toate maionezele sunt, de fapt, combinate cu înghețată de vanilie?
— Asta *chiar* sună important, îl aprobă ea. Dar ce anume studiezi, în realitate?

Un bărbat se izbește cu putere de spătarul scaunului lui Hadley în timp ce trece pe lângă masa lor, după care merge mai departe fără să-și ceară scuze, și Oliver zâmbeste.

— Modelele de congestionare în aeroporturile din S.U.A.

— Ești caraghios, zice Hadley, clătinând din cap. Apoi își întoarce privirea spre aglomerația de pe coridor. Dar, dacă ai putea să faci ceva cu gloata asta, nu m-ar deranja, adaugă ea. Urăsc aeroporturile.

— Pe bune? se miră Oliver. Eu le ador.

Pentru o clipă, ea e convinsă că el continuă s-o tachineze, dar apoi își dă seama că vorbește serios.

— Îmi place că ești undeva, nici colo, nici dincolo. Și că n-ai unde să fii altundeva, în timp ce aștepți. Ești doar, într-un fel... suspendat.

— Ar fi bine, bănuiesc, zice ea, jucându-se cu cheița cutiei de răcoritoare, dacă n-ar fi aglomerația.

— Nu totdeauna e atât de rău cum e acum, precizează el, aruncând o privire peste umăr.

— Ba e, în cazul meu, îl asigură ea.

Își ridică privirea spre panourile care afișează sosirile și plecările, multe dintre rândurile scrise cu litere verzi clipind, ca să indice întârzieri, sau anulări.

— Mai avem ceva de așteptat, zice Oliver, iar Hadley oftează.

— Știu, dar am pierdut avionul de mai devreme, așa că asta cam seamănă a amânare a execuției.

— Trebuia să fii în cel care-a plecat?

Ea încuviințează.

— La ce oră e nunta?

— La amiază, răspunde ea, iar el face o strâmbătură.

— O să fie cam greu de ajuns.

— Așa am auzit și eu, zice ea. A ta la ce oră e?

El își lasă privirea în jos.

— Trebuie să fiu la biserică la două.

— Atunci, n-o să ai probleme.

— Mda, răspunde el. Cred că n-o să am.

Rămân tăcuți, privind amândoi masa, până când sunetul înfundat al unei sonerii de telefon se aude dinspre buzunarul lui Oliver. El și-l scoate la iveală, privindu-i extrem de concentrat ecranul în timp ce soneria continuă să se audă, până când, în cele din urmă, el pare să ia o hotărâre și se ridică brusc.

— Chiar ar trebui să răspund, îi zice, îndepărtându-se cu un pas în lateral de masă. Scuze.

Hadley îi face un semn cu mâna.

— Nu-i nimic, îi zice. Du-te.

Ea îl urmărește cu privirea în timp ce se îndepărtează, croindu-și drum prin înghesuială, cu telefonul la ureche. Ține capul în jos, și e o anume încovoială în statura lui, în curbura umerilor, în aplecarea gâtului, care-l face să arate altfel acum, ca o versiune mai puțin substanțială a celui Oliver cu care vorbise ea până adineauri, ceea ce o face să se întrebe cine o fi interlocutorul. Îi trece prin minte gândul că ar putea foarte bine să fie vreo iubită, o foarte frumoasă și strălucită studentă de la Yale, care poartă ochelari la modă și sacou și nu e niciodată într-atât de dezordonată încât să piardă avionul pentru patru minute.

Hadley rămâne surprinsă ea însăși de graba cu care-și alungă ideea.

Își coboară privirea spre propriul telefon, dându-și seama că probabil ar trebui să-și sune mama și s-o informeze despre schimbarea cursei. Însă îi tresaltă stomacul gândindu-se la cum s-au despărțit mai devreme, despre tăcerea împietrită de pe drumul spre aeroport, și apoi despre necruțătorul discurs pe care i l-a ținut pe culoarul pentru plecări. Știe că are tendința de a vorbi vrute și nevrute – tata mereu glumea, afirmând că ea se născuse fără filtrul necesar – dar cine s-ar putea aștepta să fie pe deplin rațională într-o zi de care-i era groază de atâtea luni?

Se trezise de dimineață simțindu-se încordată în tot corpul; gâtul și umerii o dureau, și pe la ceafă o tot sâcăia o durere surdă, zvâcnită. Nu era vorba doar despre nuntă, sau

despre faptul că va fi, curând, forțată s-o întâlnească pe Charlotte, pe cea pentru care cheltuisese atât de multă energie ca să pretindă că nu există; problema era că weekendul acesta avea să marcheze în mod oficial sfârșitul familiei lor.

Hadley știe că nu e vreun film produs de Disney. Părinții ei nu vor mai fi niciodată împreună. Și adevărul este că ea nici măcar nu mai *vrea* cu adevărat ca ei să fie împreună. Tata e evident fericit, și în general pare să fie și mama; ea iese cu dentistul orașului, Harrison Doyle, de mai mult de un an deja. Dar, chiar și-așa, nunta aceasta va pune punctul la capătul unei propoziții care n-ar fi trebuit să se încheie încă, iar Hadley nu e convinsă că ar fi pregătită să urmărească desfășurarea evenimentelor.

Până la urmă, totuși, chiar nu avusese de ales.

„El tot tatăl tău rămâne”, îi repeta întruna mama ei. „Evident că nu e un tată perfect, dar e important pentru el ca tu să fii acolo. Nu e decât o zi, înțelegi? Nu-ți cere mai mult.”

Și totuși, lui Hadley i se părea că *da*, că tot ce făcea el era să ceară: iertarea ei, mai mult timp petrecut împreună, să-i dea Charlottei o șansă. Îi cerea, și iar îi cerea, și iar îi cerea, dar niciodată nu-i dădea nimic. Ar fi vrut să-și apuce mama de umeri și s-o scuture până-i mai veneau mințile-n cap. Îi distrusese ei încrederea, îi distrusese mamei inima, le distrusese lor familia. Iar acum avea să se căsătorească, pur și simplu, cu femeia asta, ca și cum nimic n-ar fi contat. Ca și cum ar fi fost cu mult mai ușor să pornească total de la zero, decât să pună din nou lucrurile pe făgașul normal.

Mama mereu insista că era mai bine așa. Pentru toți trei.

„Știi că e greu de crezut”, zicea, înnebunitor de încapățânată pe tema asta, „dar e cel mai bun lucru. Chiar e. Și o să înțelegi când o să fii mai mare.”

Însă Hadley e destul de convinsă că înțelege deja, și bănuiește că, de fapt, problema e că mama n-a absorbit încă totul pe deplin. Există mereu un decalaj între arsură și usturimea ei, între durere și conștientizare. În primele câteva săptămâni de după acel Crăciun, Hadley rămânea trează

până târziu în noapte și asculta zgomotele planșetelor mamei; timp de câteva zile, mama ba refuza cu desăvârșire să vorbească despre tata, ba nu mai vorbea despre nimic altceva, și tot așa, înainte și-napoi, ca un fierăstrău, până într-o zi, după vreo șase săptămâni, când își revenise brusc, fără ca nimic să prevestească asta, și fără să facă prea mult caz, emanând o calmă acceptare care o nedumerea pe Hadley chiar și acum.

Dar și cicatricele erau prezente, la rândul lor. Harrison o ceruse până acum de trei ori în căsătorie pe mama, de fiecare dată într-o modalitate și mai creativă – un picnic romantic, un inel în șampanie, după care, în cele din urmă, un cvartet de coarde în parc – însă ea zisese nu, încă o dată, și încă o dată, și Hadley era sigură că ea încă nu-și revenise după ceea ce se întâmplase cu tata. Nu poți să supraviețuiești unei rupturi atât de importante fără să-ți rămână urme.

Așa că, în dimineața aceasta, aflată doar la o călătorie cu avionul de vederea sursei tuturor problemelor lor, Hadley se trezise într-o dispoziție infectă. Dacă totul ar fi decurs lin, asta s-ar fi putut transpune în vreo câteva comentarii sarcastice și mormăituri sporadice pe parcursul drumului spre aeroport. Dar primul lucru cu care se confruntase fusese un mesaj de la Charlotte, care-i amintea la ce oră trebuie să fie la hotel ca să se pregătească, iar auzul accentului ei britanic tăios îi întinsese lui Hadley nervii la limită, într-un fel care dădea de înțeles că restul zilei era ca și compromis.

Mai târziu, evident, fermoarul de la valiza ei refuzase să se închidă, iar mama respinsese cerceii pandantiv pe care avusese ea de gând să-i poarte la ceremonie, după care o întrebuse de optzeci și cinci de ori dacă și-a luat pașaportul. Pâinea prăjită se arsesese, și Hadley își pătase puloverul cu gem, iar când se repezise cu mașina până la drogherie ca să-și ia un flaconaș cu șampon, începuse să plouă, și unul dintre ștergătoarele de parbriz se stricase, și ea ajunsese să aștepte la benzinărie timp de aproape trei sferturi de oră

după un tip care nu se pricepea să-și verifice singur uleiul. Și, în tot acest timp, ceasul ticăia alene spre momentul în care ea avea să fie nevoită să plece. Așa că, atunci când intrase în casă și azvârlise cheile mașinii pe masa din bucătărie, nu mai avea nervi pentru cea de-a optzeci și șasea întrebare a mamei cu privire la pașaportul ei.

„Da”, se răstise. „Îl am.”

„Doar te întrebam”, se apăraseră mama, ridicându-și sprâncenele cu nevinovăție, și Hadley o săgetase cu o privire răzvrătită.

„Ești sigură că nu vrei să mă și urci în avion?”

„Asta ce-ar mai vrea să însemne?”

„Sau poate c-ar trebui să mă escortezi tocmai până la Londra, ca să fii sigură că eu chiar mă duc.”

„Hadley”, exclamase mama, și în vocea ei era o notă de avertisment.

„Nu, zău, de ce trebuie să fiu *eu* singura obligată să-l vadă cum se căsătorește cu femeia aia? Nu înțeleg nici măcar de ce trebuie să mă duc, cu atât mai puțin de ce trebuie să mă duc singură.”

Mama își țuguiase buzele în acea expresie care-i transmitea în chip inconfundabil dezamăgirea, dar în acel moment, lui Hadley chiar că nici măcar nu-i mai păsa.

Mai târziu, parcurseseră întregul drum cu mașina până la aeroport într-o tăcere încăpățanată, ca un fel de reprezentație mută, de bis, după ciorovăielile prin care tot trecuseră de câteva săptămâni încoace. Și, până să ajungă în spațiul rezervat plecărilor, fiecare pătucică din Hadley părea să zbârnâie de un soi de energie nervoasă.

Mama oprise motorul, însă niciuna nu făcuse vreun gest ca să coboare din mașină.

„O să fie bine”, o asigurase ea după câteva clipe, cu o voce blândă. „Chiar o să fie.”

Hadley se răsucise cu fața spre ea.

„El se *însoară*, mamă. Cum ar putea să fie bine?”

„Eu doar cred că e important ca tu să fii acolo...”

„Mda, știu”, o întrerupsese ea, pe un ton tăios. „Mi-ai mai menționat chestia asta.”

„O să fie bine”, mai zisese o dată mama.

Hadley își înșfăcase puloverul și-și descheiase centura de siguranță.

„Ei bine, să știi că, dacă se-ntâmplă ceva, tu ești de vină.”

„Cum ar fi?”, întrebuse mama, prudentă, iar Hadley, zbârnâind de un soi de furie care o făcea să se simtă întru totul invincibilă – dar, în același timp, și incredibil de tânără – întinsese mâna să deschidă portiera.

„Cum ar fi să mi se prăbușească avionul, sau altceva”, replicase ea, nefiind sigură nici măcar de ce anume spunea așa ceva, ci doar că era amărâtă și disperată de neputință și înfricoșată. Și nu așa se ajunge să spui astfel de lucruri? „Atunci”, continuase, „ai reuși să ne pierzi pe *amândoi*.”

Se fixaseră reciproc cu privirile, cuvintele acestea îngrozitoare, de neținut minte, așternându-se între ele ca tot atâtea cărămizi, și după câteva clipe Hadley coborâse din mașină, săltându-și rucsacul pe umăr și apoi înșfăcându-și valiza de pe bancheta din spate.

„Hadley”, zisese mama, sărind afară în cealaltă parte și privind-o pe deasupra capotei. „Nu te...”

„Te sun când ajung acolo”, o întrerupsese Hadley, pornind deja către terminal.

Îi simțea privirea mamei urmărind-o pe tot drumul, dar un anume instinct fragil, un prost-înțeles simț al mândriei, o determinau să refuze să-și mai întoarcă fața spre ea.

Acum, stând în micuța cafenea a aeroportului, degetul mare îi plutește pe deasupra tastelor telefonului. Inspiră adânc înainte de a apăsa pe tasta pentru apelare, și inima îi bubuie cu putere în spațiile tăcute dintre două sonerii.

Cuvintele rostite mai devreme îi răsună încă în minte; Hadley nu e superstițioasă din fire, dar gândul că invocase cu atâta nechibzuință posibilitatea unei prăbușiri a avionului, chiar cu puțin timp înainte de decolare, era aproape suficient cât să-i provoace o stare de rău. Se

gândește la avionul pe care ar fi trebuit să-l ia, între timp ajuns deja destul de departe în drumul lui peste ocean, și simte un junghi ascuțit de regret, sperând că nu stricase cumva misterioasele lucrări ale timpului și-ale norocului.

O parte din ea se simte ușurată când aude răspunzând mesageria vocală a mamei. În timp ce începe să-i lase un mesaj prin care s-o informeze despre schimbarea planurilor, îl vede pe Oliver apropiindu-se la loc. Pentru o clipă, are impresia că recunoaște ceva în expresia feței lui, aceeași îngrijorare chinuitoare pe care o simțea ea însăși chiar acum, dar în momentul în care el o observă, ceva se schimbă, și e din nou același, părând netulburat și aproape vesel, cu un zâmbet nepăsător luminându-i ochii.

Lui Hadley îi pierde glasul în mijlocul mesajului, iar Oliver îi arată spre telefonul ei, își ia bagajul, apoi își smucește degetul mare în direcția porții. Ea deschide gura ca să-i spună că mai are nevoie numai de un minut, însă el a plecat deja, așa că ea se grăbește să-și încheie mesajul.

— Așa c-o să te sun mâine, când ajung acolo, rostește ea în telefon, cu o voce care-i tremură ușor. Și, mamă? Îmi cer scuze pentru mai devreme, bine? N-am vrut.

Pe urmă, în timp ce se îndreaptă spre poartă, scrutează cu privirea zona în căutarea cămășii albastre a lui Oliver, însă nu e de văzut pe nicăieri. Și, decât să-l aștepte în mijlocul gloatei neastâmpăraților călători, dă roată înapoi ca să meargă la baie, apoi își vâră nasul pe la magazinele cu suveniruri și pe la librării și pe la chioșcurile cu ziare, hoinărind fără astâmpăr până când vine, în sfârșit, vremea pentru imbarcare.

Când își ocupă locul la rând, Hadley își dă seama că e aproape prea obosită ca să se mai neliniștească măcar în acest punct. Are senzația că parcă ar fi aici de zile întregi deja, și sunt atâtea în fața ei pentru care să-și facă griji: spațiul strâmt din cabină, sentimentul de panică venit odată cu drumul fără scăpare. Mai e nunta, mai e petrecerea, întâlnirea cu Charlotte, și vederea tatii pentru prima oară

după mai mult de un an. Deocamdată, însă, ea nu vrea decât să-și pună căștile, să închidă ochii și să doarmă. Să se pună în mișcare, să zboare legănându-se pe deasupra oceanului, fără cel mai mic efort din partea ei, i se pare aproape un miracol.

Când îi vine rândul să înmâneze biletul, funcționarul aeroportului îi zâmbește pe sub mustață.

— Ți-e frică de zbor?

Hadley se forțează să-și descleșteze mâna care strângea mânerul valizei până i se albiseră articulațiile. Îi zâmbește rușinată.

— Mi-a frică de aterizare, îi răspunde, dar pe urmă tot se urcă în avion.

4

9:58 pm Ora Coastei de Est
2:58 am Ora de referință a Meridianului Greenwich

Când Oliver și-a făcut apariția în capătul intervalului, Hadley stătea deja pe locul ei de la fereastră, cu centura încheiată și bagajul depozitat la loc sigur în spațiul de deasupra capului. Își petrecuse ultimele șapte minute prefăcându-se neinteresată de sosirea lui, numărând avioanele zărite prin hublou și examinând modelul de pe spătarul scaunului din fața ei. Dar realitatea era că-l aștepta pe el, iar când l-a văzut în sfârșit ajungând la rândul lor, s-a pomenit înroșindu-se, fără vreun alt motiv, decât acela că el deodată plana deasupra ei, cu zâmbetul acela ștrengăresc al lui. Era ca un soi de curent electric, deloc familiar, care o traversa la apropierea lui, și nu se poate împiedica să se întrebe dacă l-o simți cumva și el.

— Te-am cam pierdut pe-acolo înăuntru, zice el, iar ea izbutește să încline capul în semn de încuviințare, bucuroasă să fie regăsită.

El își saltă husa cu îmbrăcăminte deasupra, după care se strecoară pe scaunul din mijloc, lângă ea, aranjându-și cu stângăcie picioarele prea lungi în față și înghesuindu-și restul corpului între neiertătoarele rezemătoare pentru mâini. Hadley îl privește în treacăt, și-și simte inima bubuind la brusca lui apropiere, la modul familiar în care se postase atât de aproape de ea.

— Nu stau decât pentru un minut, îi explică el, lăsându-se pe spate. Până când vine altcineva.

Hadley își dă seama că o parte din ea compune deja povestea destinată prietenelor ei: cea despre cum cunoscuse un tip drăguț cu un accent grozav, în avion, și-și petrecuseră tot timpul stând de vorbă. Însă cealaltă parte a ei, partea mai practică, își face griji că va ajunge în Londra mâine-

dimineată, pentru nunta tatălui ei, fără să fi dormit. Pentru că, serios, cum ar putea să doarmă, așa cum era, cu el alături? Cotul lui îl atinge pe-al ei, și genunchii aproape că se ating, la rândul lor; și mai e și mirosul acela amețitor al lui, un minunat de băiețesc amestec de șampon și deodorant.

Își scoate din buzunar vreo câteva lucruri, frunzărind un teanc de bancnote mărunte până când, în cele din urmă, descoperă o acadea ambalată, pe care i-o oferă ei mai întâi, după care și-o vâără el în gură.

— Cât de veche e chestia aia? îl întreabă ea, strâmbând din nas.

— Antică. Sunt destul de sigur că am pescuit-o dintr-o bombonieră ultima oară când am fost pe-acasă.

— Lasă-mă să ghicesc, îi zice ea. Face parte dintr-un studiu despre efectele trecerii timpului asupra produselor zaharoase.

El zâmbește.

— Cam așa ceva.

— Ce anume studiezi, de fapt?

— Secret de stat, răspunde el, cu o desăvârșită seriozitate pe chip. Și pari drăguță, așa că nu vreau să fiu nevoit să te omor.

— Tii, mersi, zice ea. Dar poți măcar să-mi spui ce specialitate ai? Sau și asta e o informație secretă?

— Probabil că psihologia, răspunde el. Cu toate că încă stau să mă hotărâsc.

— Aha, exclamă Hadley. Așadar, *asta* explică toate jocurile psihologice.

Oliver râde.

— Tu le numești jocuri psihologice, eu le numesc cercetare.

— Atunci, presupun c-ar fi mai bine să am grijă ce vorbesc, dacă tot sunt analizată.

— E adevărat, confirmă el. Sunt cu ochii pe tine.

— Și?

El îi adresează un zâmbet pieziș.

— E prea devreme ca să mă pronunț.

În spatele lui, o femeie mai în vârstă se oprește în dreptul rândului lor, mijindu-și ochii spre biletul din mână. Poartă o rochie înflorată și are un păr alb atât de delicat, încât poți să vezi prin el până la pielea capului. Mâna îi tremură un pic când arată către numărul fixat deasupra lor.

— Cred că stai pe locul meu, zice, frământându-și muchiile biletului cu degetul mare; Oliver se ridică de lângă Hadley atât de repede, încât se lovește cu capul de tâblia instalației de aer condiționat.

— Mă scuzați, zice el, în timp ce încearcă să se dea deoparte din calea femeii, tentativele sale anchilozate reușind prea puțin să rezolve situația într-un spațiu atât de strâmt. Mă așezasem doar pentru câteva clipe, se justifică el.

Femeia îl studiază cu atenție, după care privirea ei alunecă spre Hadley, și aproape că se vede cum i se luminează mintea, în timp ce la colțurile ochilor ei apoși apar mici încrețituri.

— A, exclamă ea, împreunându-și mâinile cu o ușoară bătaie. Nu mi-am dat seama că sunteți *împreună*, adaugă, lăsându-și geanta să cadă pe scaunul din margine. Rămâneți fără grijă unde sunteți. Eu o să stau foarte bine și aici.

Oliver dă impresia că încearcă să-și stăpânească răsul, însă mintea lui Hadley e preocupată să se gândească la faptul că el tocmai își pierduse locul, pentru că, pe bune, cine și-ar dori să-și petreacă șapte ore înțepenit pe scaunul din mijloc? Însă în timp ce femeia se lasă cu băgare de seamă pe tapițeria aspră a scaunului ei, el îi adresează un zâmbet liniștitor lui Hadley, și ea nu se poate împiedica să simtă un pic de ușurare. Fiindcă adevărul e că, dacă el tot e aici, ea nu-și poate închipui cum ar fi fost altminteri. Acum, că el e aici, grija că ar putea traversa un întreg ocean cu altcineva între ei i s-ar părea ceva apropiat de o tortură.

— Și, îi întreabă femeia, scotocindu-se prin geantă și scoțând de acolo o pereche de tampoane pentru urechi din spumă poliuretanică, voi cum v-ați cunoscut?

Cei doi au un mic schimb de priviri.

— Mă credeți, sau nu, răspunde Oliver, pe un aeroport.

— Ce minunat! exclamă ea, arătându-se de-a dreptul încântată. Și cum s-a întâmplat?

— Păi, începe el, îndreptându-și puțin spinarea, eu am fost destul de cavalier, la drept vorbind, și m-am oferit s-o ajut cu valiza. Și pe urmă am început să discutăm, și de la una am ajuns la alta...

Hadley zâmbește.

— Și de atunci încoace, el îmi tot cară valiza.

— Așa ar proceda oricare gentleman adevărat, zice Oliver, cu o modestie exagerată.

— Mai ales cei care sunt cu adevărat cavaleri.

Bătrâna pare încântată să audă așa ceva, după cum i se boțește chipul într-o hartă plină de încrețituri mărunte.

— Și iată-vă aici pe amândoi, conchide ea.

— Iată-ne, confirmă, Oliver, zâmbind.

Hadley e surprinsă de forța cu care crește în interiorul ei, chiar în clipa aceea, o dorință: își dorește ca totul să fi fost adevărat, absolut totul. Ca totul să nu fie doar o poveste. Ca totul să fie povestea *lor*.

Dar tocmai atunci el își întoarce din nou fața spre ea, și vraja se risipește. Ochii lui strălucesc practic de amuzament când o privește ca să vadă dacă ea îi mai savurează gluma. Hadley izbutește să-și compună un mic zâmbet înainte ca el să se rotească la loc spre femeia care tocmai se lansase într-o poveste despre cum își cunoscuse ea soțul.

Astfel de lucruri nu se întâmplă așa, pur și simplu, își zice Hadley în gând. Nu și în realitate. Nu și ei.

— ...și cel mai mic are patruzeci și doi, îi spune femeia lui Oliver. Pielea gâtului îi atârnă în falduri libere care tremură ca gelatina în timp ce vorbește, și Hadley își duce mâna, dintr-un gest reflex, spre propriul gât, trecându-și degetul mare și arătătorul peste beregată. Iar în august împlinim cincizeci și doi de ani de când suntem împreună, încheie bătrâna.

— Uau, exclamă Oliver. E uimitor.

— Eu n-aș zice că-i uimitor, îi dă replica femeia, clipind. E ușor când găsești persoana potrivită.

Intervalul e acum liber, excepție făcând însoțitoarele de zbor, care patrulează de colo-colo ca să verifice dacă toată lumea și-a încheiat centurile, iar femeia își scoate din geantă o sticlută cu apă, după care-și desface palma ridată, dezvăluind un somnifer.

— Când ești la capătul celălalt, cum sunt eu, zice ea, cincizeci și doi de ani pot să pară cam cât cincizeci și două de minute.

Își dă capul pe spate și înghite pastila.

— Exact cum, când ești *tânăr* și îndrăgostit, un zbor de șapte ore cu avionul poate să pară cât o viață de om.

Oliver se bate cu palma peste genunchii care-i stau înfiți în scaunul din fața lui.

— Sper să nu, glumește el, însă femeia doar zâmbește.

— Eu n-am nici cea mai mică îndoială, zice, îndesându-și un tampon galben într-o ureche, și repetând apoi gestul de cealaltă parte a capului. Călătorie plăcută.

— La fel și dumneavoastră, îi răspunde Hadley, însă capul femeii deja căzuse într-o parte și, imediat, bătrâna începe să sforăie.

Sub picioarele lor, avionul vibrează, semn că motoarele încep să se trezească, huruind, la viață. Una dintre însoțitoarele de zbor le amintește, prin intermediul difuzoarelor, că fumatul este interzis și că toată lumea trebuie să rămână pe loc până când va stinge căpitanul inscripția luminoasă cu LEGAȚI-VĂ CENTURILE. O alta le face o demonstrație despre cum se folosesc vestele de salvare și măștile pentru oxigen, cuvintele ei succedându-se ca într-o incantație, goale și automate, în timp ce covârșitoarea majoritate a pasagerilor e hotărâtă s-o ignore, examinându-și ziarele sau revistele, închizându-și telefoanele mobile și deschizându-și cărțile.

Hadley ia bucata de hârtie laminată cu instrucțiuni pentru siguranța zborului din buzunarul scaunului din fața ei, și se încruntă la caricaturile bărbaților și femeilor care par bizar de încântați să se arunce, cu vestele umflate pe ei, dintr-o serie de avioane caricaturizate. Lângă ea, Oliver își înăbușă un căscat, și ea își ridică din nou privirea spre el.

— Ce e?

— Nimic, doar că n-am văzut niciodată pe cineva care să citească vreodată o chestie din asta.

— Ei bine, zice ea, atunci ai mare noroc că stai lângă mine.

— Așa, în general?

Ea zâmbeste.

— Mă rog, în mod special în cazurile de urgență.

— Corect, o aprobă el. Mă simt incredibil de în siguranță. Când o fi să-mi pierd simțirea lovindu-mă cu capul de măsută în timpul vreunui soi de aterizare forțată, abia aștept să văd cum mă cară afară de-aici una ca tine, de-un metru și-un pic.

Hadley se pleoștește la față.

— Nici măcar în glumă să nu mai spui așa ceva.

— Scuze, zice el, apropiindu-se un pic.

Îi pune o mână pe genunchi, un gest atât de inconștient, încât nici el nu pare să-și dea seama de ce-a făcut, până când nu-și lasă Hadley privirea surprinsă în jos către palma lui, pe care o simte caldă pe piciorul ei gol. Și-o retrage brusc, arătând el însuși puțin năucit, după care clatină din cap.

— Zborul o să decurgă cum trebuie. N-am vrut.

— Nu-i nimic, rostește ea încet. De obicei, nu sunt chiar atât de superstițioasă.

Afară, prin hublou, se văd câțiva bărbați, în salopete de un galben fosforescent, dând roată unui avion enorm, și Hadley se apleacă într-acolo ca să-i privească. Bătrâna de pe rândul lor tușește în somn, și amândoi își întorc capetele, însă o văd

că se relaxează din nou în somnul ei tihnit, cu pleoapele fluturându-i.

— Cincizeci și doi de ani, zice Oliver, scoțând un ușor fluierat. Impresionant.

— Nu sunt convinsă că aș crede măcar în căsătorie, se trezește spunând Hadley, iar el pare surprins.

— Dar acum nu te duci la o nuntă?

— Mda, răspunde ea, clătinând afirmativ din cap. Tocmai de-asta și zic.

El o privește fără să înțeleagă.

— N-ar trebui să fie atât de mare tãmbãlãu, să tragi de oameni aflați la celãlalt capãt al lumii, ca să fie martori la iubirea ta. Dacă vrei să-ți împarți viața cu cineva, foarte bine. Numai că asta se întâmplă între două persoane, și ar trebui să fie de ajuns. De ce atât circ? De ce să le scoți ochii tuturor cu asta?

Oliver își trece palma peste maxilar, evident neștiind precis ce să creadă.

— Am impresia că nunțile sunt cele în care nu crezi tu, zice, în cele din urmă. Nu căsătoriile.

— Nu sunt mare fan al niciuneia, în clipa de față.

— Nu știi, zice el. Mie mi se par relativ drăguțe.

— Nu sunt, insistă ea. Totul e numai pentru spectacol. Nu e nevoie să dovedești un lucru, dacă-l gândești cu adevărat. Ar trebui să fie mult mai simplu decât atât. Ar trebui să aibă o semnificație.

— Eu cred că are, îi atrage atenția încet Oliver. E o fãgãduialã.

— Așa cred, încuviințează ea, dar neputând să-și împiedice oftatul din voce. Dar nu toată lumea își ține fãgãduiala asta.

Își întoarce privirea către femeia care doarme buștean în continuare.

— Nu toată lumea reușește să reziste timp de cincizeci și doi de ani, iar dacă reușești, nu mai interesează pe nimeni că, odată, ai stat în fața atâtor oameni și ai fãgãduit că așa o să faci. Partea cea mai importantă e că ai avut pe cineva

alături de tine în tot acest timp. Chiar și când totul a fost nașpa.

El izbucnește în râs.

— Căsătoria: pentru momentele în care totul e nașpa.

— Eu vorbesc serios, insistă Hadley. Altfel, cum ai putea să știi dacă înseamnă ceva? Dacă nu ai pe cineva lângă tine, care să te țină de mână în timpul momentelor de cumpănă?

— Așadar, asta să fie? o întreabă Oliver. Fără nuntă, fără căsătorie, doar să fie cineva acolo, care să te țină de mână când vin vremuri grele?

— Asta e, răspunde ea, încuviințând cu o înclinare scurtă a capului.

Oliver clatină din cap, minunându-se.

— Dar la a cui nuntă de duci? A unui fost iubit de-al tău?

Hadley nu-și poate stăpâni un hohot de râs.

— Ce e?

— Fostul meu iubit își petrece majoritatea timpului cu jocurile video, iar restul, livrând pizza. Mi se pare de-a dreptul nostim să mi-l imaginez în chip de mire.

— Mie mi s-a părut că ai fi un pic cam tânără ca să joci rolul de femeie părăsită.

— Am șaptesprezece ani, protestează ea, indignată, iar el își ridică brațele în semn de capitulare.

Avionul începe să se îndepărteze de poartă, și Oliver se apleacă mai mult, ca să privească prin hublou. Luminile se întind cât vezi cu ochii, de parcă ar fi reflexiile stelelor, alcătuind mari constelații pe pistele pe care zeci de avioane își așteaptă rândul. Hadley își ține mâinile în poală, cu degetele împletite, și respiră adânc.

— Și, zice Oliver, lăsându-se la loc pe spătarul scaunului, cred că am sărit direct unde e apa mai adâncă, hm?

— Ce vrei să spui?

— Doar atât, că o discuție despre definiția dragostei adevărate este, de obicei, una care se desfășoară după vreo trei luni, nu după trei ore.

— Dacă ne luăm după ea, zice Hadley, împungând cu bărbia aerul spre dreapta lui Oliver, trei ore sunt mai degrabă ca trei ani.

— Da, mă rog, asta dacă ești îndrăgostit.

— Corect. Așadar, nu e cazul nostru.

— Nu, o aprobă Oliver, zâmbind. Nu e cazul nostru. O oră e o oră. Și noi procedăm complet greșit.

— Cum de ți-ai dat seama?

— Păi, îți cunosc părerea despre căsătorie, dar încă n-am atins subiectele cu adevărat importante, cum ar fi culoarea ta preferată, sau mâncarea preferată.

— Albastru și mexicană.

El încuviințează, cu un aer de apreciere.

— Respectabil. La mine, verde și curry.

— Curry? se miră ea, făcând o mutră. Zău?

— Hei, se apără el. Fără judecăți! Altceva?

Luminile din cabină se estompează pentru decolare, și motorul se ambalează dedesubtul lor, iar Hadley închide ochii, doar pentru o clipă.

— Altceva ce?

— Animalul preferat?

— Nu știu, răspunde ea, deschizând ochii la loc. Câinii?

Oliver clatină din cap.

— Prea banal. Mai încearcă.

— Atunci, elefanții.

— Zău?

Hadley încuviințează.

— Cum asta?

— Când eram mică, nu puteam să dorm fără prăpăditul meu de elefant din pluș, îi explică ea, neștiind sigur cum de i-a venit așa ceva în minte tocmai acum.

Poate din cauză că urma să-și revadă tatăl, sau poate doar fiindcă avionul se înălța cu ea, stârnindu-i o dorință copilărească față de vechiul ei talisman.

— Nu sunt convins că s-ar pune.

— E clar că nu l-ai văzut niciodată pe Elefant.

El izbucnește în răs.

— I-ai găsit tu singură numele ăsta?

— Să fii sigur, răspunde ea, zâmbind la apariția gândului. Avea ochi negri sticloși și urechi moi și pleoștite, și câteva șnururi împletite în chip de coadă, și reușea mereu să-i facă viața mai frumoasă. De la obligația de a mânca legume sau de a purta colanți care-i produceau mâncărimi, până la cazurile când se lovea cu degetele de la picioare de ceva, sau era ținută în pat cu dureri de gât, Elefant era antidotul pentru toate. Cu timpul, își pierduse un ochi și cea mai mare parte a cozii. Plânsese pe el, și strănutase pe el, și-l certase aspru, dar oricum, când era necăjită de ceva, tata doar îi puneă o mână pe creștet și-o îndruma spre camera ei de la etaj.

— E timpul să te consulți cu elefantul, o anunța el; și, cumva, totdeauna avea efect. Numai că abia acum îi trecea prin minte faptul că tatăl ei avea, probabil, un merit mai mare decât micul animal din pluș.

Acum, Oliver o privește amuzat.

— Eu tot nu sunt convins că se pune.

— Foarte bine, răspunde Hadley. Atunci, care e animalul tău preferat?

— Vulturul pleșuv american.

Ea izbucnește în răs.

— Nu te cred.

— Pe *mine*? se miră el, ducându-și o mână la piept. E ceva greșit în a iubi vietatea care, din întâmplare, este și un simbol al libertății?

— Acum nu faci decât să râzi de mine.

— Poate, un pic, recunoaște el, cu un zâmbet. Dar reușesc?

— Ce, să mă faci să fiu la un pas de a-ți pune botniță?

— Nu, răspunde el încet. Să te distrag.

— De la ce?

— De la claustrofobia ta.

Ea îi oferă un zâmbet recunoscător.

— Un pic, îi zice. Cu toate că nu e chiar atât de rău, până nu ne înălțăm în aer.

— Cum asta? se miră el. Acolo e spațiu deschis din plin.

— Dar nicio cale de scăpare.

— A, zice el. Așadar, tu cauți o cale de scăpare.

— Totdeauna, încuviințează Hadley.

— Ca să vezi, remarcă el, oftând teatral. Cu asta mă aleg mereu din partea fetelor.

Ea hohotește scurt, apoi închide ochii din nou când avionul începe să prindă viteză, gonind de-a lungul pistei într-un torent de zgomote. Când forța de inerție lasă locul gravitației, sunt lipiți cu spinările de scaune, iar avionul se lasă pe spate, până când, cu un ultim salt al roților, începe să săgeteze prin aer ca o uriașă pasăre metalică.

Hadley își înfășoară degetele pe brațul scaunului, în timp ce avionul urcă tot mai mult pe cerul nopții, luminile de dedesubt estompându-se într-un caroiaj de pixeli. Timpanele încep să-i trosnească pe măsură ce presiunea crește, iar ea își proptește fruntea de plasticul hubloului, îngrozită de momentul în care vor străpunge pătura joasă a norilor și pământul va dispărea dedesubtul lor, când nu va mai fi înconjurată de altceva, decât de vastitatea și de nemărginirea cerului.

Afară, dincolo de hublou, contururile parcarilor și ale cartierelor de locuințe se văd din ce în ce mai îndepărtate, până când totul începe să se contopească într-un amalgam difuz. Hadley privește cum lumea se preschimbă și se încețoșează, căpătând forme noi: stâlpii de iluminat stradal, cu licărirea lor galben-portocalie, lungile panglici ale autostrăzilor. Își îndreaptă mai mult spinarea, simțindu-și fruntea răcorită de hubloul din plexiglas, încordându-și privirea ca să nu scape nimic din ochi. Nu-i e atât de frică de zbor, cât de ridicarea până pe ruta de zbor. Deocamdată, însă, sunt încă suficient de jos, încât să mai vadă ferestrele luminate ale clădirilor de dedesubt. Deocamdată, Oliver e lângă ea, ținând norii la distanță.

5

10:36 pm Ora Coastei de Est **3:36 am Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Erau în zbor doar de câteva minute când Oliver a părut să ajungă la concluzia că e prudent să vorbească din nou cu ea. La auzul vocii lui în apropierea urechii, Hadley simte cum ceva din ea se eliberează, și-și descleștează mâinile, câte un deget pe rând.

— O dată, zice el, zburam spre California, de patru iulie.

Ea întoarce capul, doar puțin.

— Era o noapte senină, și tot ce se putea vedea erau micile focuri de artificii de pe drum, acele minuscule explozii declanșate dedesubt, oraș după oraș.

Hadley se apleacă din nou spre hublou, și inima îi bate năvalnic în timp ce fixează cu privirea pustietatea de dedesubt, neantul absolut. Închide ochii și încearcă să-și imagineze, în loc de ceea ce vede, focuri de artificii.

— Dacă n-ai fi știut ce anume sunt, probabil că ți s-ar fi părut înspăimântătoare, dar așa, de sus, erau destul de drăguțe, doar că de-a dreptul mute și mărunte. Îți venea greu să-ți imaginezi că sunt aceleași uriașe explozii pe care le vezi de la sol, îi explică el, după care rămâne pe gânduri pentru o clipă. Presupun că totul e doar o problemă de perspectivă, zice apoi.

Ea se răsuțește din nou spre el, cercetându-i fața.

— Asta ar trebui să mă ajute? îl întreabă, deși nu cu răutate. Încearcă doar să găsească învățămintele poveștii.

— Nu, nu tocmai, îi răspunde el, cu un zâmbet sfios. Căutam doar să te mai distrag puțin.

— Mersi, zice ea, zâmbind. Mai ai și altceva?

— Grămezi. Aș putea să vorbesc până când te-ar dura urechile.

— Chiar și șapte ore?

— Accept provocarea, declară el.

Avionul zboară acum drept, și când începe să se simtă amețită, Hadley se străduiește să se concentreze la scaunul din fața ei, pe care stă un bărbat cu urechile mari și părul pe cale să se rărească în creștetul capului; nu chiar într-atât, încât să se poată spune că ar avea chelie, nu tocmai, dar exact cât trebuie ca să prefigureze calviția viitoare. E ca și cum ai citi o hartă a viitorului, ceea ce o face să se întrebe dacă există astfel de semne demascatoare la toată lumea, indicii secrete despre oamenii care vor deveni într-o zi ulterioară. Ar putea ghici cineva, de exemplu, că doamna de lângă interval ar înceta, până la urmă, să privească lumea cu ochii albaștri strălucitori, și în schimb să vadă totul printr-o peliculă cețoasă? Sau că bărbatul care stă acum pe diagonală față de ei va fi obligat să-și țină o mână cu cealaltă, ca să nu-i mai tremure?

Totuși, cel la care se gândește ea cu adevărat e propriul tată. Ceea ce se întreabă ea, în realitate, e dacă *el* s-o fi schimbat. Aerul din avion e uscat și rânced, îl simte aspru în interiorul nărilor, și Hadley își închide ochii care o ustură și-și ține respirația pentru o clipă, de parcă ar fi sub apă, lucru nu prea greu de imaginat din moment ce înoată prin nemărginirea întunecată a nopții. Clipește, deschide ochii și ridică brusc mâna, trăgând în jos storul peste hubloul din plastic. Oliver o privește cu sprâncenele ridicate, dar nu spune nimic.

O amintire își face apariția, iute și pe nepoftite, despre un zbor împreună cu tatăl ei, cu ceva ani în urmă, deoarece acum îi vine greu să afirme cu certitudine căți. Își amintește cum tot fâșâia el storul, trăgându-l în jos și apoi repezindu-l la loc în sus, iar și iar, în jos și-n sus, până când pasagerii aflați de cealaltă parte a intervalului se aplecaseră spre el cu sprâncenele împreunate și gurile strânse pungă. Când anunțul cu centurile de siguranță se stinsese în sfârșit, el se ridicase greoi de pe scaun, aplecându-se să-i depună lui Hadley o sărutare pe frunte, după care se strecurase pe lângă ea, ieșind pe interval. Apoi, timp de două ore, tot

patrulase pe îngustul culoar care ducea de la compartimentul pentru clasa întâi tocmai până la cabinele de toaletă, oprindu-se din când în când ca s-o mai întrebe pe Hadley ce face, *cum* se simte, ce mai citește, după care pornea iar, arătând ca o persoană care așteaptă nerăbdătoare sosirea autobuzului.

Oare fusese el mereu atât de neastâmpărat? Era greu să afle sigur.

Acum, ea se întoarce spre Oliver.

— Și, tatăl tău vine des să te viziteze? îl întreabă, iar el o privește ușor surprins. Ea îi susține privirea, tot atât de surprinsă de propria întrebare. Ceea ce voise ea să întrebe se referea la *părinții lui*. Și, *părinții tăi* vin des să te viziteze? Cuvântul *tată* îi scăpase aproape inconștient.

Oliver își drege glasul și-și lasă mâinile să-i cadă în poală, unde încep să răsucescă bucata rămasă în plus a centurii de siguranță într-un ghem strâns.

— Doar mama, de fapt, răspunde el. Ea m-a adus, la începutul anului. N-ar fi îndurat gândul de a mă trimite la școală în America, fără să vină ea mai întâi ca să-mi facă patul.

— Drăguț, apreciază Hadley, străduindu-se să nu se gândească la propria mamă, și la cearta lor de mai devreme. Sună frumos.

S-ar fi așteptat ca Oliver să-i spună mai multe, sau poate s-o întrebe despre familia ei, fiindcă i se pare că ar fi evoluția firească pentru o convorbire între doi oameni care n-au unde să plece și, în schimb, au atâtea ore de pierdut. Dar el nu face altceva decât să urmărească, tăcut, cu un deget, literele cusute în învelitoarea scaunului din față: LEGAȚI-VĂ CENTURILE ÎN TIMP CE STAȚI PE SCAUNE.

Deasupra lor, unul dintre întunecatele ecrane de televizor se luminează, și apare un anunț referitor la filmul care urmează să fie proiectat pe timpul zborului. Este un film de animație despre o familie de rațe, unul pe care Hadley chiar îl văzuse, dar când îl aude pe Oliver scoțând un gemăt,

aproape că-i vine să tăgăduiască totul. În loc de asta, se răsucește pe scaunul ei și-l examinează cu o privire critică.

— Nu văd nimic rău la rațe, îi zice ea, iar el își dă ochii peste cap.

— Rațe care *vorbesc*?

Hadley zâmbește.

— Mai și cântă, pe deasupra.

— Nu-mi spune. L-ai văzut deja.

Ea ridică două degete.

— De două ori.

— Dar *știi* că e pentru copiii de cinci ani, da?

— De cinci până la *opt* ani, mulțumesc foarte mult.

— Și tu câți ani ziceai că ai?

— Destui cât să le apreciez pe prietenele noastre cu labelle palmate.

— Tu, exclamă el, izbucnind fără voie în râs, ești la fel de nebună ca un pălărier.

— Ia stai puțin, zice Hadley, privindu-l cu o prefăcută oroare. Asta e cumva o aluzie la un... *desen animat*?

— Nu, geniule. E o referire la o celebră lucrare literară de Lewis Carroll². Dar, încă o dată, pot să constat ce rezultate bune a dat sistemul educațional american asupra ta.

— Hei, îl apostrofează ea, dându-i o ușoară scatoalcă peste piept, într-un gest atât de firesc, încât nici nu stă să se gândească la el, decât când e prea târziu. El îi zâmbește, evident amuzat. Ultima informație de care am beneficiat e că tu ți-ai ales un colegiu din America.

² Personaj numit Pălărierul (Hatter) în *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*, la care lumea se referă deseori cu numele de Pălărierul Nebun (Mad Hatter), cu toate că în carte nu apare niciodată astfel. De fapt, însă, și numele personajului are la origine o expresie populară din Anglia secolului al XVIII-lea, când la fabricarea fetruului pentru pălării se folosea mercurul; intoxicațiile cu mercur aveau ca efect demența, de unde și apariția acestei expresii, *mad as a hatter* (nebun ca un pălărier).

— Adevărat, recunoaște el. Dar sunt în măsură să suplinesc cu bogăția mea de inteligență britanică și cu farmecul.

— Just, îl aprobă Hadley. Farmecul. Când ajung să văd și eu ceva din *el*?

Colțurile gurii lui se răsucesc ușor în sus.

— Nu cumva te-a ajutat un tip ceva mai devreme să-ți cari valiza?

— O, da, zice ea, ciocnindu-și bărbia cu un deget. *Acel* tip. A fost grozav. Oare unde-o fi dispărut?

— Tocmai asta e ceea ce studiez eu, de fapt, afirmă el, zâmbind. Vara asta.

— Ce?

— Tulburările constând în dedublarea personalității la masculii de optsprezece ani.

— Evident, replică ea. Acel unic lucru mai înfricoșător decât maioneza.

Spre surprinderea lui Hadley, o muscă îi apare lângă ureche, și ea se străduiește fără succes s-o alunge, fiindcă în clipa imediat următoare bâzâie din nou pe lângă ea, descriind elipse furioase în jurul capetelor lor, ca un neobosit patinator artistic.

— Mă întreb dacă și-o fi cumpărat bilet, zice Oliver. Probabil că e doar un pasager clandestin.

— Biata de ea, habar n-are c-o să ajungă în cu totul altă țară.

— Mda, unde toată lumea vorbește ciudat, adaugă Oliver, agitându-și o mână ca să gonească musca.

— Tu crezi că și-o da seama cât de repede zboară? se interesează Hadley. Ca atunci când mergi pe o bandă din aia transportoare? Probabil că e destul de înnebunită să vadă că ajunge atât de repede.

— N-ai făcut niciodată fizică? o întreabă Oliver, dându-și ochii peste cap. Aici e vorba despre relativitate. Musca zboară în raport cu avionul, nu în raport cu pământul.

— Bine, bine, istețule.

— E exact la fel ca oricare altă zi din viața ei de mică insectă.

— Cu excepția faptului că se află în drum spre Londra.

— Da, o aprobă Oliver, cu o ușoară încruntare. Cu excepția asta.

Una dintre însoțitoarele de zbor își face apariția prin penumbra de pe interval, cu câteva zeci de căști atârându-i pe braț ca șireturile.

Se apleacă pe deasupra doamnei din capăt și li se adresează într-o șoptă ostentativă.

— Vrea cineva o cască? îi întreabă, și amândoi scutură din capete a negație.

— Eu sunt mare, mulțumesc, zice Oliver, iar când însoțitoarea trece la rândul următor, el își vără mâna în buzunar și-și scoate de acolo propriile căști, deconectându-le de la ipodul său. Hadley se apleacă sub scaun după rucsac, scotocind până și le găsește și ea.

— N-aș vrea să pierd rațele, glumește ea, însă el nu e atent. Privește cu interes spre teancul de cărți și de reviste pe care și-l așezase ea în poală în timp ce căuta prin bagaj.

— Așadar, într-adevăr citești și *ceva* literatură de calitate, până la urmă, zice el, alegând exemplarul ponosit din *Prietenul nostru comun*. Frunzărește cartea cu grijă, aproape cu religiozitate. Îl ador pe Dickens, îi mărturisește.

— Și eu, zice Hadley. Numai că pe-asta n-am citit-o.

— Ar fi cazul s-o citești, îi zice Oliver. E printre cele mai bune.

— Așa am auzit și eu.

— Dar *cineva* sigur a citit-o. Uite câte pagini îndoite!

— E a tatii, îl informează Hadley, cu o mică încruntare. El mi-a dat-o.

Oliver își ridică privirea spre ea, după care închide cartea din poală.

— Și?

— Și am luat-o cu mine la Londra ca să i-o dau înapoi.

— Fără s-o fi citit?

— Fără s-o fi citit.

— Bănuiesc că e mult mai complicat decât pare, zice el, și Hadley încuviințează.

— Bănuiești corect.

El îi dăduse cartea lui Hadley atunci când fuseseră în excursia lor la schi, ultima oară când îl văzuse. Când plecaseră spre casă, erau imediat dincolo de rândul pentru controlul echipei de securitate din aeroport, iar el căutase prin geantă și scosese volumul gros cu copertile negre, cu paginile uzate și îngălbenite, și cu colțurile îndoite ale paginilor ca tot atâtea piese lipsă dintr-un puzzle.

„M-am gândit că ar putea să-ți placă”, i-a zis, cu o nuanță de disperare în zâmbet.

Încă de când îi auzise Hadley convorbirea cu Charlotte, încă de când reușise, în sfârșit, să pună fragmentele cap la cap, abia dacă mai vorbise cu el. Singurul lucru care-i mai umbla prin minte era să ajungă din nou acasă, unde să se încolăcească pe canapea și să-și pună capul în poala mamei și să le dea drumul tuturor lacrimilor pe care și le stăpânise; tot ce-și dorea era să plângă, să plângă și iar să plângă, până când nu i-ar mai fi rămas nimic de plâns.

Numai că aici era cu tata, cu barba lui deloc familiară și noua jachetă din tweed și inima înrădăcinată undeva dincolo de ocean, cu mâna lăsându-se în jos de greutatea cărții pe care i-o întindea.

„Nu-ți face griji”, o asigurase, cu un zâmbet firav, „nu e poezie.”

În cele din urmă, Hadley întinsese mâna după carte și-și coborâse privirea spre copertă. Nu avea supracopertă, ci doar cuvintele acestea, imprimare pe fundalul negru: *Prietenul nostru comun*.

„Acum e greu”, zisese el, și vocea i se frânsese aproape imperceptibil. „Nu mai ajung prea des să-ți recomand cărți. Dar unele anume sunt prea importante, ca să se piardă în toate astea.”

Și-și fluturase o mână, cu un gest vag, între ei, ca și cum ar fi vrut să definească mai exact ce însemnau *astea*.

„Mersi”, îi zisese Hadley, cuprinzând cartea în brațe, îmbrățișând-o, ca să nu se lase îmbrățișată de el.

Faptul că rămăseseră doar cu atât – cu întâlnirea asta stânjenitoare, aranjată în prealabil, cu tăcerea asta groaznică – i se părea ceva aproape imposibil de îndurat, și sentimentul de injustețe față de întreaga situație se amplifică înăuntrul ei. Era vina lui, în întregime, și totuși ura ei față de el era cel mai rău soi de iubire, un dor chinător, o dorință nepotrivită care-i făcea inima să-i bată cu o putere nebunească în piept. Nu putea să ignore nici incoerenta senzație că ei ar fi acum două piese diferite din două seturi de puzzle diferite, și nimeni și nimic pe lume nu-i putea face să se mai potrivească iar.

„Vii să ne vizitezi curând, da?” o întrebase el, repezindu-se înaintea ca s-o îmbrățișeze, și ea încuviințase cu capul în pieptul lui, după care se desprinsese.

Dar știa că nu va face niciodată una ca asta. Nu avea nici cea mai mică intenție să-l viziteze acolo. Chiar și să fi fost deschisă față de această idee, așa cum sperau atât mama, cât și tata, din punct de vedere matematic i se părea cu desăvârșire imposibil. Ce-ar fi trebuit să facă, să-și petreacă Paștele colo, și Crăciunul dincolo? Să-și vadă tatăl din două în două vacanțe, și timp de o săptămână pe perioada verii, exact cât trebuie ca să-i zărească noua viață, pe fragmente, mici așchii ale unei lumi în care ea nu avea niciun rol? Și, în tot acest timp, să lipsească de la acele momente ale vieții mamei sale... a mamei sale, care nu era vinovată cu nimic, ca să-și petreacă singură Crăciunul?

Asta, după părerea lui Hadley, nu era nicidecum viață. Poate dac-ar fi fost mai mult timp, sau dacă timpul însuși ar fi fost mai maleabil; dac-ar fi putut să se afle în ambele locuri simultan, să ducă vieți paralele; sau, încă și mai simplu, dacă tata s-ar fi întors, pur și simplu, acasă. Pentru că, din punctul ei de vedere, nu exista cale de mijloc: ea voia ori

totul, ori nimic, illogic, irațional, chiar dacă exista ceva înăuntrul ei care știa că nimic n-ar fi prea greu, și că totul era imposibil.

După ce se întorsese acasă din excursia la schi, își îndesase cartea pe o etajeră din camera ei. Dar n-a trecut mult până s-o mute de-acolo, depozitând-o dedesubtul altora pe colțul biroului ei, după care încă o dată, lângă pervazul ferestrei, cartea cea grea țopăindu-i de colo până colo prin cameră ca un pietroi, până când s-a stabilit, în cele din urmă, pe fundul șifonierului, unde rămăsese până azi-dimineață. Iar acum, iată-l pe Oliver frunzărind-o, și degetele lui zăbovind asupra paginilor care nu fuseseră desfăcute de atâtea luni.

— A lui e nunta, îi zice Hadley, încet. A tatii.

— Aha, exclamă Oliver, clătinând din cap în semn de încuviințare.

— Mda.

— Atunci, presupun că nu e un dar de nuntă.

— Nu, confirmă ea. Aș zice că e mai degrabă un simbol. Sau, poate, un protest.

— Un protest dickensian, precizează el. Interesant.

— Cam așa ceva.

El continuă să răsfoiască absent filele, oprindu-se din când în când să privească mai atent câteva rânduri.

— Poate c-ar trebui să te mai gândești.

— Pot să împrumut oricând alt exemplar de la bibliotecă.

— Nu mă refeream numai la asta.

— Știu, încuviințează ea, aruncând o nouă privire spre carte. Prinde ceva fulgerător în timp ce el frunzărește mai departe și, fără să se mai gândească, îl apucă de încheietură. Stai, așteaptă un pic!

El își ridică brațele, iar Hadley îi ia cartea din poală.

— Mi s-a părut că văd ceva, explică ea, dând înapoi cu câteva pagini și privind cu ochii îngustați. Răsuflarea îi rămâne în gât atunci când descoperă fraza subliniată, cu o linie neregulată, și cerneala aproape ștearsă. E cea mai

simplă dintre însemnări: nimic notat pe margine, nici măcar colțul îndoit, ca s-o marcheze. Doar un simplu rând, ascuns adânc în interiorul cărții, subliniat de o tușă tremurătoare de cerneală.

Chiar și după tot acest timp, chiar după tot ce i-a spus ea lui, și tot ce nu i-a spus încă, în ciuda intenției de a-i înapoia cartea (pentru că așa se transmite un mesaj, nu cu cine știe ce citat nemarcat, subliniat, dintr-un roman vechi), inima lui Hadley tot palpită la gândul că, poate, i-a scăpat din vedere ceva important, în tot acest timp. Iar acum, iat-o, aplecată asupra paginii, fixându-i de sus literele negre, simple, pe fundalul alb.

Oliver o privește, și întrebarea îi e întipărită pe toată fața, așa că ea murmură cuvintele, trecându-și degetul de-a lungul liniei pe care sigur tatăl ei o trasase.

E preferabil să ai un lucru bun și să-l pierzi, sau să nu-l fi avut niciodată?

Când își ridică privirea, o întâlnește pe-a lui pentru o fracțiune de secundă, după care și le feresc amândoi. Deasupra lor, rațele dansează pe ecran, improșcând cu apă malurile lacului, veselul lor mic cămin, iar Hadley își lasă bărbia în jos, ca să recitească fraza, de data asta doar pentru ea, după care închide cartea cu un pocnet sonor și o îndeasă la loc în rucsac.

6

12:43 am Ora Coastei de Est
5:43 am Ora de referință a Meridianului Greenwich

Hadley, în somn: ațipind, visând. În micile, îndepărtatele cotloane ale minții ei – zbârnâind, chiar dacă tot restul i-a devenit inert din cauza epuizării – ea se află într-un alt avion, în cel pe care l-a pierdut, cu trei ore mai departe pe drum și așezată lângă un bărbat de vârstă mijlocie, cu o mustață care-i tot zvâcnește în timp ce strănută și tresare în drumul peste Atlantic, fără să-i spună ei vreodată o vorbă, iar ea devine tot mai neliniștită, stând cu palma lipită de hubloul dincolo de care nu e nimic, dar nimic, nimic.

Deschide ochii, dintr-odată trează, și se pomenește că fața lui Oliver e la doar câțiva centimetri de-a ei, atent și tăcut, cu o expresie de nepătruns. Hadley își duce o mână la inimă, uimită, și abia apoi observă că stătuse cu capul pe umărul lui.

— Scuze, băiguie, retrăgându-se.

În avion, întunericul e acum aproape complet, și ai impresia că toată lumea de la bord doarme. Până și ecranele televizoarelor s-au stins la loc, și Hadley își scoate mâna plină de furnicăături din locul în care stătuse înghesuită între ei doi, și-și privește ceasul de la încheietură, dar acesta arată, deloc util, ora din New York. Își trece o mână prin păr, după care privește pe furiș spre cămașa lui Oliver, simțindu-se ușurată de faptul că nu se văd urme de salivă scursă, mai ales când el îi întinde un șervețel.

— Asta pentru ce mai e?

El îi face semn cu capul spre șervețel și, când îl privește din nou, ea observă că desenase una dintre rațele din film.

— E mediul tău obișnuit? îl întreabă ea. Pix pe șervețel?

El o privește zâmbind.

— Am adăugat șapca de baseball și pantofii pentru alergat ca să aibă un aspect mai american.

— Câtă grijă din partea ta... Cu toate că noi, de obicei, îi numim pantofi pentru sport, precizează ea, numai că finalul afirmației îi este înghițit de un căscat. Își îndeasă șervețelul în vârful rucsacului. Nu prea obișnuiești să dormi în avioane? îl întreabă.

— În mod normal, da, răspunde el, ridicând din umeri.

— Dar nu și noaptea asta? Oliver scutură din cap.

— Din câte se pare, nu.

— Scuze, repetă ea, însă el îi face semn să-și vadă de treabă.

— Arătai tare liniștită.

— În schimb, nu mă *simt* liniștită, zice ea. Dar probabil e bine că am dormit acum, ca să nu mă apuce mâine în timpul ceremoniei.

Oliver își privește ceasul.

— Adică azi.

— Corect, îl aprobă ea, apoi face o strâmbătură. Sunt domnișoară de onoare.

— Drăguț.

— Nu și dacă ratez ceremonia.

— Ei bine, tot îți rămâne nunta.

— Corect, aprobă ea, căscând din nou. Abia aștept să stau singură, singurică, și să-l văd pe tata cum dansează cu o femeie pe care n-am văzut-o în viața mea.

— N-ai văzut-o în viața ta? se miră Oliver, și accentul îi face ca tonul să devină mai înalt spre sfârșitul întrebării.

— Nț.

— Uau, exclamă el. Așadar, să înțeleg că nu sunteți chiar atât de apropiați?

— Eu și cu tata? Eram, altădată.

— După care?

— După care țara ta tâmpită l-a înghițit tot, răspunde ea.

Oliver râde, dar e un râs fragil, nesigur.

— S-a dus să predea pentru un semestru la Oxford, îi explică Hadley. După care nu s-a mai întors.

— Când?

— Acum aproape doi ani.

— Și atunci a fost când a cunoscut-o pe femeia asta?

— Bingo.

Oliver clatină din cap.

— E îngrozitor.

— Mda, răspunde Hadley, cu toate că e un cuvânt mult prea nesemnificativ ca să poată transmite măcar pe aproape cât era de îngrozitor, chiar cât de îngrozitor e încă. Dar cu toate că a relatat o variantă mai lungă a poveștii de o mie de ori până acum, față de o mie de persoane diferite, are senzația că Oliver ar putea s-o înțeleagă mai bine decât oricine altcineva. E vorba despre ceva din felul în care privește el, de cum îi sfredelesc ochii lui o mică gaură drept în inimă.

Ea știe că nu e ceva real: e doar iluzia apropierii, falsa încredere dată de tăcerea și întunericul din avion, dar n-o deranjează. Pentru moment, cel puțin, i se pare că ar fi real.

— Probabil că ai fost distrusă, zice el. Și mama ta, de asemenea.

— Mda, la început. Abia dacă se mai dădea jos din pat. Dar cred că ea s-a pus pe picioare mai repede decât mine.

— Cum? o întreabă el. Cum te pui pe picioare după *așa ceva*?

— Nu știu, îi răspunde, cu sinceritate, Hadley. Ea chiar crede că e mai bine așa pentru amândoi. Că așa trebuia să se-ntâmplesse, până la urmă. Are acum un partener nou, și el are o parteneră nouă, și amândoi sunt mai fericiți. Numai eu nu sunt deloc încântată. Mai ales când e vorba să i-o cunosc pe partenera asta *nouă* a lui.

— Chiar dacă nu mai e chiar atât de nouă.

— *Mai ales* din cauză că nu e atât de nouă. Face ca senzația să fie de zece ori mai intensă și mai stânjenitoare, și e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Îmi tot închipui cum defilez la nuntă de una singură și toată lumea se holbează la mine. Melodramatica fiică americană, cea care a refuzat să-și cunoască noua mamă vitregă.

Hadley strâmbă din nas.

— Mamă vitregă. Dumnezeuule.

Oliver se încruntă.

— Eu cred că e un act de curaj.

— Ce?

— Că te duci. Că înfrunți situația. Că mergi mai departe. E un act de curaj.

— Eu nu-l simt așa.

— Asta din cauză că ești implicată direct, îi explică el. Dar o să-ți dai seama.

Ea îl studiază cu atenție.

— Dar tu?

— Dar eu, *ce?*

— Bănuiesc că nu ești îngrozit de nunta ta nici pe jumătate față de cât mă îngrozesc eu de-a mea, nu?

— Nu fi prea convinsă, îi răspunde el, țeapăn.

Stătea aproape, cu corpul întors spre ea, dar acum se îndepărtează, aproape imperceptibil, dar suficient ca ea să remarce.

Hadley se apleacă în față în timp ce el se lasă pe spate, ca și cum ei doi ar fi uniți de cine știe ce forță invizibilă. Doar subiectul nunții tatălui ei nu înseamnă pentru ea un subiect tocmai vesel, și totuși i-a povestit despre asta, nu?

— Și, o s-ajungi să-ți vezi părinții cât timp ești acasă?

El răspunde printr-un semn de încuviințare.

— O să fie drăguț, apreciază ea. Voi sunteți apropiați?

El deschide gura ca să-i răspundă, dar apoi o închide la loc, fiindcă tocmai sosește clătînându-se ușor pe interval căruciorul cu băuturi, dozele și sticlele scotând clinchete vesele când se ciocnesc între ele. Însoțitoarea de zbor îi pune frână imediat după ce trece de rândul lor, făcându-l să stea pe loc, după care se întoarce la ei ca să ia comenzile.

Totul se întâmplă la repezeală, într-atât de repede, încât Hadley aproape că nu vede nimic: Oliver își vără mâna în buzunarul blugilor după o monedă, pe care o azvârle apoi pe interval cu un bobârnac și o smucitură iute a încheieturii. Pe

urmă, se întinde peste femeia adormită, prinde moneda cu mâna stângă, iar dreapta i se strecoară ca un șarpe în cărucior, întorcând-se cu două sticle miniaturale de Jack Daniel's strânse în pumn. Și le îndeasă în buzunar, împreună cu moneda, doar cu câteva secunde înainte ca însoțitoarea de zbor să se răsucescă din nou în direcția lor.

— Pot să vă servesc cu ceva? îi întreabă, măturând cu privirea chipul șocat al lui Hadley, obrajii îmbujorați ai lui Oliver, și bătrâna care continua să sforăie viguros la capătul rândului.

— Eu n-am nevoie, reușește să răspundă Hadley.

— Nici eu, zice și Oliver. Mersi, totuși.

După ce însoțitoarea de bord dispare la loc, iar căruțul se îndepărtează până la o distanță sigură, Hadley se întoarce spre Oliver și-l privește cu gura căscată. El scoate sticlutele din buzunar și-i întinde ei una, după care-i desface capacul celeilalte, ridicând din umeri.

— Scuze, zice el. Doar m-am gândit că dacă e să trecem prin toată chestia asta cu „hai să discutăm despre familiile noastre”, un strop de whisky ar putea să meargă.

Hadley privește chiorăș sticluta din mâna ei.

— Ai avut asta în plan, sau ce?

Oliver schițează un zâmbet.

— Antrenament asiduu de zece ani?

— Eu mă gândisem mai degrabă la ceva de genul spălatul vaselor, glumește ea, înapoindu-i sticluta. Sau, poate, la căratul bagajelor.

— Presupun că o să mă pui oricum să fac asta, replică el. Nu-ți face probleme, o să las o bancnotă de zece dolari pe scaun la coborâre. N-am vrut discuții în contradictoriu, chiar dacă am optsprezece ani și, în momentul de față, sigur suntem mai aproape de Londra, decât de New York³. Îți place whiskyul?

Hadley scutură din cap.

³ În majoritatea statelor americane, vârsta minimă de la care se permite consumul băuturilor alcoolice este de douăzeci și unu de ani.

— Dar ai încercat vreodată?

— Nu.

— Ia încearcă, zice el, întinzându-i din nou sticluta. Doar o gură.

Ea deșurubează capacul și ridică sticluta spre gură, deja strâmbându-se când mirosul îi atinge nările, aspru și fumegos și mult prea puternic. Lichidul o arde pe gât în timp ce se scurge în jos, și ea tușește cu putere, ochii i se umplu de lacrimi, așa că înșurubează capacul și-i întinde la loc sticluta.

— E ca și cum ai linge un foc de tabără, remarcă ea, strâmbându-se. Îngrozitor.

Oliver râde, terminându-și propria sticlută.

— OK, acum ți-ai băut porția de whisky, zice ea. Asta înseamnă că ajungem să vorbim despre familia ta?

— Dar de ce te-ar interesa?

— Dar de ce nu m-ar interesa?

El oftează, un sunet care se aude aproape ca un geamăt.

— Păi, să vedem, zice, în cele din urmă. Am trei frați mai mari?

— Ei mai locuiesc cu toții în Anglia?

— Exact. Trei frați mai mari, care încă locuiesc cu toții în Anglia, confirmă el, deșurubând capacul celeilalte sticlute cu whisky. Altceva? Tata n-a fost prea bucuros când am ales Yale în detrimentul Oxfordului, dar mama a fost de-a dreptul încântată, pentru că și ea a făcut facultatea în America.

— De-asta n-a venit și el cu tine la începerea școlii?

Oliver îi adresează o privire îndurerată, de parcă ar fi preferat să se afle oriunde, numai aici, nu, după care dă pe gât ultimii stropi de whisky.

— Pui îngrozitor de multe întrebări.

— Eu ți-am spus că tata ne-a părăsit, pe mine și pe mama, pentru altă femeie, și că nu l-am mai văzut de mai mult de un an, îi atrage ea atenția. Fii serios. Sunt destul de convinsă că nu există dramă de familie care s-o poată întrece pe-asta.

— Dar nu mi-ai spus așa ceva, zice el. Că nu l-ai văzut de atât de mult timp. Eu am crezut că doar n-ai cunoscut-o pe ea, și-atât.

Acum, e rândul lui Hadley să se foiască pe scaunul ei.

— Mai vorbim la telefon, zice. Dar încă sunt prea supărată ca să-l văd.

— El știe asta?

— Că sunt supărată?

Oliver încuviințează.

— Normal, zice ea, după care-și înclină capul spre el. Dar acum nu discutăm despre mine, ai uitat?

— E doar că mi se pare interesant, zice el, să fii atât de deschisă pe tema asta. În familia mea, fiecare e întors pe dos în câte-o privință, dar nimeni nu spune niciodată nimic.

— Poate că și tu te-ai simți mai bine, dac-ai face-o.

— Poate.

Hadley își dă seama dintr-odată că vorbeau amândoi în șoaptă, aplecați mult unul spre celălalt, printre umbrele aruncate de lumina gălbuie a lămpii pentru citit a pasagerului din fața lor. Aproape are senzația că ar fi singuri, de parcă ar putea să fie oriunde, pe o bancă dintr-un parc de undeva, sau într-un restaurant, la mulți kilometri mai jos, cu picioarele solid proptite în pământ. E suficient de aproape cât să-i vadă cicatricea mică de deasupra ochiului, o umbră de barbă de-a lungul maxilarului, ca și uluitoarea lungime a genelor. Fără ca măcar să vrea cu adevărat așa ceva, se pomenește retrăgându-se, iar Oliver pare nedumerit de mișcarea ei bruscă.

— Scuze, zice el, îndreptându-și spinarea și luându-și mâna de pe brațul scaunului. Am uitat că ai atacuri de claustrofobie. Cred că mori de frică.

— Nu, răspunde ea, scuturând din cap. La drept vorbind, de data asta n-a fost chiar atât de rău.

El împunge cu bărbia spre hubloul încă acoperit cu storul.

— Eu tot cred că ți-ar fi de ajutor dac-ai putea să vezi afară. Așa, fără ferestre, până și mie mi se pare înghesuit aici.

— E trucul învățat de la tata, îi explică Hadley. Prima dată când mi s-a întâmpat, el mi-a zis să-mi imaginez cerul. Dar așa ceva nu ajută decât când cerul e *deasupra* ta.

— Corect, o aprobă Oliver. Pare logic.

Rămân amândoi tăcuți, studiindu-și mâinile, în timp ce tăcerea se întinde între ei.

— Îmi era frică de întuneric, mărturisește Oliver, după câteva clipe. Și nu numai când eram mic. M-a ținut până aproape de unsprezece ani.

Hadley îi aruncă o privire, neștiind ce să spună. Chipul lui arată acum mai băiețesc, mai puțin colțuros, iar ochii, mai rotunzi. Simte brusc imboldul de a-și pune mâna peste a lui, dar se oprește.

— Frații mei îmi făceau farse ca nebunii, stingeau lumina ori de câte ori intram eu într-o cameră, și se apucau să urle pe-acolo. Iar tata, pur și simplu, îmi *detesta* frica asta. Nu avea nici pic de înțelegere față de mie. Mi-aduc aminte cum am intrat în dormitorul părinților mei, în toiul nopții, iar el mi-a zis să nu mă mai comport ca o fetiță. Sau spunea povești despre monștri prin debarale, doar ca să mă întoarcă pe dos. Unicul lui sfat era mereu doar „Maturizează-te”. O veritabilă nestemată, nu?

— Părinții nu au chiar totdeauna dreptate, în toate privințele, zice Hadley. Uneori îți trebuie doar ceva timp până să înțelegi asta.

— Dar a sosit și noaptea aia, a continuat el, când m-am trezit și el tocmai băga în priză o lampă de veghe lângă patul meu. Sunt sigur că el mă credea adormit, fiindcă altfel nu s-ar fi lăsat prins nici mort, dar n-am zis nimic, ci doar l-am privit cum o bagă în priză și-o aprinde, după care am avut un cerculeț de lumină albastră.

— Prin urmare, s-a dat pe brazdă, constată Hadley, zâmbind.

— Da, în felul lui, așa cred, zice Oliver. Dar faza e că sigur a cumpărat-o mai devreme, pe timpul zilei, este? Putea să mi-o dea când s-a întors de la magazin, sau s-o conecteze înainte să mă duc eu la culcare. Dar el a trebuit s-o facă atunci când nu-l vedea nimeni.

Se întoarce spre ea, și Hadley se simte izbită de tristețea de pe chipul lui.

— Nici nu știu de ce ți-am spus asta.

— Pentru că te-am întrebat eu, îi răspunde ea, simplu.

El inspiră adânc, întretăiat, și Hadley îi remarcă obrajii îmbujorați. Scaunul din fața ei se zguduie, în timp ce pasagerul își potrivește perna în formă de gogoasă în jurul gâtului. În cabină e liniște, nu se aude decât zumzetul instalației de climatizare, foșnetul delicat al paginilor întoarse, din când în când sforăiturile și foielile pasagerilor care fac tot posibilul să suporte aceste ultime ore de dinaintea aterizării. La răstimpuri, câte un petic de turbulență face ca avionul să se lege ușor, ca o ambarcațiune pe furtună, și gândul lui Hadley zboară din nou către mama ei, și lucrurile acelea îngrozitoare pe care i le-a spus înainte de plecare, în New York. Privirea îi cade pe rucsacul de la picioare și, nu pentru prima oară, își dorește să nu fi fost în clipa de față deasupra Atlanticului, ci într-un loc de unde ar putea încerca s-o sune din nou.

Lângă ea, Oliver se freacă la ochi.

— Am o idee strălucită, anunță el. Ce-ar fi să vorbim despre *altceva* decât despre părinții noștri?

Hadley clatină afirmativ din cap.

— Categorie.

Doar că niciunul dintre ei nu începe să vorbească. Un minut trece alene, urmat de un altul și, cum tăcerea dintre ei se prelungește, încep amândoi să râdă.

— Mă tem că am putea fi nevoiți să discutăm despre vreme, dacă nu găsești un subiect mai interesant, zice el, determinând-o pe Hadley să ridice din sprâncene.

— *Eu?*

— Tu, încuviințează el.

— OK, zice ea, ghemuindu-se de frică pe dinăuntru înainte ca măcar să articuleze cuvintele, numai că întrebarea înflorise în mintea ei de mai multe ore deja, și nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o pună, în sfârșit: Ai o iubită?

Obrajii lui Oliver se înroșesc, iar zâmbetul pe care izbutește ea să-l prindă înainte ca el să-și lase capul în jos e înnebunitor de criptic: este, după cum trage concluzia Hadley, un zâmbet care nu poate avea decât o semnificație din două posibile. În cea mai mare măsură, ea se teme că ar fi sigur unul caritabil, destinat să-i atenueze jena, atât cu privire la întrebare, cât și la răspunsul care va urma; cu toate acestea, o parte din ea se gândește: poate – doar poate – să fie ceva chiar și mai delicat, ceva plin de înțelegere, o pecete a nerostitului acord dintre ei doi, cum că se întâmplă ceva acolo, ceva care poate fi un soi de început.

După o tăcere prelungită, el scutură din cap.

— N-am iubită.

Și, cu asta, Hadley are impresia că s-ar fi deschis un fel de ușă, dar când o vede, în sfârșit, deschisă, ea nu știe cum să meargă mai departe.

— Cum asta? îl întreabă.

El ridică din umeri.

— Încă n-am întâlnit pe cineva cu care să vreau să-mi petrec cincizeci și doi de ani, bănuiesc.

— Sigur sunt un milion de fete la Yale.

— Probabil, mai degrabă cinci, sau șase mii, la drept vorbind.

— Totuși, majoritatea americane, hm?

Oliver zâmbește, după care se apleacă într-o parte, ciocnindu-și ușor umărul de-al ei.

— Mie îmi plac fetele americane, îi răspunde. Dar încă n-am ieșit cu vreuna.

— Nu face parte din programul tău de cercetare estival?

El scutură din cap.

— Nu, în afară de cazul în care fata nu suportă maioneza, ceea ce, după cum știi, s-ar potrivi de minune cu studiul meu.

— Corect, îl aprobă Hadley, zâmbind cu gura până la urechi. Așadar, în liceu ai avut vreo iubită?

— În gimnaziu, da. Era drăguță. Destul de amatoare de jocuri video și pizza livrată la domiciliu.

— Foarte nostim, replică Hadley.

— Mă rog, presupun că nu toată lumea poate avea parte de iubiri epocale la o vârstă atât de fragedă.

— Și, ce s-a întâmplat cu ea?

El își reazemă la loc capul de scaun.

— Ce s-a întâmplat? Cred că ceea ce se-ntâmplă totdeauna. Am absolvit. Eu am plecat. Ne-am văzut fiecare de viața lui. Dar ce s-a întâmplat cu domnul Pizza al tău?

— Nu se ocupa numai cu livrările de pizza, să știi.

— Mai livra și grisine?

Hadley se strâmbă la el.

— La drept vorbind, el a rupt-o cu mine.

— Ce s-a întâmplat?

Ea oftează, adoptând un ton filosofic.

— Ce se-ntâmplă totdeauna, cred. M-a văzut vorbind cu alt tip la un meci de baschet și l-a apucat gelozia, așa că a rupt-o cu mine printr-un e-mail.

— A, exclamă Oliver. O iubire epocală, la modul cel mai tragic.

— Cam așa ceva, îl aprobă ea, întorcând-și capul și constatând că el o privește cu atenție.

— E un idiot, zice el.

— Așa e, confirmă ea. Mereu a fost cam idiot, greu de cap.

— Și e încă, adaugă Oliver, iar Hadley îi zâmbește recunoscătoare.

Imediat după despărțirea lor se nimerise să sune Charlotte – ca un exemplu de fenomenală sincronizare – și să insiste ca Hadley să-și aducă un partener la nuntă.

„Nu toată lumea vine însoțită”, îi explicase ea, „dar ne-am gândit că te-ai simți mai bine dac-ai avea pe cineva cu tine aici.”

„Nu-i nevoie”, îi răspunsese Hadley. „O să mă simt perfect și singură.” „Nu, serios”, insistase Charlotte, fără să-și dea seama de nimic din vocea lui Hadley. „Nu e niciun deranj, în plus”, adăugase, coborându-și tonul până la nivelul șoaptei conspirative, „am auzit că ai un iubit.”

Realitatea era că Mitchell se despărțise de ea în urmă cu doar trei zile, iar drama acestei rupturi o urmărea încă pe coridoarele școlii, cu perseverența unui soi de monstru invincibil. Era un subiect pe care chiar ar fi preferat să nu-l discute deloc, cu atât mai puțin cu o viitoare mamă vitregă pe care nici măcar n-o întâlnise vreodată.

„Ai auzit greșit”, îi replicase Hadley, scurt. „O să vin foarte bine și singură.”

Adevărul este că, și să mai fi fost împreună, nunta tatălui ei era într-o destul de mare măsură ultimul loc de pe lume în care s-ar fi simțit înclinată să invite pe cineva. Era și-așa destul de greu de îndurat pentru ea o noapte a dezastrului, într-o rochie de domnișoară de onoare, privind cum o gașcă de adulți dansează „Y.M.C.A.”⁴; faptul de a avea un însoțitor n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația. Potențialul stântenelilor derivate era uriaș: tata și Charlotte, sărutându-se printre paharele ciocnite de zor, îndopându-se reciproc cu tort, ținând discursuri de o drăgălășenie excesivă.

Hadley își amintește ce-i trecuse atunci prin minte, cu luni în urmă, când îi făcuse Charlotte această invitație de a mai lua pe cineva cu ea: că nu există pe lume persoană pe care s-o urască într-atât, încât s-o supună la așa ceva. Acum, însă, privindu-l pe Oliver, se întreabă dacă nu cumva greșise. Dacă nu cumva era vorba să existe cineva de care să-i *placă* într-atât, cineva cu care să se simtă într-atât de în largul ei,

⁴ Cântec din anul 1978 al grupului disco american Village People, foarte popular la nunți și baluri, dansatorii descriind inițialele titlului prin mișcări ale brațelor.

încât să-i permită să fie martor la acest unic moment crucial, la acest eveniment atât de temut. Spre surprinderea ei, prin minte îi trece fugara imagine a lui Oliver în smoching, stând în cadrul ușii unei săli pentru banchete, și oricât de ridicolă ar fi – nunta asta nici măcar nu e cu vestimentație protocolară impusă – simpla idee îi face stomacul să tresalte, îngHITE în sec și clipește mărunț, alungându-și fantezia.

Lângă ea, Oliver privește spre bătrâna care sforăie încă, în horcăituri neregulate, zvâcnind la răstimpuri din gură.

— Eu chiar ar trebui să mă duc la toaletă, mărturisește el, iar Hadley clatină aprobator din cap.

— Și eu, zice. Sunt sigură că putem să ne strecurăm pe lângă ea.

El își descheie centura de siguranță și se ridică pe jumătate printr-o mișcare smucită, izbindu-se de scaunul din fața lui și atrăgându-și o privire chiorășă din partea ocupantei acestuia. Hadley îl privește cum se străduiește să manevreze pe lângă bătrână fără s-o trezească, iar după ce izbutesc amândoi să iasă de pe rândul lor, îl urmează pe intervalul dintre scaune, spre spatele avionului. O însoțitoare de zbor cu înfățișarea plictisită, așezată pe o strapontină, își ridică privirea de pe revistă în timp ce trec pe lângă ea.

Deasupra ambelor cabine de toaletă este aprins semnul de OCUPAT, așa că Hadley și Oliver rămân să aștepte în micul spațiu de formă pătrată din dreptul acestora. Sunt îndeajuns de aproape unul de celălalt, încât ea să-i simtă mirosul materialului din care-i e confecționată cămașa, și boarea de whisky încă prezentă în răsufare; nu sunt chiar atât de aproape, încât să se atingă de-a binelea, dar ea simte cum firele de păr de pe brațele lui le gâdilă pe-ale ei, și din nou se simte cuprinsă de o dorință subită de a-l apuca de mână.

Își ridică bărbia și descoperă că el o privește cu aceeași expresie pe care-o zărise pe fața lui și mai devreme, când se trezise cu capul pe umărul lui. Niciunul dintre ei nu se mișcă, nici nu vorbește: doar stau acolo, privindu-se reciproc prin întuneric, în timp ce motoarele avionului le vibrează sub

tălpi. Ei îi trece prin minte că – imposibil, improbabil – el ar putea avea de gând s-o sărute, așa că se apropie un pic de tot, aproape imperceptibil, și inima îi tresaltă năvalnic în piept. Mâna lui o atinge în treacăt pe-a ei, și Hadley simte un șoc electric, un fulger care i se înalță pe șira spinării. Spre surprinderea ei, Oliver nu se retrage: dimpotrivă, își potrivește mâna într-a ei de parcă ar ancora-o acolo, după care trage ușurel, făcând-o să se apropie.

Aproape că se simt de parcă ar fi complet singuri – nu tu căpitan, sau echipaj, nu tu rânduri peste rânduri de pasageri adormiți întinzându-se de-a lungul întregului avion – și Hadley trage adânc aer adânc în piept și-și lasă capul pe spate, ca să-l poată privi. Dar tocmai atunci, ușa uneia dintre cabinele de toaletă se dă brusc de perete, și ei se pomenesc scăldați într-o fâșie de lumină prea strălucitoare, iar de dinăuntru iese un băiețel, târând după el o lungă panglică de hârtie igienică agățată de un pantofior roșu.

Și, uite-așa, momentul a trecut.

7

4:02 am Ora Coastei de Est **9:02 am Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Hadley se trezește brusc, fără ca măcar să-și fi dat seama că adormise din nou. În cabină e, în continuare, întuneric în cea mai mare parte, însă marginile hublourilor sunt acum dantelate de lumina zilei, și pretutindeni în jurul lor lumea începe să se foiască, să caște, să se întindă și să restituie tăvile cu ochiuri și bacon cu aspect de cauciuc însoțitoarelor de zbor, care arată incredibil de proaspete și remarcabil de nemarcate de o călătorie atât de lungă.

Capul lui Oliver se odihnește de data asta pe umărul ei, ținându-o pe Hadley pe loc, iar când tentativa ei de a rămâne perfect nemișcată are ca rezultat, dimpotrivă, un soi de tremur zvâcnit care-i pune în mișcare brațul, el tresaltă ca sub efectul unui șoc. „Scuze”, rostesc amândoi exact în același timp, după care Hadley mai spune o dată: „Scuze”.

Oliver se freacă la ochi ca un copil trezindu-se dintr-un vis urât, după care clipește spre ea, fixând-o cu privirea cu doar o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit. Hadley încearcă să nu-i ia în nume de rău privirea, dându-și seama că sigur arată groaznic în dimineața asta. Mai devreme, când era în minuscula cabină de toaletă și se privise în încă și mai minuscula oglindă de acolo, fusese surprinsă văzându-se cât de palidă arăta, cu ochii umflați de la aerul stătut și altitudinea foarte ridicată.

Își mijise ochii către reflexia ei, minunându-se de faptul că Oliver își mai bătea cătuși de puțin capul cu ea. În mod normal, nu e genul de fată care să-și facă prea multe griji cu privire la coafură și la machiaj, și nu avea obiceiul de a-și petrece o grămadă de timp în fața oglinzii; totuși, e micuță și blondă și destul de drăguță, după criteriile care par să conteze pentru băieții de la școala ei. Cu toate acestea, imaginea din oglindă fusese oarecum alarmantă, și asta se

întâmplase înainte de a o fura somnul pentru a doua oară. Nici nu putea să-și imagineze cum ar arăta acum. Fiecare părticică din corp o doare de atâta oboseală, și o ustură ochii; aproape de gulerul bluzei ei e o pată de la suc, și aproape că-i e teamă să descopere ce s-ar fi putut întâmpla cu părul ei până în prezent.

Dar și Oliver arată altfel, la rândul lui; i se pare neobișnuit să-l vadă la lumina zilei, ca și cum ar comuta imaginea televizorului pe high-definition. Ochii îi sunt încă năclăiți de somn, și are o cută care-i traversează obrazul până la tâmplă, de cum și-l apăsase pe bluza ei. Dar e mai mult decât atât: arată palid, și obosit, și stors, cu ochii înroșiți și o privire, oarecum, foarte răătăcită.

Își arcuiește spinarea, întinzându-se, apoi își încordează privirea pâcloasă spre ceas.

— Aproape c-am ajuns, constată el.

Hadley clatină din cap în semn de încuviințare, ușurată la gândul că sunt exact în graficul stabilit, cu toate că o parte din ea tot și-ar fi dorit o prelungire a răgazului. În ciuda tuturor – a spațiului aglomerat și a scaunelor înghesuite, a mirosurilor care tot parcurg cabina în sus și-n jos de atâtea ore deja – ea încă nu se simte tocmai pregătită să coboare din avionul acesta, unde i-a fost atât de ușor să se lase pierdută într-o conversație, să uite de tot ce lăsa în urmă și de tot ce-o aștepta înainte.

Bărbatul din fața lor își ridică storul, și o trâmbă de albeață – atât de năucitor de strălucitoare, încât Hadley se vede nevoită să-și ducă mâna la ochi – se revarsă de jur-împrejurul lor, alungând întunericul, destrămând tot ce-o mai fi rămas din farmecul nopții trecute. Hadley se întinde să-și ridice și storul din dreptul ei, acum, dacă tot s-a rupt definitiv vraja. Afară, cerul e de un albastru orbitor, brăzdat de nori ca etajele unui tort. După atâtea ore în întuneric, aproape că-i provoacă durere să-l privească prea mult.

În New York e doar patru dimineața, și atunci când începe să se audă în difuzoare, vocea pilotului sună mult prea voioasă pentru o oră atât de matinală.

— Ei, oameni buni, anunță el, ne pregătim pentru aterizare, pe Heathrow. În Londra vremea pare să fie bună: douăzeci și două de grade Celsius și cer parțial însorit, cu posibilități de averse mai târziu. Vom fi la sol în mai puțin de douăzeci de minute, așa că vă rog să vă încheiați centurile de siguranță. A fost o plăcere să zbor cu dumneavoastră, și sper că veți avea o ședere plăcută.

Hadley se întoarce spre Oliver.

— Asta ce înseamnă, în Fahrenheit?

— Căldură, îi răspunde el, și în clipa aceasta ea însăși se simte cuprinsă de prea multă căldură; poate de la anunțul despre starea vremii, sau de la soarele care bate în hublou, sau poate doar de la apropierea băiatului de lângă ea, cu cămașa boțită și obrajii rumeni.

Întinde mâna spre ajutorul de pe panoul de deasupra ei, răsucindu-l cât poate de mult spre stânga și apoi închizând ochii, în bătaia jetului subțire de aer rece.

— Așa, zice el, trosnindu-și articulațiile degetelor, una câte una.

— Așa.

Se privesc reciproc pe furis, și ceva din expresia feței lui – o nesiguranță oglindind-o pe a ei – o face pe Hadley să simtă că-i vine să plângă. Desigur, nu există o distincție reală între noaptea trecută și dimineața asta – doar întunericul risipindu-se lent în lumină – dar, chiar și-așa, totul pare oribil de schimbat. Prin minte îi trece cum stătuseră ei doi lângă cabinetele de toaletă, cum avusese impresia că se aflaseră în pragul a ceva, a *tot*, de parcă întreaga lume s-ar fi schimbat în timp ce ei stăteau, înghesuiți unul în altul, în întuneric. Iar acum, iată-i, ca doi străini politicoși, ca și cum ea doar și-ar fi imaginat tot restul. Își dorește să se fi putut întoarce și zbura înapoi, în direcția opusă, dând roată

globului invers, alergând după noaptea pe care o lăsaseră în urmă.

— Tu crezi, zice ea, și vorbele i se aud îngroșate, că e posibil să ne fi epuizat subiectele de conversație azi-noapte?

— N-ar fi posibil, răspunde Oliver, și felul în care o spune, cu colțurile gurii arcuite în sus într-un zâmbet, și vocea plină de căldură, ridică greutatea din stomacul lui Hadley. Încă n-am ajuns la lucrurile cu adevărat importante!

— Cum ar fi? întrebă ea, încercând să-și potrivească fața în așa fel încât să-și mascheze ușurarea care a cuprins-o. Cum ar fi, despre ce e atât de grozav la Dickens?

— Nicidecum, zice el. Mai degrabă, despre situația dezastruoasă a simpaticului koala. Sau la faptul că Veneția se scufundă.

Se oprește, așteptând efectul spuselor sale, și când vede că Hadley nu comentează nimic, se plesnește peste genunchi, ca să le accentueze.

— Se scufundă! Întregul oraș! Îți vine să crezi una ca asta?

Ea se încruntă, într-o expresie de prefăcută seriozitate.

— Asta chiar sună a ceva de-a dreptul important.

— Și chiar este, insistă Oliver. Și nici măcar nu mă pune să încep discuția despre emisiile noastre de gaze de seră după călătoria asta. Sau despre diferența dintre crocodili și aligatori. Sau despre cel mai lung zbor consemnat vreodată la un pui de găină.

— Te rog, spune-mi că pe asta n-o știi, de fapt.

— Treisprezece secunde, răspunde el, aplecându-se în față ca să privească afară, dincolo de ea. E un dezastru în toată regula. Aproape c-am aterizat pe Heathrow și n-am discutat nici măcar așa cum se cuvine despre puii de găină zburători.

Împunge cu un deget în direcția hubloului.

— Și vezi norii ăia?

— Ar fi și greu să nu, răspunde Hadley; aeronava e acum aproape în totalitate învăluită în ceață, cenușiul acesteia dând impresia că apasă în hublouri, în timp ce avionul coboară tot mai mult.

- Sunt nori cumulus. Știi asta?
— Sunt sigură că ar trebui să știu.
— Sunt cei mai tari.
— Cum adică?
— Pentru că arată exact așa cum ar trebui să arate norii, în felul în care-i desenezi când ești copil. Ceea ce e drăguț, știi? Adică, soarele niciodată nu arată așa cum îl desenezi.
— Ca o roată cu spițele pe-afară?
— Exact. Iar cei din familia mea categoric n-au arătat niciodată așa cum i-am desenat eu.
— Ca niște bețe?
— Ei, hai, te rog, protestează el. Acordă-mi un pic de încredere. Aveau și mâini, și picioare.
— Care semănau a labe?
— Dar e drăguț, nu-i așa? Când se potrivește ceva atât de bine? continuă el, clătinând aprobator din cap, cu un zâmbet satisfăcut. Norii cumulus. Cei mai tari din câți au existat vreodată.

Hadley ridică din umeri.

- Cred că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta.
— Păi, vezi, atunci? zice Oliver. Mai avem grămezi de subiecte de discutat. Abia am început.

Afară, stratul de nori ajunge la limita inferioară, și avionul se coboară lin pe cerul argintiu de sub ei. Hadley simte un val de ilogică ușurare la vederea solului, cu toate că e încă mult prea departe ca să aibă vreo noimă, doar o adunătură de câmpuri peticite și construcții informe, abia deslușitele contururi ale șoselelor străbătându-le ca tot atâtea fire de ață cenușie. Oliver cască și-și lasă capul pe spătarul scaunului.

— Cred că ar fi fost cazul să dormim mai mult, zice. Sunt rupt de-a binelea.

Hadley îl privește nedumerită.

— De oboseală, îi explică el, aplatizând vocalele și înălțându-și tonul cu o octavă, astfel încât să sune a american, cu toate că până la urmă accentul lui are și un vag iz sudist.

— Mă simt de parcă m-aș fi înscris la vreun soi de curs de limbă străină.

— Învață să vorbești engleza britanică în doar șapte ore! declamă Oliver, cu cea mai bună voce de prezentator de care poate fi capabil. Cum ai putea să treci cu vederea o publicitate ca asta?

— Reclamă, îl corectează ea, dându-și ochii peste cap. Cum ai putea să treci cu vederea o *reclamă* ca asta?

Însă Oliver doar zâmbeste.

— Vezi cât de multe ai învățat deja?

Aproape că și uitaseră de bătrâna de lângă ei, care dormise de atât de mult timp, încât tocmai lipsa sforăiturilor ei înfundate îi determină în cele din urmă să-și întoarcă brusc privirile spre ea.

— Ce-am pierdut? îi întreabă femeia, luându-și geanta, din care își scoate cu multă grijă ochelarii, un flaconaș cu picături pentru ochi și o cutiuță cu bomboane mentolate.

— Aproape c-am ajuns, îi spune Hadley. Dar ați avut noroc că ați dormit. A fost un drum *lung*.

— A fost, confirmă Oliver și, cu toate că nu e cu fața spre ea, Hadley sesizează zâmbetul din vocea lui. Parc-a durat o veșnicie.

Femeia se oprește din ceea ce făcea, lăsându-și ochelarii să-i atârne între degetul mare și cel arătător, și-i privește cu chipul strălucind de bucurie.

— V-am spus eu, zice, după care se întoarce la cercetarea conținutului propriei genți.

Hadley, conștientă de întreaga semnificație a replicii ei, evită privirea scrutătoare a lui Oliver, în timp ce însoțitoarele de zbor dau o ultimă tură pe intervalul dintre scaune, amintindu-le pasagerilor să-și ridice la loc spătarele scaunelor, să-și încheie centurile de siguranță și să-și pună bagajele în spațiul corespunzător.

— Se pare că e posibil să ajungem chiar cu câteva minute mai devreme, remarcă Oliver. Așa că, în afară de cazul în

care vama s-ar dovedi un coșmar desăvârșit, ai putea chiar să ai o șansă de a ajunge la timp. Unde e nunta?

Hadley se apleacă în față și-și scoate iar cartea lui Dickens din rucsac, făcând să apară invitația de undeva din apropierea sfârșitului, unde o ținuse la loc sigur.

— La hotelul Kensington Arms, răspunde ea. Sună fițos.

Oliver se apleacă să privească mai bine caligrafia elegantă întinsă pe cartonul de culoare crem al invitației.

— Acolo e masa, îi atrage atenția, arătându-i ce scria imediat deasupra. Ceremonia religioasă e la biserica St Barnabas.

— Și asta e aproape?

— De Heathrow? Nu tocmai, răspunde el, scuturând din cap. Dar, de fapt, nimic nu e aproape. Ar trebui să ajungi, dacă te grăbești.

— A ta unde e?

Maxilarele lui se încleștează.

— Paddington.

— Asta unde e?

— Aproape de unde am crescut eu, îi răspunde Oliver. West London.

— Sună drăguț, încearcă ea, însă el nu zâmbește.

— E biserica la care ne duceam când eram copii, zice el. N-am mai fost acolo de-o veșnicie. Mereu dădeam de belea din cauză că mă cățăram pe statuia Fecioarei Maria, din fața bisericii.

— Drăguț, repetă Hadley, strecurând la loc invitația între filele cărții pe care o închide apoi cu un pic cam prea multă forță, făcându-l pe Oliver să tresară.

El o privește cum îndeasă la loc cartea în rucsac.

— Așadar, tot vrei să i-o dai înapoi?

— Nu știu, răspunde ea, sinceră. Probabil.

El stă să se gândească pentru o clipă la asta.

— Dar n-ai vrea să aștepti măcar până după nuntă?

Hadley nu așa își plănuiise. De fapt, se imaginase ducându-se drept la el înainte de ceremonie și înmânându-i

cartea, răzvrătită, triumfătoare. Era singurul lucru pe care i-l dăduse el, de când plecase – i-l *dăduse* cu adevărat, nu un cadou trimis prin poștă de ziua ei de naștere, sau de Crăciun, ci un lucru pe care i-l dăduse cu mâna lui – și i se părea că ar fi ceva satisfăcător în ideea de a i-o înapoia imediat. Dacă tot era silită să participe la tâmpenia asta de nuntă, măcar s-o facă după cum vrea ea.

Însă acum Oliver o privește cu o expresie de mare seriozitate, și nu se poate stăpâni să se simtă un pic stânjenită sub privirea lui plină de speranță. Vocea îi tremură când răspunde.

— O să mă mai gândesc, zice, după care adaugă: Și-așa e posibil să nu ajung la timp, oricum.

Privirile li se abat spre hublou, ca să evalueze înaintarea, și Hadley își alungă un val de panică: nu atât provocată de aterizarea în sine, ci de toate cele care încep și se termină odată cu ea. Afară, pământul năvălește în întâmpinarea lor, făcând ca totul – toate contururile neclare de dedesubt – să se limpezească dintr-odată: bisericile, și gardurile, și restaurantele fast-food, până și oile răzlețite de pe un câmp izolat, și ea îl privește cum se tot apropie, ținând strâns cu o mână centura de siguranță, încordându-se, de parcă aterizarea n-ar fi cu nimic mai bună decât o prăbușire.

Roțile izbesc solul cu un ricoșeu, apoi mai țopăie de două ori, după care presiunea trenului de aterizare îi stabilizează ferm pe pistă și se năpustesc înainte ca un dop țâșnind din sticlă, într-un amalgam de curenți și zgomot de motoare, și cu o senzație de inerție atât de puternică, încât Hadley chiar se întreabă dacă vor mai putea vreodată să se oprească. Dar se opresc, normal că se opresc, și totul redevine tăcut; după ce au călătorit cu aproape opt sute de kilometri pe oră timp de aproape șapte ore, acum încep să se târască spre poartă cu viteza negrăbită a unui melc.

Pista lor se unește cu altele ca într-un uriaș labirint, până când ajung să fie înghițite cu toatele de o întindere de asfalt care ține cât poate vedea Hadley cu ochii, întreruptă doar de

turnurile de radiocomunicații și rândurile de avioane și de imensul terminal mătăhălos, care zace apatic sub cerul cenușiu, cu nori joși. *Așadar, asta e Londra*, își zice. E tot cu spatele spre Oliver, dar se pomenește lipită de hublou de cine știe ce forță invizibilă, incapabilă să se întoarcă și să-l privească în față, fără să știe prea bine de ce.

În timp ce se apropie de poartă, ea zărește rampa întinzându-se în întâmpinarea lor, iar avionul se strecoară cu grație în poziția stabilită, efectuând contactul cu o ușoară zguduitură. Dar chiar și după ce sunt ferm ancorați pe loc, se opresc motoarele, iar semnalele luminoase cu privire la centurile de siguranță se sting cu un mic zgomot ascuțit, Hadley tot nemișcată rămâne. În spatele ei se aude un zumzet colectiv, ceilalți pasageri ridicându-se să-și adune bagajele, iar Oliver mai așteaptă câteva clipe, după care o atinge ușor pe braț. Ea se răsucește spre el.

— Gata? o întreabă el, și ea scutură din cap, aproape imperceptibil, dar îndeajuns cât să-i provoace un zămbet. Nici eu, recunoaște Oliver, dar tot se ridică de pe scaun.

Imediat când să le vină rândul să iasă pe intervalul dintre scaune, Oliver își vâra mâna în buzunar și scoate de acolo o bancnotă purpurie. O plasează pe scaunul pe care-l ocupase în ultimele șapte ore, lăsând-o să zacă moale acolo, părând un pic cam rătăcită pe fundalul încărcat al materialului tapițeriei.

— Asta pentru ce mai e? se interesează Hadley.

— Pentru whisky, ai uitat?

— Corect, aprobă ea, privind mai cu atenție. Dar nici gând să fi costat douăzeci de lire, în orice caz.

— Suprataxă pentru furt, răspunde el, ridicând din umeri.

— Dar dacă-i ia cineva?

Oliver se apleacă și apucă ambele capete ale centurii de siguranță, pe care le încheie apoi peste bancnotă, astfel încât să pară prinsă înăuntru.

— Gata, zice el, îndreptându-și spinarea și admirându-și opera. Siguranța mai întâi de toate.

În fața lor, bătrâna face câțiva pași mărunți, ca de pasăre, pe interval, după care se oprește să-și ridice privirea spre spațiile pentru bagaje de deasupra. Oliver se repede s-o ajute, ignorând mulțimea din spatele lor și trăgându-i în jos valiza ponosită, apoi așteptând cu răbdare ca femeia să-și ia bagajul în primire.

— Mulțumesc, îi zice ea, zâmbindu-i încântată. Ești un băiat tare drăguț.

Dă să pornească, dar deodată ezită, ca și cum ar fi uitat ceva, și-și întoarce din nou privirea spre el.

— Îmi aduci aminte de soțul meu, îi mărturisește ea lui Oliver, care scutură din cap în semn de protest.

Însă femeia își începuse deja mișcarea de pivotare, într-o serie de pași minusculi, progresivi, ca minutarul pe cadranul unui ceas, iar când, în sfârșit, ajunge pe direcția corespunzătoare, începe să-și târască lent picioarele pe interval, lăsându-i pe ei doi s-o privească îndepărtându-se.

— Sper că a fost un compliment, zice Oliver, arătând un pic rușinat.

— Au fost căsătoriți timp de cincizeci și doi de ani, îi amintește Hadley.

El îi aruncă o privire piezișă în timp ce ea se întinde să-și ia valiza.

— Eu crezusem că nu ai o părere prea bună despre căsătorie.

— Nici nu am, răspunde ea, pornind spre ieșire.

Când o ajunge din urmă, pe pasarelă, niciunul dintre ei nu scoate o vorbă, însă Hadley îl simte chiar și-așa, apăsându-i cu greutatea unui tren de marfa: momentul în care vor fi nevoiți să-și ia rămas-bun. Și, pentru prima dată după atâtea ore, se simte brusc intimidată. Lângă ea, Oliver își lungește gâtul, ca să citească indicatoarele pentru vamă, gândindu-se deja la următoarea mișcare, trecând deja la următorul pas. Pentru că așa se-ntâmplă când zbori cu avionul, împarți brațul scaunului cu cineva timp de câteva ore. Faci schimb de povești de viață, câte o anecdotă

amuzantă, sau două, poate chiar și o glumă. Comentezi despre vreme și constăți cât de oribilă e mâncarea. Îl auzi cum sforăie. După care îți iei rămas-bun.

Și-atunci, de ce se simte atât de complet nepregătită pentru această parte care urmează?

Acum ar trebui s-o preocupe cum să găsească mai repede un taxi și să ajungă la timp la biserică, să-și revadă tatăl și s-o cunoască pe Charlotte. Dar, în loc de toate astea, ea se gândește la Oliver, și conștientizarea acestui fapt – a reticenței de a se despărți de el – aruncă totul dintr-odată în imperiul îndoielilor. Dar dacă ea înțelesese totul greșit, în aceste câteva ore din urmă? Dacă nu e așa cum crede ea?

Deja, totul e altfel. Deja, Oliver pare să fie la milioane de kilometri depărtare.

Când ajung la sfârșitul coridorului, sunt întâmpinați de capătul unei lungi cozi, în care așteaptă colegii lor de drum, cu bagajele împrăștiate la picioare, agitați, bombănind. Lăsându-și la rândul ei rucsacul jos, Hadley își inventariază în minte ce-și pusese în el, străduindu-se să-și amintească dacă aruncase cumva înăuntru și vreun pix pe care l-ar putea folosi pentru notarea unui număr de telefon sau a unei adrese de e-mail, a oricărei frânturi de informație despre el, ca o poliță de asigurare împotriva uitării. Dar se simte înghețată pe dinăuntru, captiva incapacității ei de a spune ceva, orice, numai să nu sune oarecum disperat.

Oliver cască și se întinde, cu brațele ridicate și spinarea arcuită, după care-și lasă cu un gest nepăsător cotul pe umărul ei, prefăcându-se că l-ar folosi pentru sprijin. Numai că greutatea brațului său pare să fie exact ceea ce trebuie ca s-o dezzechilibreze, și ea își înghite cu greu nodul din gât, după care-și ridică privirea spre el, neobișnuit de fâstăcită.

— Iei un taxi? îl întreabă ea, iar el scutură din cap și-și retrage brațul.

— Metroul, îi răspunde. Nu e departe de stație.

Hadley se întreabă în sinea ei dacă el s-o referi la biserică, sau la casa lui, dacă o mai trece pe-acasă, să facă un duș și

să se schimbe, sau s-o duce direct la nuntă. Detestă gândul că nu va afla răspunsul. Se simte ca în ultima zi de școală, sau în ultima seară a unei tabere de vară, când totul ajunge la un brusc și amețitor final.

Spre surprinderea ei, el își lasă fața în jos, astfel încât să fie la același nivel, după care-și îngustează ochii și o atinge ușor cu un deget pe obraz.

— O geană, zice el, înlăturând-o ușor cu degetul mare.

— Și cum rămâne cu dorința mea?

— Am pus-o eu pentru tine, răspunde el, cu un zâmbet atât de șiret, încât îi înmoaie inima.

Oare e posibil să-l fi cunoscut numai de zece ore?

— Mi-am dorit să trecem cât mai repede prin vamă, îi destăinuiește el. Altfel, n-ai avea nici cea mai mică șansă să ajungi la chestia aia.

Hadley aruncă o privire spre ceasul de pe peretele din beton, de deasupra lor, și-și dă seama că el are dreptate: e deja 10:08, și mai sunt mai puțin de două ore până când este programată începerea ceremoniei religioase. Și iat-o pe ea, înțepenită în vamă, cu părul încurcat și rochia făcută cocoloș în valiză. Încearcă să se închipuie mergând pe intervalul din biserică, dar ceva anume din acea imagine refuză să se potrivească la starea ei actuală de spirit.

— De obicei, durează mult? întreabă, oftând.

— Nu și acum, dacă mi-am pus eu dorința, răspunde Oliver, și deodată, ca și cum ar fi fost chiar atât de simplu, rândul se pune în mișcare.

El îi adresează o privire triumfătoare în timp ce înaintează, iar Hadley se târăște după el, clătinând din cap.

— Dacă doar de atât e nevoie, n-ai fi putut să-ți dorești un milion de dolari?

— Un milion de lire, o corectează el. Acum ești în Londra. Și răspunsul e nu. Ce, vrei să ai de-a face cu impozitele?

— Ce impozite?

— Pentru milionul tău de lire. Cel puțin optzeci și opt la sută din el ar merge probabil drept către Regină.

Hadley îl privește lung.

— Optzeci și opt la sută, hm?

— Cifrele nu mint niciodată, declară el, zâmbind.

Când ajung în acel punct în care rândul se bifurcă, sunt întâmpinați de un lucrător vamal posac, în uniformă albastră, rezemat de balustrada metalică și arătând spre indicatoarele menite să-i dirijeze pe fiecare în direcția necesară.

— Cetățenii UE la dreapta, toți ceilalți la stânga, repetă el, iar și iar, cu o voce subțire și stridentă și în cea mai mare parte înghițită de larva mulțumii. Cetățenii UE la dreapta...

Hadley și Oliver au un schimb de priviri, și toată incertitudinea ei dispare. Pentru că, iată-o acolo, pe fața lui, o efemeră reticență potrivită cu a ei. Rămân acolo, pe loc, împreună, timp îndelungat, prea îndelungat, un timp care pare să dureze cât eternitatea, niciunul dintre ei dispus să se despartă, lăsându-i pe cei din urma lor să șiroiască pe lângă ei ca apele unui râu pe după stânci.

— Domnule, zice funcționarul vamal, întrerupându-se la mijlocul frazei ca să-și lase o mână pe umărul lui Oliver și să-l mâne înainte, îndemnându-l să-și vadă de drum. Vă rog să circulați, ca să nu țineți rândul pe loc.

— Numai un minut... începe Oliver, dar omul îl întrerupe.

— Domnule, *vă rog*, repetă el, îndrumându-l cu un pic mai multă insistență.

O femeie cu un țânc care sughiță de zor încearcă să-și facă loc pe lângă Hadley, îmbrâncind-o fără jenă, și pare că nu mai are altceva mai bun de făcut, decât să se lase purtată de curent. Dar, până să poată face o mișcare, simte o mână pe cot, și cât ai clipi, Oliver e din nou alături de ea. O privește de sus, inclinându-și fața și ținând-o încă ferm de braț, și înainte ca ea să aibă măcar o șansă de a deveni agitată, înainte chiar de a-și da seama pe deplin ce se petrece, îl aude bombănind „Ce mama naibii”, după care, spre surprinderea ei, se apleacă s-o sărute.

Rândul continuă să se miște în jurul lor, și funcționarul vamal renunță pe moment, cu un oftat exasperat, dar Hadley nu observă nimic din toate astea; se prinde strâns cu amândouă mâinile de cămașa lui Oliver, temându-se să nu fie luată de val de lângă el, dar mâna lui o apasă pe spinare în timp ce el o sărută și, adevărul e, niciodată nu s-a simțit atât de în siguranță în întreaga ei viață. Buzele lui sunt moi și au un gust de sare de la covrigii pe care-i împărțiseră mai devreme, și ea închide ochii – doar pentru o clipă – și tot restul lumii dispare. Când el se desprinde, zâmbind, ea e prea năucită ca să poată spune ceva. Se dă înapoi cu un pas impleticit, în timp ce tipul de la vamă îl zorește pe Oliver în cealaltă direcție, dându-și ochii peste cap.

— Doar cozile astea nu duc în țări diferite, ce naiba, bombăne el.

Despărțitura din beton dintre cele două zone se apropie repede de ei, și Oliver ridică o mână, fluturând-o spre ea, încă zâmbind, cu chipul strălucitor. Peste câteva clipe, își dă seama Hadley, nu-l va mai putea vedea absolut deloc, dar acum îl privește în ochi și-i răspunde la salut. El îi arată cu un deget spre capătul din față al rândului lui, și ea încuviințează, sperând că el vrea să spună că se vor vedea acolo, și deodată el dispare, și nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să înainteze mai departe, cu pașaportul în mână și senzația lăsată de sărut zăbovinduo-i încă pe buze ca o ștampilă. Își duce o mână la piept, ca să-și mai domolească bubuiturile inimii.

Dar nu trece mult până-și dă seama că dorința lui Oliver nu se împlinește: rândul ei practic stă pe loc și, prinsă ca într-un sandviș între un bebeluș care plânge și un bărbat enorm în cămașă texană, Hadley simte o nerăbdare mai intensă ca oricând în viața ei. Privirea îi săgetează întruna, de la ceasul de pe mâna ei spre peretele în spatele căruia a dispărut Oliver, și numără minutele cu o încordare febrilă, foindu-se și fâțându-se, bătând din picioare și oftând în timp ce așteaptă.

Când, în sfârșit, îi vine rândul, practic dă fuga spre ferestraica ghișeului și-și împinge pașaportul prin fantă.

— Afaceri sau distracție? o întreabă femeia de la ghișeu, în timp ce-i examinează micul carnețel, iar Hadley șovăie înainte de a răspunde, din moment ce niciuna dintre variante nu i se pare întru totul corectă. Se hotărăște până la urmă asupra distracției – cu toate că să-și vadă tatăl recăsătorindu-se cu greu s-ar putea încadra la așa ceva – după care expediază la rezezeală răspunsurile la celelalte întrebări, cu destul entuziasm încât s-o determine pe femeie să-i mai arunce o privire bănuitoare, înainte de a-și aplica ștampila pe una dintre numeroasele file goale din pașaportul lui Hadley.

Valiza i se leagănă instabilă înainte și-napoi în timp ce trece grăbită de punctul de control și se îndreaptă spre rampa pentru bagaje, hotărând între timp că mărul pe care-l înhățase acasă din frigider nu prea poate fi considerat cu adevărat un produs agricol. Acum este ora 10:42, și dacă nu izbutește să facă rost de un taxi în următoarele câteva minute, nu mai are aproape deloc șanse de a mai prinde ceremonia. Dar încă nu se gândește la asta. Se gândește numai la Oliver, și când ajunge în sala pentru bagaje – o mare de oameni, cu toții înghesuți în spatele unui cordon negru, ținând afișe în mâini și așteptându-și prietenii și rudele – îi pierd total entuziasmul.

Sala e enormă, cu zeci de carusele transportând valize în culori vii, și peste tot în jurul lor, răspândite în evantai în toate direcțiile posibile, sute peste sute de persoane, toate aflate în căutarea a câte ceva: oameni, sau mașini, sau indicații, sau lucruri pierdute și regăsite. Hadley se rotește în cerc, simțindu-și bagajele de parcă ar cântări sute de kilograme; bluza i se lipește de spinare, părul îi cade peste ochi. Sunt acolo copii și bunici, șoferi de limuzine și funcționari ai aeroportului, un tip cu șorț pe care scrie Starbucks și trei călugări în rase roșii. Un milion de oameni, are impresia, dar printre care nu e și Oliver.

Se retrage până ajunge cu spatele lipit de un perete și-și lasă lucrurile jos, uitând până și să-și facă griji cu privire la puhoiul de lume. Minteaa îi e prea absorbită de variante. Putea să se fi întâmplat orice, zău așa. Rândul lui să fi înaintat mai încet. El, să fi fost ținut mai mult la vamă. Sau poate să fi ieșit mai devreme, dar să fi presupus că ea plecase deja. Era posibil și ca drumurile să li se fi intersectat, fără ca ei să se vadă măcar.

E foarte posibil ca el să fi plecat, pur și simplu. Și totuși, ea așteaptă.

Uriașul ceas de deasupra panoului care anunță cursele o fixează acuzator, și Hadley încearcă să nu ia în seamă senzația crescândă de panică, umflându-se înăuntrul ei. Cum a putut el să plece fără să-și ia rămas-bun? Sau asta voise, cu sărutul lui? Și totuși, după toate orele astea, după toate momentele dintre ei, cum de-ar putea să fie numai atât?

Atunci, își dă seama că nici măcar nu-i știe numele de familie.

Absolut ultimul loc în care-ar vrea să ajungă în clipa de față este o nuntă. Aproape că-și poate simți ultimele picături de energie scurgându-se, ca apa dispărând într-un vârtej în canalizare. Dar, pe măsură ce trec minutele, îi devine tot mai greu să ignore faptul că are să rateze ceremonia. Cu un oarecare volum de efort, reușește să se desprindă de perete și să măture cu privirea pentru o ultimă oară sala, simțindu-și picioarele ca plumbul în timp ce parcurge enormul terminal; numai că Oliver, cu cămașa lui albastră și părul rebel, nu e de văzut pe nicăieri.

Și atunci, fiindcă tot nu mai are altceva de făcut, Hadley își croiește drum în sfârșit printre ușile glisante și iese în cenușia ceață londoneză, simțindu-se satisfăcută măcar de faptul că soarele n-a avut îndrăzneala să se arate în dimineața asta.

8

5:48 am Ora Coastei de Est
10:48 am Ora de referință a Meridianului Greenwich

Coadă pentru taxiuri are o lungime aproape comică, și Hadley își târăște valiza până în capătul ei, scoțând un geamăt și nimerind în urma unei familii de americani îmbrăcați în tricouri roșii și vorbind mult prea tare. Heathrow se dovedește la fel de aglomerat ca și JFK, cu toate că nu are scuza zilei de 4 Iulie, și ea așteaptă, apatică, să înainteze la rând, lipsa somnului începând până la urmă s-o afecteze. Totul pare că se încetosează când își mută privirea de la rândul din fața ei, spre autobuzele pregătite pentru plecare și spre șirul taxiurilor negre care-și așteaptă și ele rândul, solemne și tăcute ca într-o procesiune funerară.

„Nu se poate să fie mai rău ca în New York”, zisese ea mai devreme, când o prevenise Oliver cu privire la Heathrow, însă el doar clătinase din cap.

„E un coșmar logistic de proporții epocale”, îl calificase el și, firește, avusese dreptate.

Scutură un pic din cap, ca și cum ar vrea să scape de apa din urechi. *El s-a dus*, își zice în sinea ei încă o dată. *Nimic mai simplu de-atât*. Dar, chiar și-așa, rămâne cu spatele spre aeroport, împotrivindu-se ispitei de a se întoarce și de a-l mai căuta încă o dată cu privirea.

Cineva îi spusese odată că există o formulă care calculează cât timp îi trebuie cuiva ca să uite pe altcineva: cam jumătate din timpul cât au fost împreună. Hadley are îndoieli cu privire la posibila acuratețe a unui calcul atât de simplu, pentru ceva atât de complicat ca o inimă zdrobită. La urma urmei, părinții ei fuseseră căsătoriți timp de aproape douăzeci de ani, și tata nu avusese nevoie decât de câteva scurte luni până să se îndrăgostească de altcineva. Iar când o lăsase pe ea baltă Mitchell, după un întreg semestru, nu-i trebuiseră decât vreo zece zile până să simtă că a încheiat

conturile cu el pentru totdeauna. Și totuși, își găsește alinarea în conștientizarea faptului că-l cunoaște pe Oliver de doar câteva ore, ceea ce ar însemna că nodul din piept ar trebui să-i dispară până la sfârșitul zilei, cel mai târziu.

Când îi vine în sfârșit rândul, se scotocește prin rucsac după adresa bisericii, în timp ce taximetristul – un bărbat mărunțel, cu o barbă atât de lungă și de albă, încât cam seamănă cu un pitic de grădină – îi aruncă grosolan valiza în portbagaj fără să se oprească nici măcar pentru o clipă din conversația lui la telefonul cu hands-free. Încă o dată, Hadley se străduiește să nu se gândească la starea rochiei pe care va fi obligată s-o îmbrace foarte curând. Îi întinde șoferului adresa, și acesta se urcă la volan fără să-și învrednicească noua pasageră cu niciun fel de replică.

— Oare cât ar dura? se interesează ea, în timp ce se strecoară pe bancheta din spate, iar el își oprește neobosita trâncăneală doar cât să dea drumul unui hohot scurt de răs, ca un lătrat.

— Mult timp, îi răspunde, și pornește, amestecându-se în fluxul mașinilor care se târăsc cu lentoare.

— Super, bombăne Hadley, ca pentru ea.

Privește afară, pe fereastră, cum se derulează peisajul, printr-un strat diafan de ceață și ploaie. Cenușiul aici pare să planeze peste tot și toate, și chiar dacă nunta se ține în interior, Hadley se pomenește că i se mai înmoaie puțin inima, pentru o clipă, pentru Charlotte: oricare femeie ar fi dezamăgită să aibă o astfel de vreme în ziua nunții sale, chiar și dacă e britanică de origine și și-a petrecut toată viața învățând să nu se aștepte la altceva. Totdeauna există acea minusculă fărâmă de speranță că ziua aceea – ziua *ta* – va fi cea care va arăta altfel.

După ce taxiul intră pe o stradă principală, clădirile scunde încep să lase locul caselor înguste din cărămidă, care stau umăr la umăr printre antene fusiforme și curți înghesuite. Hadley ar vrea să întrebe cum se numește exact partea aceasta a Londrei, dar are senzația că șoferul ei n-ar fi

un ghid turistic prea entuziast. Dac-ar fi aici Oliver, fără îndoială că s-ar apuca să-i spună povești despre fiecare locșor pe lângă care trec, cu toate că ar fi și destule născociri fantastice și nu-prea-adevăruri presărate printre ele, ca să-i mențină atenția încordată, dar și s-o facă să se întrebe dac-o exista până la urmă ceva adevărat în toate.

În avion, îi povestise despre excursii cu familia lui în Africa de Sud, și în Argentina, și în India, și Hadley îl ascultase stând cu brațele împreunate și dorindu-și să fi fost în drum spre așa ceva. Nu era un salt prea mare, din locul în care se afla. Acolo, în avion, nu-i venea chiar atât de greu să-și imagineze că ar putea merge undeva împreună.

„Care a fost preferatul tău?” îl întrebase. „Dintre toate locurile în care ai fost?”

El dăduse impresia că stă să se gândească la asta timp de câteva clipe, dar numai până când îi apăruse groșița trădătoare pe față.

„Connecticut”, răspunsese.

Hadley izbucnise în râs.

„Te și cred”, zisese. „Cine ar vrea să se ducă în Buenos Aires, când poate să vadă New Haven?”

„Dar al tău?”

„Alaska, probabil. Sau Hawaii.”

Oliver se arătase impresionat.

„Nu e rău. Cele mai îndepărtate două state.”

„Sinceră să fiu, am fost în toate, cu o singură excepție.”

„Glumești!”

Hadley scuturase din cap.

„Nț, să știi că făceam o grămadă de excursii cu familia când eram mică.”

„Așadar, ați fost cu mașina în Hawaii? Cum ați reușit?”

Ea zâmbise.

„La drept vorbind, pe-asta ni s-a părut mai înțelept s-o facem cu avionul.”

„Și, care dintre state ți-a scăpat?”

„Dakota de Nord.”

„Cum asta?”

Ea ridicase din umeri.

„Pur și simplu, n-am ajuns încă și pe-acolo, cred.”

„Mă întreb cât s-o face cu mașina până acolo, din Connecticut.”

Hadley răsese iar.

„Dar știi măcar să mergi cu mașina pe partea dreaptă a străzii?”

„Da”, replicase Oliver, fulgerând-o cu o privire de prefăcută supărare. „Știu, e șocant să-ți închipui că aș putea fi în stare să manevrez un vehicul pe partea *incorectă* a drumului, dar află că în realitate sunt destul de priceput. O să vezi când o să pornim în marea noastră excursie în Dakota de Nord, într-o zi.”

„Abia aștept”, răspunsese Hadley, având grijă să-și amintească sieși că era numai o glumă. Și totuși, ideea ca ei doi să traverseze țara împreună, ascultând muzică în timp ce orizontul s-ar derula pe lângă ei, fusese suficientă ca să-i aducă zâmbetul pe buze.

„Și, care e locul tău preferat din *afara* Statelor?”, o întrebase el. „Știu, e absurd să gândești că ar putea exista altundeva în lume un loc la fel de minunat ca, să zicem, New Jersey, dar...”

„De fapt, e prima oară când trec oceanul.”

„Serios?”

Ea clătinase afirmativ din cap.

„Multă presiune, atunci.”

„Asupra?”

„Londrei.”

„Așteptările mele nu sunt în mod special mari.”

„Mi se pare corect”, o aprobase el. „Și-atunci, dacă ai putea să mergi oriunde altundeva în lume, ce-ai alege?”

Hadley stătuse pe moment să se gândească.

„Poate, Australia. Sau la Paris. Dar tu?”

Oliver o privește de parcă ar fi fost ceva cât se poate de evident, cu un zâmbet aproape imperceptibil arcuindu-i colțurile gurii.

„Dakota de Nord”, răspunsese.

Acum, Hadley își lipește fruntea de geamul taxiului și, încă o dată, se pomenește zâmbind la amintirea lui. Oliver e ca un cântec pe care nu și-l poate alunga din minte. Oricât de mult s-ar strădui, melodia întâlnirii lor i se derulează prin gând ca o buclă nesfârșită, de fiecare dată la fel de surprinzător de plăcută ca și precedenta, ca un cântec de leagăn, ca un psalm, și nu crede că s-ar putea sătura vreodată să-l audă.

Privește, cu ochii cârpiți, cum gonește lumea pe lângă ea, și face tot posibilul ca să rămână trează. Telefonul îi sună de patru ori până să-și dea seama că nu e cel al șoferului, iar când în sfârșit izbutește să și-l pescuiască din geantă și să vadă că tatăl ei o sună, ezită pentru o clipă înainte de a răspunde.

— Sunt într-un taxi, îl anunță, în locul oricărei formule de salut, după care-și lungește gâtul ca să vadă ceasul de la bordul automobilului. Stomacul îi face o mică tumbă în clipa în care vede că e deja 11:24.

Tata oftează, iar Hadley și-l închipuie, îmbrăcat în smoching, patrulând pe holurile bisericii. Se întreabă dacă nu cumva și el și-ar fi dorit ca ea să nu mai ajungă, până la urmă. Sunt prea multe lucruri importante de care trebuie să se preocupe, pe ziua de azi – cu florile, cu programul și cu aranjamentul la masă – încât avionul pierdut de Hadley și faptul că ea va ajunge cu întârziere să i se pară o bătaie de cap mai mare decât oricare alta.

— Știi cumva dacă ești aproape? o întreabă el, iar ea acoperă microfonul cu palma și-și drege glasul tușind cu zgomot. Șoferul tresare, destul de evident iritat de întrerupere.

— Mă scuzați, domnule, zice ea. Acum știți cât mai avem? Taxime tristul își umflă obrazii, apoi scoate un oftat greoi.

- PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA
VEDERE-

— Douăzeci de minute, zice. Treizeci. Ei, douăzeci și cinci. Treizeci, poate. Treizeci.

Hadley, încruntându-se, își duce din nou telefonul la ureche.

— Cred că, poate, o jumătate de oră.

— Fir-ar al naibii, exclamă tata. Charlotte o să facă apoplexie.

— Puteți să începeți fără mine.

— Asta-i o nuntă, Hadley, îi atrage el atenția. Nu e ca și cum ai sări peste reclame, la cinema.

Hadley își mușcă buza ca să nu-l corecteze: „cinematograf”.

— Uite ce e, propune tata, promite-i șoferului că-i dai un pol în plus dacă te aduce aici în douăzeci de minute. Iar eu o să vorbesc cu preotul, să văd dacă putem să mai tragem un pic de timp, bine?

— Bine, acceptă ea, privind cu îndoială spre șofer.

— Și, nu-ți face griji... prietenele Charlottei sunt în așteptare, adaugă tata, și Hadley poate din nou să-i remarce umorul din ton, acea fărâmă de râs dindărătul cuvintelor, pe care și-o amintește de când era mică.

— În așteptarea a ce?

— A ta, răspunde el, vesel. Pe curând.

Șoferul pare să se mai învioneze puțin la perspectiva unui bonus, așa că, după ce se încheie târgul, el iese de pe șosea și începe să șerpuiască pe o serie de străzi mai mici, mărginite de clădiri viu colorate, o varietate de cârciumi și magazine și mici buticuri. Hadley se întrebă dacă nu cumva ar fi cazul să-și înceapă pregătirile în mașină, dar i se pare o întreprindere mult prea temerară, motiv pentru care, în loc de așa ceva, se mulțumește să privească afară pe geam, rozându-și unghiile și străduindu-se să nu se gândească la nimic în mod special. Aproape că i s-ar părea mai ușor dacă s-ar avânta în toate acestea legată la ochi. Ca un condamnat care urmează să fie împușcat.

Aruncă o privire spre telefonul din poala ei, după care îl deschide, vrând să-și sune mama. Numai că-i intră direct mesageria vocală, așa că-l închide la loc, cu o senzație împovărătoare. Un calcul rapid o informează că e încă devreme în Connecticut, iar mama – care obișnuiește să doarmă ca un urs, complet indiferentă față de restul lumii până când nu face un duș și nu îngurgitează o cantitate considerabilă de cafea – probabil e încă în pat. Cumva, cu toată despărțirea lor abruptă, Hadley bănuiește că dacă i-ar auzi vocea mamei, exact asta i-ar trebui ca să se simtă mai bine, și nimic nu și-ar fi dorit mai mult decât s-o audă chiar acum.

Taximetristul se ține de cuvânt: la 11:46 fix, oprește în fața unei enorme biserici cu acoperișul roșu și o clopotniță atât de înaltă, încât vârful i se pierde printre cețuri. Ușile de la intrarea principală sunt deschise, și în pragul lor se agită doi bărbați în smochinguri.

Hadley își frunzărește teancul de bancnote viu colorate pe care i-l schimbase mama ei, întinzându-i șoferului ceea ce i se pare o sumă îngrozitoare pentru un drum de la aeroport, plus cele douăzeci promise ca premiu, și astfel mai rămâne cu doar zece lire. După ce coboară în ploaie doar cât să-i extragă valiza din portbagaj, șoferul demarează cu taxiul, iar Hadley rămâne pur și simplu pe loc pentru moment, ridicându-și privirea către biserică.

De dinăuntru, aude acordurile profunde ale orgii, iar în prag, cei doi ușieri își agită teancurile de programe și-i zâmbesc îmbietor. Totuși, ea descoperă o altă ușă în peretele din cărămidă al fațadei și se îndreaptă în direcția ei. Unicul lucru și mai neplăcut decât să meargă pe interval ar fi s-o facă, din greșeală, prea devreme, îmbrăcată într-o fustă mototolită de blugi și trăgând după ea o valiză roșie.

Ușa dă spre o mică grădină cu statuia din piatră a unui sfânt, în prezent ocupată de trei porumbei. Hadley își dirijează valiza pe lângă peretele clădirii, până când ajunge la o altă ușă, iar când o împinge cu umărul, deschizând-o,

sunetul muzicii umple curtea. Privește la dreapta și apoi la stânga, de-a lungul coridorului, după care pornește către fundul bisericii, unde dă peste o femeie mărunță, purtând o pălărioară cu pene.

— Scuze, zice Hadley, pe jumătate în șoaptă. Îl caut pe... mire?

— A, tu înseamnă că ești Hadley! exclamă femeia. Mă bucur foarte mult că ai reușit să ajungi. *Fetele* te așteaptă jos.

Pronunțase cuvântul fetele lungindu-i vocalele, și Hadley își dă seama că în fața ei se află mama miresei, din Scoția. Acum, dacă tata se căsătorește cu Charlotte, Hadley se întreabă dacă s-ar aștepta cineva de la ea s-o considere pe femeia aceasta – complet străină – ca pe un soi de bunică. Rămâne un pic fără grai doar gândindu-se la asta, și întrebându-se ce alți noi membri de familie ar putea dobândi, după ce evenimentele zilei se vor fi pus în mișcare. Dar, până să aibă cea mai mică ocazie de a spune ceva, femeia își agită ușurel mâinile.

— Mai bine, grăbește-te, zice, și Hadley își regăsește vocea, mulțumindu-i la repezeală și îndreptându-se spre scară.

În timp ce-și hodorogește valiza în jos, treaptă după treaptă, aude larmă de voci agitate, iar când ajunge jos, e complet înconjurată.

— *Iat-o*, în sfârșit, rostește una dintre femei, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri ca s-o călăuzească spre o sală de clasă pentru școala de duminică, dar care pare să mai joace și rolul suplimentar de vestiar. O alta îi înșfacă valiza, iar o a treia o îndrumă spre un scaun pliant, așezat în fața oglinzii rezemate de tabla pentru predarea lecțiilor. Toate cele patru femei sunt deja îmbrăcate cu rochiile lor de domnișoare de onoare, de culoarea levănțicii, au părul dat cu fixativ, sprâncenele pensate și machiajul pus la punct. Hadley încearcă să le țină minte când se prezintă fiecare, dar e evident că nu prea rămâne timp pentru distracții: femeile acestea sunt preocupate numai de misiunea lor.

— Am crezut că s-ar putea să nu mai ajungi, îi zice Violet, domnișoara de onoare principală, prietenă din copilărie a Charlottei. Își tot face de lucru pe la capul lui Hadley, tocmai scoțând o agrafă din gură. O alta, Jocelyn, înhață o pensulă pentru machiaj și o privește cu ochii mijiiți pentru o clipă, după care se așterne pe lucru. În oglindă, Hadley vede că, între timp, celelalte două i-au deschis valiza și acum încearcă să-i calce rochia, care e la fel de dezastruos mototolită pe cât își închipuise ea.

— Nu-ți face probleme, nu-ți face probleme, o consolează Hillary, dispărând în baie cu rochie cu tot. E genul de rochie căreia cutele doar îi dau un pic de viață.

— Cum a fost zborul? se interesează Violet, în timp ce înfinge o perie în părul lui Hadley, încă încurcat de pe urma orelor petrecute în avion. Dar, până ca ea să-i poată răspunde, Violet îi răsuște părul într-un coc, trăgând atât de tare, încât ochii albaștri ai lui Hadley aproape că dispar de tot.

— Prea strâns, izbutește ea să spună, simțindu-se ca Albă-ca-Zăpada, în pericol să moară ciugulită de prea multe creaturi ale pădurii, gata să-i sară în ajutor.

Dar, când reușesc să termine cu ea, după doar zece minute, Hadley se vede nevoită să recunoască faptul că fusese obiectul unui soi de miracol. Rochia, chiar dacă tot rămăsese un pic boțită, arăta mai bine chiar și decât când o probase acasă, datorită retușurilor de ultim moment ale mamei de ieri dimineață și ale unor bolduri inspirat plasate de colegele ei domnișoare de onoare. Bretelele spaghetti sunt de lungimea perfectă, iar rochia din mătase în culoarea levănțicii ajunge tocmai până unde trebuie, la nivelul genunchilor. Încălțările sunt de la mama, sandale cu bretele și cataramă strălucitoare ca două monede, și Hadley își fâțâie degetele de la picioare, studiindu-și oja de pe unghii. Părul îi e prins la spate într-un coc elegant, ceea ce, dimpreună cu machiajul, o face să se simtă total diferită de ea însăși.

— Arăți ca o balerină, îi zice Whitney, bătând încântată din palme, și Hadley zâmbește, un pic intimidată printre atâtea zâne bune. Dar până și ea e nevoită să-i recunoască adevărul spuselor.

— Am face bine să mergem, anunță Violet, aruncând o privire spre ceasul care arată acum 12:08. Doar nu vrem ca Charlotte să facă un infarct tocmai în ziua nunții ei.

Celelalte râd în timp ce se mai privesc pentru o ultimă dată în oglindă, după care întregul grup se repede afară pe ușă ca o singură persoană, țâcănind zgomotos cu tocurile pe linoleumul podelei de la subsolul bisericii.

Hadley, în schimb, se pomenește încremenită pe loc. Abia acum îi trece prin minte că nu va mai avea ocazia să-și vadă tatăl înainte de ceremonie, și ceva din ideea asta o face să-și piardă total echilibrul. Dintr-odată, totul pare că se petrece cu mult prea mare viteză, și ea își netezește rochia cu palmele, își mușcă buza și încearcă, fără succes, să-și domolească gândurile care i se învâlmășesc în minte.

El se însoară, își zice, minunându-se de ideea însăși. Se însoară.

Toate astea le știa de luni de zile – că el va începe de azi o viață nouă, o viață alături de altcineva decât mama – dar până acum nu fuseseră decât cuvinte, noțiuni dintre cele mai vagi, acel gen de ocazii viitoare care dau impresia că poate nu se vor concretiza niciodată, care se furișează spre tine ca monștrii din poveștile copilăriei, numai blană și colți și gheare, fără vreo substanță reală.

Acum, însă, cum stă în subsolul bisericii, cu mâinile tremurându-i și inima bubuindu-i în piept, o izbește adevărata semnificație a acestei zile, prin tot ce va avea ea de pierdut și de câștigat din asta, prin cât de multe s-au schimbat deja. Și ceva dinăuntrul ei începe s-o doară.

Una dintre domnișoarele de onoare o strigă de pe coridorul pe care ecurile pașilor se aud din ce în ce mai slab. Hadley trage aer adânc în piept, încercând să-și aducă aminte ce spusese Oliver în avion, despre curajul ei. Și, cu toate că în

momentul de față ea simte tocmai contrariul, ceva din această amintire o face să-și înalțe un pic mai mult ținuta, așa că se agață mai departe de ea și pornește după celelalte din grup, cu ochii mari pe sub stratul de machiaj.

Ajungând sus, e condusă spre holul din față al bisericii, unde îi este prezentată fratelui Charlottei, Monty, alături de care urmează să meargă pe interval. E slab ca bățul și de o paloare fantomatică, și Hadley presupune că e cel puțin cu câțiva ani mai mare decât Charlotte, ceea ce l-ar situa de cealaltă parte a bornei de patruzeci de ani. El îi întinde mâna, pe care o simte rece și uscată ca hârtia, iar apoi, după ce se fac prezentările, îi oferă brațul. Cineva îi întinde un buchet cu flori roz și lila în timp ce-și ocupă locurile la rând în spatele celorlalți, și înainte ca ea să-și dea măcar seama cu adevărat ce se petrece, ușile se dau de pereți și ochii întregii parohii sunt deodată pe ei.

Când le vine rândul, Monty o înghiontește ușor, și Hadley înaintează cu pași mărunți, un pic nesigură pe tocurele ei. Nunta e de o amploare mai mare față de cum și-o imaginase: luni de-a rândul își închipuise o bisericuță de țară, umplută de câțiva prieteni apropiați. Dar, în realitate, nu e cu nimic mai prejos de un eveniment de gală, și sunt sute de chipuri necunoscute, toate întoarse în direcția ei.

Își potrivește mai bine degetele pe tulpinile florilor din buchet și-și înalță bărbia. De partea mirelui, descoperă câteva persoane care-i sunt vag cunoscute: un fost coleg de facultate de-al tatălui ei, un văr de-al doilea, stabilit în Australia, și un unchi mai în vârstă, care ani de-a rândul i-a trimis cadouri pentru ziua de naștere într-o cu totul altă zi, și despre care – dacă e să fie sinceră până la capăt – ea crezuse c-ar fi și murit între timp.

Înaintând pe interval, Hadley se vede nevoită să-și amintească sieși că trebuie să și respire. Muzica îi răsună asurzitoare în urechi, și lumina slabă din biserică o face să clipească. Îi vine greu să-și dea seama dacă-i e cald din cauză că nu există aer condiționat, sau a sentimentului de

panică pe care se tot străduiește să și-l alunge, acea senzație care-i apare când sunt prea mulți oameni într-un spațiu prea restrâns.

Când, în sfârșit, ajung aproape în față, tresare uimită văzându-și tatăl stând la altar. I se pare ușor caraghios faptul că el trebuie să stea acolo, în biserica asta din Londra mirosind a ploaie și a parfumuri, în timp ce un șir de femei în rochii purpurii se îndreaptă spre el cu pași șovăielnici. Cumva, nu i se pare potrivită imaginea asta prezentă a lui, proaspăt bărbierit și cu ochii strălucitori, și o mică floare purpurie înfiptă la rever. Hadley are impresia că ar exista o mie de locuri mai nimerite pentru el acum, în această după-amiază de vară. Ar putea să se afle în bucătăria lor de-acasă, în pijamaua aia a lui prăpădită, cu cracii ruți din cauză că sunt prea lungi. Sau în fostul lui birou, răsfoind o serie de facturi și sorbind ceai din cana cu „ÎȚI PLACE POEZIA?” și gândindu-se dacă să se ducă afară și să tundă gazonul. Sunt, de fapt, nenumărate lucruri pe care ar trebui să le facă el în clipa de față, însă însurătoarea în mod categoric nu se numără printre ele.

Aruncă o privire spre strane în timp ce trece pe lângă ele: buchețele de flori, legate cu panglici din mătase, sunt prinse în echilibru la capătul fiecăreia. Lumânările din naos fac ca totul să aibă un aspect oarecum magic, și sofisticarea întregii situații, eleganța ei stilată, contrastează într-atât de izbitor cu vechea viață a tatălui ei, încât Hadley, cu toată sinceritatea, nu-și dă seama dacă ar trebui să fie nedumerită, sau ofensată.

Îi trece prin minte faptul că probabil Charlotte e acum undeva în spatele ei, așteptând deoparte, și tentația de a întoarce capul și de a privi devine aproape copleșitoare. Își ridică din nou ochii, și de data asta, vede că tatăl ei o fixează cu privirea. Fără ca măcar să-și dea seama, îl evită, întrebuițându-și întreaga putere de concentrare ca să meargă mai departe, drept înainte, cu toate că fiecare

părticică din ea arde de nerăbdare să se repeadă în direcția total opusă.

Când ajunge în capătul intervalului, după ce Hadley o ia într-o parte, iar Monty, în cealaltă, tata se întinde și-o prinde de mână, strângând-o ușor. Felul în care arată acum, atât de înalt și de chipeș în smochingul lui, îi amintește de fotografiile văzute de ea de la nunta cu mama, iar asta o face să înghită în sec și să-și aducă printr-o efortare un mic zâmbet pe față, înainte de a se îndrepta spre celelalte domnișoare de onoare, aflate de cealaltă parte a altarului. Ochii îi fug spre fundul bisericii, și în scurt timp, muzica se schimbă și crește în intensitate, oaspeții se ridică de pe scaune, și mireasa își face apariția în cadrul ușii, la brațul tatălui ei.

Hadley se pregătise atât de mult să-i critice vehement înfățișarea Charlottei, încât pe moment e buimăcită văzând-o cât e de frumoasă în rochia în formă de clopot și cu delicatul voal pe față. E înaltă și mlădioasă, extrem de diferită față de mama, care e scundă și îndesată, îndeajuns de minionă, încât, ori de câte ori ieșeau la plimbare, tata obișnuia să glumească, ridicând-o în brațe și prefăcându-se c-o aruncă într-un tomberon.

Dar acum, aici, în fața ei, e Charlotte, arătând atât de adorabilă și de grațioasă, încât pe Hadley începe s-o îngrijoreze gândul că nu va avea nimic îngrozitor de povestit ulterior mamei. Înaintarea ei spre altar pare să nu se mai sfârșească, dar nimeni nu-și poate dezlipi privirea de ea. Iar când, în sfârșit, ajunge la altar, cu ochii într-ai mirelui, aruncă o privire peste umăr și-i expediază un zâmbet uluитеi Hadley, care, în ciuda a orice, în ciuda tuturor jurămintelor ei de a o urî, îi răspunde, din reflex, tot zâmbindu-i.

Și restul? La fel cum a fost de fiecare dată, la fel cum va fi mereu. Identic cu o sută de mii de cununii trecute și o sută de mii de cununii viitoare. Preotul urcă la altar, și tatăl își dăruiește fiica prin doar două cuvinte simple. Se spun rugăciuni și se declamă jurămintele, iar în cele din urmă se

schimbă și inelele. Sunt zâmbete și lacrimi, muzică și aplauze, chiar și râsete, când mirele o dă în bară, spunând „Mhî”, în loc de „Da”.

Și, cu toate că oricare mire arată fericit în ziua nunții sale, există ceva anume în ochii mirelui acesta care aproape că-i taie respirația lui Hadley. O lasă fără aer privirea asta a lui, bucuria din ochi, profunzimea zâmbetului. O face să înghețe, o despică în două și-i frânge inima, răsucind-o ca și cum n-ar fi decât un prosop ud.

O face să-și dorească iar să plece acasă.

9

7:52 am Ora Coastei de Est
12:52 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich

A fost odată ca niciodată, acum vreun milion de ani, când Hadley era micuță, iar familia ei, încă întreagă, o seară de vară ca oricare alta, cu ei stând tustrei afară, în curtea din fața casei. Soarele apusese de mult, și greierii țărâiau zgomotoși pretutindeni în jur, iar mama și tata stăteau pe treptele verandei, cu umerii atingându-li-se, râzând și urmărind-o cu privirile pe Hadley, cum vânează licurici prin colțurile cele mai întunecoase ale curții.

De fiecare dată când se apropia, strălucitoarele luminițe gălbui dispăreau iar, așa că atunci când, în sfârșit, a reușit să prindă una, i s-a părut aproape un miracol, ca și cum ar fi ținut o bijuterie în mână. S-a întors pe verandă, ținând insecta cu grijă în palmele făcute căuș.

„Poți să-mi dai insectarul?” a zis, și mama a întins mâna după borcanul de gem. Făcuseră găuri în capac mai devreme, așa că era deja ciuruit cu mici deschizături, nu mai mari decât stelele de deasupra; licuriciul pâlpaia disperat prin sticla transparentă a borcanului, bătând cu putere din aripi. Hadley își lipise fața de borcan, ca să-l examineze cât mai îndeaproape.

„E, categoric, un exemplar bun”, apreciasse tata, ca într-o doară, și mama clătinase aprobator din cap.

„Cum de li se spune insecte fulgerătoare⁵, dacă nu sunt fulgere?”, întrebuse Hadley, mijindu-și ochii spre licurici. „N-ar trebui să li se spună numai insecte luminoase?”

„Păi”, replicase tata, zâmbind, buburuzelor de ce li se spune buburuze⁶, chiar și celor care nu sunt femele?”

⁵ În engleză, *lightning bugs*.

⁶ În engleză, *ladybugs*.

Mama își dăduse ochii peste cap, iar Hadley chicotise, după care stătuseră cu toții să privească mica insectă izbindu-se de pereții groși ai borcanului.

„Ți-aduci aminte când am fost la pescuit, vara trecută?”, întrebase mama ceva mai târziu, când aproape că se pregăteau să intre în casă, la culcare. O apucase pe Hadley de partea din spate a bluzei și trăsese ușor, făcând-o să se dea cu câțiva pași înapoi și să ajungă aproape în brațele ei. „Și când am aruncat înapoi toți peștii pe care i-am prins?”

„Ca să poată înota iarăși.”

„Exact”, confirmase mama, lăsându-și bărbia pe umărul lui Hadley. „Eu cred că și băiețelul ăsta ar fi mai fericit, dacă i-ai da drumul.”

Hadley nu spusese nimic, cu toate că parcă strânsese un pic mai tare în brațe borcanul.

„Știi cum se spune”, adăugase tata. „Când iubești pe cineva, lasă-i libertatea.”

„Și dacă nu se mai întoarce?”

„Unii se întorc, alții nu”, răspunsese el, întinzând mâna și ciupind-o de nas. „În orice caz, *eu* mă voi întoarce mereu la tine.”

„Dar tu nu luminezi”, îi atrăsese atenția Hadley, însă tata doar zâmbise.

„Ba da, când sunt cu tine.”

Până la sfârșitul ceremoniei, ploaia s-a oprit, în mare măsură. Chiar și-așa, însă, în fața bisericii e un impresionant stol de umbrele negre, ca mijloc de pază împotriva umezelii persistente, făcând ca mulțimea din curte să pară mai degrabă adunată pentru o ceremonie funerară, decât pentru una nupțială. De sus, clopotele răsună cu atâta putere, încât Hadley le simte vibrațiile până în vârfurile degetelor de la picioare, în timp ce coboară treptele.

Imediat după ce fuseseră declarați soț și soție, tata și Charlotte parcurseseră triumfători din nou intervalul dintre scaune, până în naos, unde dispăruseră cu promptitudine. Chiar și-acum, după un sfert de oră în cap de când pecetluseră unirea cu un sărut, Hadley tot nu văzuse nici urmă de ei. Acum, rătăcește fără țintă prin mulțime, întrebându-se cum e posibil ca tata să cunoască atât de multă lume. Și-a trăit aproape toată viața în Connecticut, și nu are decât câțiva prieteni care să ateste acest lucru. Doi ani petrecuți aici, și pare să fi devenit cine știe ce soi de fluture de societate.

Pe lângă asta, majoritatea invitațiilor arată de parcă ar fi ieșit de pe un platou de filmare, culeși direct din viața cu totul și cu totul a altcuiva. De când umblă tatăl ei cu femei care poartă pălării fistichii și cu bărbați în costume de zi, toți îmbrăcați de parcă ar fi făcut doar un mic popas în drumul spre Regină, unde sunt invitați la ceai? Întreaga scenă – în combinație cu crescânda ei oboseală provocată de diferența de fus orar – o face pe Hadley să se simtă nu tocmai trează, ci ca și cum ar fi cu o secundă sau două în urma prezentului și s-ar tot strădui, zadarnic, să-l ajungă.

Când o fâșie de soare izbutește să străpungă norii, invitații la nuntă își lasă capetele pe spate și umbrelele în jos, întrebându-se dacă nu cumva au norocul de a fi martori la cea mai rară dintre anomaliiile vremii. Izolată în mijlocul lor, Hadley nu prea reușește să-și dea seama ce-ar trebui ea să facă în clipa aceasta. Celelalte domnișoare de onoare nu par să fie prin preajmă, și e pe deplin posibil ca în momentul de față ea să fi trebuit să facă vreun lucru mai util; nu prea stătuse să citească toate programele și instrucțiunile care-i fuseseră transmise prin e-mail în decursul ultimelor câteva săptămâni, iar înainte de ceremonie nu fusese absolut deloc timp pentru vreo altă instrucțiune.

— Ar trebui să fiu acum undeva? îl întreabă ea pe Monty, când se pomenește cu el în preajmă, dând târcoale cu un mare interes limuzinei albe de epocă.

El ridică din umeri, după care își reia examinarea automobilului care probabil avea să repeedă fericitul cuplu până la locul petrecerii.

Întorcându-se spre intrarea în biserică, Hadley se simte ușurată descoperind prin mulțime o rochie purpurie, în care constată ulterior că se află Violet.

— Tatăl tău te tot caută, o informează Violet, arătându-i spre vechea clădire din piatră. El și Charlotte sunt înăuntru. Ea tocmai își retușează un pic machiajul, până la ora programată pentru fotografii.

— Petrecerea când e? se interesează Hadley, și după privirea pe care i-o adresează Violet, parcă ar fi întrebat unde se găsește cerul. După toate aparențele, era o informație arhicunoscută.

— Nu ai primit un itinerar?

— N-am avut când să mă uit pe el, mărturisește Hadley, rușinată.

— E abia la șase.

— Și ce facem până atunci?

— Păi, o să dureze ceva timp cu fotografiile.

— Și pe urmă?

Violet ridică din umeri.

— Toată lumea stă la hotel.

Hadley o privește nedumerită.

— La hotelul la care se va desfășura petrecerea, îi explică Violet. Așa că, probabil, acolo vom merge să stăm între timp.

— Mișto, zice Hadley, și Violet înalță o sprânceană.

— Nu te duci să-l cauți pe tatăl tău?

— Corect, răspunde Hadley, dar fără să se clintească. Mhî.

— E înăuntru, în biserică, repetă Violet, articulând cuvintele cu încetineală, ca și cum s-ar teme că noua fiică vitregă a prietenei sale ar putea avea ceva țigle lipsă pe casă. Chiar acolo.

Dar, când vede că Hadley tot nu face nici cel mai mic gest de plecare, trăsăturile feței i se îndulcesc.

— Uite ce e, îi zice ea, și tata s-a recăsătorit, când eram un pic mai mică decât ești tu acum. Așa că te înțeleg. Dar te-ai fi putut alege cu o mamă vitregă mult mai rea decât Charlotte, știi?

De fapt, Hadley nu știe. Nu prea știe ea cam nimic despre Charlotte, în general, dar n-o spune și cu voce tare. Violet se încruntă:

— A mea mi se părea de-a dreptul îngrozitoare. O uram când mă ruga să fac până și cele mai neînsemnate lucruri, lucruri pe care și mama mea m-ar fi pus să le fac, cum ar fi să merg la biserică, sau să mă ocup de diverse treburi prin casă. La chestiile astea, contează doar cine anume ți le cere, și din cauză că ea era aia, o uram.

Se oprește, zâmbind.

— După care, într-o zi, mi-am dat seama că nu pe ea eram eu furioasă, în realitate. Ci pe el.

Hadley privește timp de câteva clipe spre biserică, și abia apoi răspunde.

— Atunci, presupun, zice ea, în cele din urmă, că sunt deja cu un pas mai departe.

Violet încuviințează fără vorbe, poate dându-și seama că nu se pot face prea multe progrese pe subiectul acesta, și-o bate ușurel pe umăr, cu stângăcie. Când se întoarce să plece, Hadley se simte deodată cuprinsă de groază din cauza gândului la ce ar putea s-o aștepte în biserică. Oare ce anume se presupune că ar trebui să-i zici tatălui pe care nu ți l-ai mai văzut de secole, cu ocazia nunții dintre el și o femeie pe care n-ai văzut-o în viața ta? Dacă există vreun cod al etichetei pentru genul acesta de situații, atunci cu certitudine că ei nu-i este familiar.

Înăuntru, în biserică, e liniște. Toată lumea e afară, așteptând să se ivească mirele și mireasa. Tocurile ei fac mult zgomot în contact cu lespezile podelei, în timp ce se aventurează către subsol, lăsându-și o mână să se târască de-a lungul pereților din piatră aspră. Ajungând aproape de

scară, sunetul vocilor se înalță plutind spre ea ca fumul de țigară, și Hadley se oprește să asculte.

— Nu te deranjează, atunci? întrebă o femeie, și o alta murmură ceva prea încet pentru auzul lui Hadley. Cred că ar îngreuna situația.

— Absolut deloc, răspunde cealaltă femeie, și Hadley își dă seama că e Charlotte. Plus că stă cu mama ei.

Din locul în care se află, încremenită în capul scării, Hadley își oprește respirația.

Iată-l că sosește, comentează în gând. Momentul cu mama vitregă cea rea.

Sosește partea în care ar urma să audă fără să vrea toate lucrurile îngrozitoare spuse despre ea, când descoperă cât de bucuroși sunt toți că au scăpat de ea, că oricum nu e dorită. Atâtea luni își petrecuse imaginându-și scena asta, închipuindu-și cam cât de îngrozitoare ar putea să fie Charlotte, și acum, că momentul a sosit, în sfârșit, ea e atât de preocupată de așteptarea dovezii, încât era cât pe ce să-i scape următoarea parte.

— Mi-ar plăcea s-o pot cunoaște mai bine, o aude spunând pe Charlotte. Sper din tot sufletul să se împace cât mai curând.

Cealaltă femeie hohotește încet.

— Cum ar fi, în următoarele nouă luni?

— Păi... răspunde Charlotte, și Hadley îi simte zâmbetul după voce. E suficient cât s-o facă să se retragă cu câțiva pași, împiedicându-se un pic în tocurile ei prea înalte. Holurile înalte ale bisericii sunt întunecoase și tăcute, și ea simte deodată că îngheață, în ciuda temperaturii normale.

Nouă luni, repetă în sine ea, și simte în ochi usturimea lacrimilor.

Primul gând i se îndreaptă spre mama ei, cu toate că, dacă o fi din dorința de a o proteja, sau de a fi protejată, n-ar putea să spună precis. Oricum ar fi, nimic nu-și dorește mai mult în clipa de față, decât să audă vocea mamei. Numai că telefonul ei e jos, în aceeași cameră cu Charlotte, și, în plus

față de asta, cum ar putea să fie ea cea care să dea o astfel de veste? Știe că mama are tendința să ia prea repede lucrurile de genul acesta, totdeauna la fel de deplin netulburată pe cât este Hadley de irațională. Dar aici e cu totul altceva. E ceva de o importanță covârșitoare. Și i se pare imposibil ca până și mama să poată evita să fie zguduită de o veste ca asta.

În orice caz, Hadley așa se simte.

Tot în același loc se află, rezemată de cadrul ușii și privind chiorăș în direcția scării, când aude pași după colț, și râsetele profunde a doi bărbați. Tășnește la câțiva pași mai încolo, astfel încât să nu dea impresia că face exact ceea ce făcea, și se oprește să-și examineze unghiile cu ceea ce speră să fie o expresie de o desăvârșită nonșalanță, în timp ce tata își face apariția împreună cu preotul.

— Hadley, exclamă el, punându-i o mână pe umăr și adresându-i-se de parcă s-ar vedea în fiecare zi, vreau să ți-l prezint pe reverendul Walker.

— Încântat să te cunosc, dragă, spune bărbatul mai în vârstă, strângându-i mâna și apoi întorcându-și din nou fața către tata. Ne vedem la recepție, Andrew. Încă o dată, felicitări.

— Mulțumesc foarte mult, părinte, răspunde el, după care rămân amândoi să-l privească pe preot cum se îndepărtează șontăcând, cu sutana lui neagră târându-i-se în urmă ca o mantie.

După ce dispare pe după colț, tata se întoarce din nou spre Hadley, zâmbind.

— Mă bucur că te văd, puștoaico, zice, dar Hadley își simte propriul zâmbet clătinându-se și apoi căzând. Aruncă o privire spre ușa subsolului, și acele două cuvinte îi patinează din nou prin minte.

Nouă luni.

Tata e suficient de aproape ca să-i simtă mirosul after-shave-ului, mentolat și iute, și valul de amintiri pe care i le aduce acesta cu el îi face pulsul să se accelereze. El o

privește parcă așteptând ceva – ce? – de parcă ea ar trebui să fie cea care să înceapă cu dezvăluirile, să-și deschidă inima și să i-o întindă chiar acolo, la picioare.

De parcă ea ar fi cea cu secrete de mărturisit.

Își petrecuse atât de mult timp evitându-l, depusese atâtea eforturi încercând să și-l decupeze din propria viață – ca și cum ar fi fost atât de ușor, ca și cum el ar fi fost la fel de lipsit de substanță ca o păpușă din hârtie – și iată acum se dovedește că *el* fusese cel care ascunsese ceva de *ea*.

— Felicitări, îi zice Hadley, cu glasul răgușit, oferindu-i o îmbrățișare oarecum pedantă, care sfârșește prin a fi mai degrabă o bătaie pe spinare decât orice altceva.

Tata face un pas stângaci înapoi.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi.

— Și eu, zice ea. A fost drăguț.

— Charlotte abia așteaptă să te cunoască, zice el, și Hadley se zbârlește.

— Grozav, reușește să spună.

Tata o privește, zâmbindu-i plin de speranță.

— Cred că voi două o să vă-nțelegeți de minune.

— Grozav, zice ea, încă o dată.

El tușește ca să-și dreagă glasul și-și face de lucru cu papionul de la gât, părând rigid și stânjenit, deși, dac-o fi din cauza smochingului, sau a situației, Hadley nu-și dă seama precis.

— Ascultă, zice el. Sincer să fiu, mă bucur că te-am prins singură. Vreau să vorbesc cu tine despre ceva.

Hadley își îndreaptă un pic spinarea, oțelindu-se parcă pentru absorbirea unui impact considerabil. Nu mai are timp să simtă ușurare pentru faptul că el tot îi va spune, până la urmă: e prea preocupată să se gândească la cum să reacționeze în fața veștii cu copilul – tăcere ursuză? surprindere prefăcută? neîncredere șocată? – încât fața îi e la fel de goală ca o tablă bine ștearsă în clipa în care el îi dă, în sfârșit, lovitura.

— Charlotte și-ar dori foarte mult să facem un dans tată-fică la recepție, zice el, iar Hadley – într-un fel, mai năucită de asta, decât de mult mai zguduitoarea veste pentru care se pregătise – nu face decât să se holbeze la el.

Tata ridică brațele în semn de capitulare.

— Știu, știu, zice el. Eu i-am spus că n-o să-ți placă deloc ideea, că în niciun caz n-ai vrea să fii acolo, în fața tuturor, cu bătrânul tău...

Își lasă vocea să i se stingă treptat, în mod evident așteptând ca Hadley să intervină.

— Nu prea sunt eu mare dansatoare, zice ea, într-un târziu.

— Știu, răspunde el, zâmbind larg. Nici eu. Dar e o zi mare pentru Charlotte, și ei i se pare ceva cu adevărat important, și...

— Bine, îl întrerupe Hadley, clipind cu furie.

— Bine?

— Bine.

— Atunci, e minunat, zice el, părând sincer surprins. Se lasă puțin înapoi pe călcâie, încântat de această victorie neașteptată. Charlotte o să fie entuziasmată, adaugă el.

— Mă bucur, zice Hadley, nereușind să-și mascheze amărăciunea din voce.

Dintr-odată, se simte golită pe dinăuntru, lipsită acum de dispoziția pentru luptă. În definitiv, ea și-a căutat-o. N-a vrut să aibă nimic de-a face cu noua lui viață, și acum, iată-l, începându-și-o fără ea.

Dar aici nu mai e vorba numai despre Charlotte. Peste nouă luni, el va avea și un nou copil, poate chiar o nouă fiică.

Și nici măcar nu s-a sinchisit să-i spună și ei.

Simte un junghi din cauza asta, în același loc care o duruse la plecarea lui, același loc nevralgic care-i apăruse când auzise prima oară de Charlotte. Numai că, de data asta, aproape fără să-și dea seama, Hadley se pomenește aplecându-se spre el, în loc să se îndepărteze.

- PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA
VEDERE-

În definitiv, e una să fugi când te hăituește cineva.
Și cu totul alta să fugi de una singură.

10

8:17 am Ora Coastei de Est **1:17 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Noaptea trecută, în timp ce ea și Oliver împărțiseră, în avion, o pungă cu covrigei minuscule, el rămăsese tăcut, studiindu-i profilul atât de mult timp fără să scoată o vorbă, încât ea se întorsese până la urmă cu fața spre el.

„Ce e?”

„Ce vrei să te faci când o să fii mare?”

Ea se încruntase.

„Asta-i o întrebare care ți se pune când ai patru ani.”

„Nu neapărat”, replicase el. „Fiecare trebuie să ajungă ceva.”

„Dar tu ce vrei să ajungi?”

El ridicase din umeri.

„Eu te-am întrebat primul.”

„Astronaut”, zisese ea. „Balerină.”

„Nu, serios!”

„Ce, nu crezi că-ai putea fi astronaut?”

„Ai putea să fii prima balerină pe Lună.”

„Cred că mai am un pic de timp ca să mă gândesc.”

„E adevărat”, o aprobase el.

„Dar tu?”, îl întrebuse, așteptându-se la un nou răspuns sarcastic, la cine știe ce profesie inventată, având legătură cu misteriosul lui proiect de cercetare.

„Nici eu nu știu”, răspunsese, încet. „În orice caz, sigur nu avocat.”

Hadley ridicase din sprâncene.

„Cu asta se ocupă tatăl tău?”

Numai că el nu-i răspunsese: doar fixase cu o privire și mai îndârjită covrigelul din mână.

„Toate astea nu contează”, spusese, după câteva clipe. „În definitiv, cine are chef să se gândească la viitor?”

„Eu, nu”, îl susținuse ea. „Abia suport să mă gândesc la următoarele câteva ore, cu atât mai puțin la următorii câțiva ani.”

„De-asta și e atât de grozav zborul cu avionul”, zisese el. „Ești captiv acolo unde ești. Nu ai de ales absolut deloc.”

Hadley îi zâmbise.

„Nu e tocmai cel mai rău loc în care să fii captiv.”

„Nu, nu e”, fusese de acord Oliver, azvârlindu-și în gură cel din urmă covrigel. „De fapt, nicăieri nu mi-ar plăcea mai mult să fiu în clipa asta.”

În holul întunecatei biserici, tata patrulează fără astâmpăr, privindu-și mereu ceasul și lungindu-și gâtul spre scară din când în când, așteptând să apară Charlotte de la subsol. Arată ca un adolescent, îmbujorat și nerăbdător să-i sosească partenera, și lui Hadley îi trece prin minte gândul că poate asta-și dorise *el* să se facă, atunci când o să fie mare. Soț pentru Charlotte. Tată pentru copilul ei. Un bărbat care-și petrece Crăciunul în Scoția și concediul în sudul Franței, care discută despre artă și politică și literatură la o friptură înăbușită și-o sticlă de vin.

Ce ciudat că lucrurile ieșiseră așa, mai ales când el fusese atât de aproape să rămână acasă! Postul visurilor, sau nu, patru luni i se păruseră un timp prea îndelungat ca să fie departe de familie, și dacă n-ar fi fost mama – care-l îmboldise să meargă, care-i spusese că era visul lui, care insistase că ar regreta dac-ar lăsa să-i scape o ocazie ca asta – tata n-ar mai fi întâlnit-o niciodată pe Charlotte, în primul rând.

Dar iată acum, de parcă ar fi fost chemată de meditațiile nerostite ale lui Hadley, Charlotte își face apariția în capătul de sus al scării, cu obrajii trandafirii, și strălucitoare în rochia ei. Fără voal, părul șaten îi atârână acum în bucle revărsate peste umeri, și dă impresia că plutește drept în

brațele tatii. Hadley privește în altă parte cât timp se sărută ei, mutându-se stânjenită de pe un picior pe celălalt. După câteva clipe, tata se desprinde și face un semn larg cu brațul în direcția lui Hadley.

— Vreau să-ți fac cunoștință cu fata mea, îi zice el Charlottei. Oficial.

Charlotte o privește strălucind de bucurie.

— Sunt tare încântată că ai reușit să ajungi, zice, cuprinzând-o pe Hadley într-o îmbrățișare.

Miroase a liliac, dar e greu să-ți dai seama dacă e parfumul ei, sau al buchetului pe care-l ține în mână. Făcând din nou un pas înapoi, Hadley îi remarcă inelul de pe deget, cel puțin dublu ca mărime față de al mamei, pe care ea încă îl mai scoate pe furiș din caseta cu bijuterii, strecurându-și-l pe degetul mare și examinând fețele șlefuite ale diamantului, de parcă în ele ar putea descifra misterul despărțirii părinților ei.

— Scuze că mi-a luat atât de mult, zice Charlotte, întorcându-se din nou spre tata. Dar o singură dată în viață ajungi să-ți faci fotografiile de nuntă.

Hadley se gândește dacă n-ar fi cazul să-i atragă atenția că, de fapt, pentru tata e a doua oară, dar reușește să-și muște limba la timp.

— Nu te lua după ea, îi zice tata lui Hadley. La ea, tot atât de mult durează și când se duce doar până la piață.

Charlotte îl pocnește ușurel cu buchetul.

— Nu era vorba să te porți ca un gentleman, măcar în ziua nunții tale?

Tata se apleacă spre ea și-o sărută la repezeală.

— Pentru tine, o să încerc.

Din nou, Hadley își abate privirea, simțindu-se ca o intrusă. Și-ar dori să se poată strecura afară neobservată de ei, dar acum Charlotte își întoarce iar spre ea fața zâmbitoare, cu o expresie pe care Hadley nu știe prea bine cum s-o interpreteze.

— A apucat tatăl tău cumva să-ți spună despre...

— Dansul tată-fiică? îi ia tata vorba din gură. Mda, i-am zis.

— Superb, exclamă Charlotte, cuprinzându-i umerii lui Hadley cu un braț și arborând un aer conspirativ. M-am asigurat deja că o să fie gheată din belșug la recepție, pentru când o să te calce tatăl tău pe picioare.

Hadley îi răspunde cu un zâmbet șovăielnic.

— Grozav.

— Probabil c-ar trebui să ieșim și să-i salutăm repede pe toți, înainte să vină vremea pentru fotografii, propune tata. După care toată lumea se va întoarce la hotel, până la începerea recepției, adaugă el, pentru Hadley. Așa că nu trebuie să uităm să-ți luăm și valiza, înainte de plecare.

— Sigur, zice ea, lăsându-se condusă în direcția ușilor deschise de la capătul lungului coridor. Se simte un pic de parcă ar fi somnambulă și se concentrează să-și pună un picior în fața celuilalt, închipuindu-și că singura cale de scăpare din toate astea – de nunta asta, de weekendul ăsta, de întregul eveniment binecuvântat – este, pur și simplu, să meargă înainte.

— Hei, zice tata, oprindu-se imediat înainte de a ajunge la ușă. Se apleacă și-o sărută pe frunte pe Hadley. Mă bucur sincer că ești aici.

— Și eu, murmură ea, rămânând din nou în urmă când tata o încolăcește cu un braț pe Charlotte, trăgând-o aproape de el, înainte de a ieși împreună la lumina zilei.

Ovații se înalță dinspre mulțime la apariția lor, și deși știe că toți ochii sunt pe mireasă, Hadley tot se simte mult prea vizibilă, așa că rămâne în urmă până când tata se întoarce pe jumătate și-i face semn să-i urmeze.

Cerul de deasupra e încă brăzdat de un amestec argintiu, sclipitor, de soare și nori, iar umbrelele au dispărut. Hadley se târăște în urma fericitei perechi, în timp ce tata strânge mâini, iar Charlotte sărută obraji, din când în când prezentând-o unor oameni de care oricum nu-și va mai aduce aminte vreodată, repetând nume pe care de-abia le

aude – Justin, colegul tatii, și Carrie, rebelă verișoară a Charlottei; Aishling și Niamh, fetele cu florile, și corpolenta soție a reverendului Walker – întreaga distribuție deloc familiară adunată pe peluză fiind ca un memento a tot ceea ce nu știe Hadley despre tatăl ei.

După toate aparențele, majoritatea celor prezenți urmează să participe mai târziu la recepție, însă nu le vine să aștepte până atunci ca să-și ofere sincerele felicitări, și bucuria de pe chipurile lor e contagioasă. Chiar și Hadley se simte mișcată de însemnătatea acestei zile, dar numai până când remarcă o femeie ținând în echilibru un sugăr la șold, și senzația aceea de apăsare îi revine.

— Hadley, îi zice tata, călăuzind-o spre o pereche mai vârstnică, vreau să-ți prezint doi foarte buni prieteni de familie ai Charlottei, soții O'Callaghan.

Hadley le strânge ambilor mâinile, salutând politicoasă din cap.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Așadar, iat-o pe faimoasa Hadley, exclamă domnul O'Callaghan. Am auzit foarte multe despre tine.

— Zău? întreabă ea, ascunzându-și cu mare greutate surprinderea.

— Normal, îi zice tata, strângând-o de umăr. Câte fete crezi că am eu?

Hadley încă îl fixează pur și simplu cu privirea, neștiind ce să zică, în momentul în care Charlotte ajunge din nou lângă el și salută cu cordialitate vârstnicul cuplu.

— Am vrut doar să vă felicităm, înainte de a pleca, spune doamna O'Callaghan. Avem o înmormântare, închipuiți-vă, dar vom reveni mai târziu, la recepție.

— O, ce trist, exclamă Charlotte. Îmi pare foarte rău. Cine a murit?

— Un vechi prieten de-al lui Tom, de când a făcut dreptul la Oxford.

— Groaznic, zice și tata. E departe?

— În Paddington, răspunde domnul O'Callaghan, și Hadley își răsucesce brusc capul spre el, privindu-l.

— În Paddington? întrebă ea.

El clatină afirmativ din cap, privind-o un pic cam nedumerit, după care se întoarce la loc spre tata și spre Charlotte.

— Începe la două, așa că am face bine să pornim. Dar, felicitări, încă o dată, zice el. Abia așteptăm să ne revedem diseară.

După ce pleacă bătrânii, Hadley privește fix în urma lor, iar gândurile îi gonesc prin minte. O cât de mică așchie de idee își croiește drum printre ele, dar până s-o poată apuca așa cum trebuie, apare Violet, făcându-și loc prin mulțime și anunțând că a venit vremea pentru fotografii.

— Sper că ești pregătită să zâmbești până o să te doară toată fața, îi spune ea lui Hadley, care se simte în clipa de față cum nu se poate mai puțin pregătită pentru zâmbete.

Încă o dată, se lasă înghiontită înainte, maleabilă ca o bucățică de plastilină, iar tata și Charlotte vin în urma ei, lipiți unul de celălalt, de parcă n-ar mai fi nimeni prin preajmă.

— A, mi s-a *părut* mie că lipsește cineva, glumește fotografa, când vede mirele și mireasa.

Restul invitațiilor s-au strâns deja în grădina situată într-o parte a bisericii, acolo pe unde intrase Hadley mai devreme. Una dintre celelalte domnișoare de onoare îi întinde o oglinjoară, și ea o ține cu delicatețe, clipind mărunț spre propria reflexie, cu gândurile la milioane de kilometri depărtare.

Hadley n-are idee dacă Paddington o fi un oraș, sau un cartier, sau poate doar o stradă. Tot ce știe e că pe-acolo stă Oliver, și închide strâns pleoapele, încercând să-și aducă aminte ce-i spusese el în avion. Cineva îi ia oglinda din mâinile transpirate, și ea urmează orbește direcția indicată de arătătorul fotografei, până într-un anumit punct de pe

iarbă, unde se oprește, ascultătoare, în timp ce se adună ceilalți în jurul ei.

Când i se spune să zâmbească, Hadley își forțează buzele să descrie o formă despre care speră că ar putea semăna a zâmbet. Însă ochii o ustură de eforturile de a-și organiza gândurile, și tot ce-și poate imagina este Oliver, în aeroport, cu costumul acela atârnat de umăr.

Oare spusese el vreodată clar că merge la o nuntă? Camera foto declanșează și bâzâie, iar fotografia îi aranjează pe nuntași în tot felul de combinații diferite: tot grupul; pe urmă, numai femeile, și numai bărbații; apoi, mai multe variațiuni ale familiei în sine, cea mai stânjenitoare dintre ele implicând ca Hadley să stea între tatăl ei și proaspăta mamă vitregă. Îi e imposibil să-și dea seama cum ajunge dintr-un loc în altul, dar cumva e acolo tot timpul, cu un zâmbet atât de fals voios, încât o dor obrazii, iar inima și-o simte ca pe o greutate scufundându-se în apă.

El e, își zice în gând, în timp ce blițul fulgeră din nou. El e tatăl lui Oliver.

Nu știa nimic sigur, firește, dar, de îndată ce încearcă să definească prin cuvinte acest gând neconturat din mintea ei, are brusc certitudinea că așa trebuie să fie.

— Tată, zice ea încet, și din locul în care se află, alături de ea, el își întoarce capul doar foarte puțin, fără să-și modifice în vreun fel zâmbetul.

— Da? întreabă el, printre dinți.

Privirea Charlottei lunecă pentru o clipă în direcția lui Hadley, apoi se întoarce spre cameră.

— Eu trebuie să plec.

De data asta, tata întoarce capul de-a binelea spre ea, iar fotografia își îndreaptă spinarea și-l atenționează, încruntat:

— Nu trebuie să vă mișcați!

— Numai o clipă, îi răspunde el, după care, spre Hadley: Să pleci, unde?

Acum, toată lumea o privește pe ea: florăreasa, care se străduiește să împiedice vestejirea buchetelor, celelalte

domnișoare de onoare, rămase să privească de pe margine fotografiile de familie, asistenta fotografei, cu mapa în mână. Copilul mic al cuiva scoate un țipăt ascuțit, făcându-i pe porumbeii cocoțați în vârful statuii să-și ia zborul. Toată lumea o privește, însă lui Hadley nu-i pasă. Pentru că posibilitatea ca Oliver – care-și petrecuse jumătate din timpul zborului ascultând-o cum se plânge cu privire la nunta asta, de parcă ar fi fost o tragedie de proporții epocale – să se pregătească, exact în clipa de față, pentru înmormântarea propriului tată, e aproape de nesuportat.

Nimeni dintre cei de-aici n-ar înțelege-o; de-atâta lucru își dă și ea seama. Nu e sigură nici că ea s-ar înțelege pe sine. Și, cu toate acestea, există ceva imperios în hotărârea ei, un soi de avânt lent, deznădăjduit. Ori de câte ori închide ochii, el e din nou acolo: Oliver, spunându-i povestea lămpii de veghe, cu privirea rătăcită și vocea seacă.

— Păi, trebuie să... începe ea, dar vocea îi pierе din nou. Am ceva de făcut neapărat, reușește să articuleze.

Tata își ridică ambele brațe spre cer și-și rotește privirea în jur, evident nereușind să priceapă despre ce-ar putea fi vorba.

— Acum? o întreabă, cu glasul încordat. Ce ai putea tu să ai de făcut, exact în momentul ăsta? În *Londra*?

Charlotte îi privește cu gura căscată.

— Te rog, tată, insistă ea, cu blândețe. E ceva important.

El clatină din cap.

— Nu cred că...

Dar ea deja începuse să bată în retragere.

— Jur c-o să fiu înapoi la timp pentru recepție, mai zice ea. Și am telefonul la mine.

— Dar spune-mi măcar unde te *duci!*

— N-o să pățesc nimic, îl asigură ea, încă mergând de-a-nvărateala, deși e clar că nu răspunsul acesta era cel așteptat de tatăl ei.

Mai face ușor cu mâna când ajunge la ușa bisericii. Toată lumea o privește în continuare, de parcă ar crede că și-a

pierdut mințile, și poate că așa și e, dar are nevoie să știe cu certitudine. Pune mâna pe clanță și îndrăznește să privească înapoi pentru ultima oară spre tata, care pare furios. Are mâinile în șolduri, și fruntea încrețită. Îi mai face o dată cu mâna, după care intră în biserică, lăsând ușa să se închidă în urma ei.

Liniștea incremenită dinăuntru o șochează, și Hadley se oprește, rezemată cu spinarea de piatra rece a peretelui, așteptând pe cineva – tata, sau Charlotte, sau coordonatoarea nunții, sau alaiul domnișoarelor de onoare – care să vină după ea. Dar nu vine nimeni, și ea bănuiește că nu fiindcă tatăl ei ar fi înțeles-o. Cum ar fi putut? E mult mai probabil ca el pur și simplu să nu-și mai aducă aminte cum să fie un astfel de părinte. Una e să dai un telefon de Crăciun, și alta să fii nevoit să-ți disciplinezi fiica adolescentă de față cu toți cunoscuții tăi, cu atât mai puțin când nu mai ești într-un totu sigur care ar fi regulile jocului.

Hadley se simte vinovată pentru că profită astfel de situația lui, mai ales în ziua nunții, dar acum e de parcă lentila s-ar fi reglat, iar imaginea ei s-a limpezit.

Tot ce-și dorește e să ajungă la Oliver.

Ajungând la subsol, se grăbește spre sala de clasă în care-și lăsase bagajele. Când trece pe lângă oglindă, se zărește în treacăt, arătând tânără și palidă și atât de nesigură, și simte cum hotărârea începe să i se fisureze. Poate că s-a grăbit cu concluziile. Poate că s-a înșelat cu privire la tatăl lui Oliver. Habar n-are încotro se duce, și există șanse însemnate ca propriul ei tată să n-o ierte în veci pentru asta.

Dar când își ia geanta, șervețelul cu desenul lui Oliver zboară fâlfâind spre podea, și ea se pomenește zâmbind în timp ce se apleacă să-l ridice și urmărește cu degetul mare contururile rățoiului cu teniși și șapcă de baseball.

Poate că *este* o greșală.

Dar, chiar și-așa, nu există alt loc pe lume unde-ar vrea să fie acum.

11

9:00 am Ora Coastei de Est **2:00 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Hadley e deja afară și traversează strada, cu clopotele bisericii sunând ora două în urma ei, când își dă seama că habar n-are încotro să meargă. Un enorm autobuz roșu trece în goană pe lângă ea și, surprinsă, se dă înapoi cu câțiva pași împleticiți, dar apoi pornește după el. Chiar și fără valiză – pe care și-o lăsase în biserică – tot are mișcările prea încete, așa că, până reușește ea să treacă de colț, autobuzul e din nou în mișcare.

Gâfâind, se apleacă să privească mai îndeaproape harta cu traseele autobuzelor, lipită în stație în spatele unui geam gros, dar i se pare mai degrabă un înșelător amestec de linii colorate și nume necunoscute. Își mușcă buza în timp ce-o studiază, gândindu-se că sigur există o metodă mai bună de a sparge codul acesta, dar deodată, până la urmă, descoperă numele de Paddington în colțul din stânga sus.

Nu pare să fie chiar atât de departe, dar, în definitiv, e greu să-ți dai seama de proporții, și din punctul de vedere al lui Hadley, distanța poate să fie la fel de bine de câteva mile, sau de câteva cvartale. Nu sunt suficiente detalii ca să-și poată alege puncte de reper, și încă n-are idee despre ce ar putea face, odată ajunsă acolo; singurul lucru pe care și-l amintește, din ce-i spusese Oliver, e că biserica are în față o statuie a Fecioarei Maria, și că el și frații lui o păteau mereu din cauză că se cățarau pe ea. Aruncă din nou o privire pe hartă. Câte biserici ar putea să fie, într-un petic atât de mic din Londra? Și câte statui?

Dar, oricare ar fi distanța, ea n-are decât zece lire în geantă și, judecând după cât o costase drumul cu taxiul de la aeroport până aici, de-abia dacă i-ar ajunge până la cutia poștală din colțul străzii. Harta aceea încăpățânată refuză în

continuare să-și dezvăluie secretele, așa că se hotărăște că, probabil, cel mai ușor i-ar fi să-l întrebe pur și simplu pe șoferul următorului autobuz care va veni, sperând că el va fi în măsură s-o îndrume în direcția potrivită. Dar după aproape zece minute de așteptare, fără ca autobuzul să dea vreun semn că ar sosi, mai face o tentativă de descifrare a traseului, ciocnind cu degetele în sticla groasă cu o vizibilă nerăbdare.

— Știi cum se zice, nu? rostește deodată un bărbat îmbrăcat cu tricoul unei echipe de fotbal. Hadley își îndreaptă spinarea, acut conștientă de faptul că e mult prea bine îmbrăcată pentru un drum cu autobuzul prin Londra. Și, văzând că ea nu-i răspunde, tipul continuă: Aștepți o veșnicie, și pe urmă vin două deodată.

— Sunt unde trebuie dacă vreau să ajung în Paddington?

— În Paddington? repetă el. Da, n-ai treabă.

Când sosește autobuzul, tipul zâmbește încurajator, așa că Hadley nu se mai obosește să-l întrebe pe șofer. Dar, în timp ce privește afară în căutarea indicatoarelor, se întrebă cum ar putea să știe când a ajuns, din moment ce stațiile poartă, în majoritatea lor, numele străzilor, nu ale cartierelor. După un bun sfert de oră de vizionare inutilă, își adună în cele din urmă curajul de a înainta, șovăielnică, până în partea din față a autobuzului, și de a-l întreba pe șofer la care stație trebuie să coboare.

— Paddington? răspunde șoferul, arătându-și un dinte de aur prin rânjetul lui. Mergi în direcția greșită, naibii!

Hadley scoate un geamăt.

— Și ați putea să-mi spuneți care e direcția *corectă*, naibii?

Șoferul o lasă în apropiere de Westminster, dându-i indicații despre cum să ajungă în Paddington cu metrul, și ea șovăie pentru o clipă pe trotuar. Privirea i se înalță spre cer, unde, spre surprinderea ei, vede zburând un avion, și ceva anume din imaginea aceasta reușește să-i redea calmul. Dintr-odată, e din nou pe locul 18A, lângă Oliver, plutind

suspendați deasupra oceanului, înconjurați de nimic altceva decât întuneric.

Și iată, acolo, la un colț de stradă, îi trece prin minte că a fost un miracol chiar și simplul fapt de a-l fi întâlnit. Să ne închipuim că ar fi ajuns la timp pentru avionul ei. Sau că și-ar fi petrecut toate orele acelea lângă altcineva, total necunoscut, și care, chiar și după atâtea mii de kilometri, tot așa i-ar fi rămas. Ideea că drumurile lor puteau, la fel de lesne, să *nu* se fi intersectat, o lasă fără suflare, ca în cazul unui accident evitat la limită pe autostradă, și nu se poate abține să nu se minuneze de hazardul absolut al întregii întâmplări. Ca o supraviețuitoare norocoasă, simte un val năvalnic de recunoștință, parțial adrenalină și parțial speranță.

Își croiește drum pe străzile aglomerate ale Londrei, căutând în permanență cu privirea stația de metrou. Orașul e strâmb și întortocheat, plin de bulevarde curbate și de străzi șerpuite, ca un soi de uriaș labirint victorian. E o sâmbătă frumoasă de vară, și lumea umple trotuarele, ducând sacoșe de la piață, împingând cărucioare, plimbând câini sau îndreptându-se în pas alergător spre parcuri. Trece pe lângă un băiat îmbrăcat într-o cămașă albastră aidoma celei pe care-o avusese Oliver pe el mai devreme, și bătăile inimii i se accelerează la vederea ei.

Pentru prima oară, Hadley regretă că n-a mai venit să-și viziteze tatăl, fie și numai pentru asta: clădirile îmbătrânite, atât de pline de personalitate, tarabele de pe marginile drumurilor, cabinele telefonice roșii, și taxiurile negre, și bisericile clădite din piatră. Totul în orașul acesta pare vechi, dând impresia că ar fi decupat dintr-un film, și își spune în sinea ei că dacă nu s-ar grăbi să ajungă la o înmormântare și apoi să se întoarcă, dacă n-ar avea nervii atât de întinși în clipa asta, dacă n-ar dura-o toate oasele din corp de dorul lui Oliver, ar putea chiar să-i placă să-și petreacă un timp pe-acolo.

Când, în sfârșit, descoperă indicatorul cu roșu și albastru al metroului, coboară în goană treptele, clipind prin întunecimea subteranului. Îi ia cam prea mult timp până să-și dea seama cum funcționează automatele pentru vânzarea biletelor, și simte cum lumea din spatele ei se foiește, nerăbdătoare. În cele din urmă, o femeie care seamănă un pic cu Regina se îndură de ea, spunându-i la început ce variante să aleagă, iar apoi împingând-o deoparte pe Hadley și făcând tot ce trebuie în locul ei.

— Gata, iubire, îi zice, întinzându-i biletul. Călătorie plăcută.

Șoferul de autobuz îi spusese lui Hadley că, probabil, va trebui să schimbe metroul la un moment dat, dar din câte putea să-și dea ea seama de pe hartă, putea să ajungă direct, pe linia Circle. Vede un panou cu afișaj digital care o informează că trenul va sosi peste șase minute, așa că se înghesuie într-o mică fâșie de spațiu liber de pe peron, în așteptare.

Privirea i se plimbă peste reclamele de pe pereți, în timp ce ascultă accentele celor din jurul ei, nu doar britanic, ci și francez, și italian, și altele pe care nici măcar nu le recunoaște. În apropiere vede un polițist, purtând pe cap un soi de coif de modă veche, și un bărbat care-și tot aruncă o minge de fotbal dintr-o mână în cealaltă. Când o fetiță începe să plângă, mama ei se îndoaie de mijloc și-o reduce la tăcere într-o altă limbă, ceva cu sonoritate guturală și aspră. Fata izbucnește din nou în lacrimi.

Nimeni nu privește spre Hadley, nici măcar o persoană, dar chiar și-așa, niciodată în viața ei nu s-a simțit atât de expusă: prea mică, prea americană, prea evident singură și nesigură pe ea.

Nici nu vrea să se gândească la tata și la nunta pe care a lăsat-o în urmă, și nu e sigură că ar vrea să se gândească la Oliver, și la ce-ar putea să descopere când îl va găsi. Mai sunt încă patru minute până la sosirea trenului, și tâmpelile îi zvâcnesc. Mătasea din care îi este confecționată rochia i se

pare mult prea lipicioasă, iar femeia de lângă ea stă mult prea aproape. Hadley strâmbă din nas din cauza mirosurilor din aer: a mucegăit, și a stătut, și a acru, deopotrivă, ca de fructe stricate într-un spațiu restrâns.

Închide ochii și se gândește la ce-o sfătuisese tatăl ei, în liftul acela din Aspen, când avea impresia că pereții din jurul ei se prăbușesc precum un castel din cărți de joc, și-și imaginează cerul de deasupra plafonului boltit al stației de metrou, de deasupra trotuarului, dincolo de clădirile înguste. Există un tipar în genul acesta de înfruntare a fobiilor, ca un vis care se repetă noapte de noapte, mereu aceeași imagine: câțiva nori subțirați, ca tot atâtea tușe de vopsea pe o pânză bleu. Acum, însă, e surprinsă să descopere ceva nou în tabloul care i se alcătuiește îndărătul pleoapelor, ceva spintecându-i cerul albastru din închipuire: un avion.

Pleoapele îi tresaltă, ridicându-se din nou, în timp ce trenul apare năvalnic din tunel.

Hadley nu e niciodată sigură dacă lucrurile sunt atât de mărunte pe cât i se par, sau numai panica ei le pipernicește dimensiunile. Întorcându-se cu gândul în trecut, își amintește că adesea stadioanele i se păruseră de-abia cu un pic mai mari decât sălile de sport, iar case uriașe deveniseră în mintea ei cât apartamentele, din cauza numărului mare de oameni înghesuiți acolo. Așa că-i e greu să-și dea seama cu precizie dacă vagoanele trenului acesta sunt într-adevăr mai mici decât cele ale metroului de-acasă, cu care călătorise de o mie de ori stăpânită de un soi de calm îndoielnic, sau numai nodul din pieptul ei le face să pară cât cutiile de chibrituri.

Spre marea ei ușurare, găsește un scaun liber la capătul unui rând, după care închide imediat ochii la loc. Dar fără efect, și când trenul iese, legănându-se greoi, din stație, își amintește de cartea din rucsac, și și-o scoate la iveală, mulțumită că are ce s-o distragă. Își plimbă degetul mare peste cuvintele de pe copertă, înainte de a o deschide.

Când era micuță, Hadley obișnuia să se furișeze în biroul de acasă al tatii, cu pereții căptușiți de rafturi cu cărți, de la podea și până în tavan, toate ticsite de volume broșate cojite, sau cu coperti cartonate cu cotoarele crăpate. Avea doar șase ani când a găsit-o el, pentru prima oară, așezată pe fotoliul lui, în brațe cu elefantul ei din pluș și un exemplar din *Poveste de Crăciun*⁷, parcurgându-l într-atât de concentrată, încât aveai impresia că-l studiază pentru teza de doctorat.

„Ce citești?”, se interesase el, sprijininându-se de tocul ușii și scoțându-și ochelarii.

„O poveste.”

„Mda?”, zisese el, străduindu-se să nu zâmbească. „Și ce poveste?”

„E despre o fată și elefantul ei”, îl informase Hadley, ca într-o doară.

„Așa să fie?”

„Da”, confirmase ea. „Și ei pleacă împreună într-o excursie, pe bicicletă, dar la un moment dat elefantul fuge, și ea plânge atât de tare, încât vine cineva și-i aduce o floare.”

Tata traversase încăperea și, printr-o singură mișcare abilă, o ridicase de pe fotoliu – în timp ce Hadley se agăța cu disperare de cartea subțire – și, dintr-odată, se pomenise așezată în poala lui.

„Și mai departe ce se-ntâmplă?”, o întrebase el.

„Elefantul o regăsește.”

„Și pe urmă?”

„El primește o prăjitură. Și trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.”

„Pare să fie o poveste grozavă.”

Hadley își strânge la piept elefantul ponosit din poală.

„A fost.”

„Vrei să-ți mai citesc eu una?”, o întrebase el, luându-i cu blândețe cartea din mâini și deschizând-o la prima pagină.

„E despre Crăciun.”

⁷ Cunoscută nuvelă a lui Charles Dickens.

Ea se lăsase pe spate, lipindu-se de flanelul moale al cămășii lui, și el începuse să citească.

Nu povestea în sine o iubea ea atât de mult: nu înțelegea nici jumătate dintre cuvinte, și adesea se simțea rătăcită în frazele întortocheate. Tonul aspru al vocii tatălui ei era cel pe care-l iubea, accentele nostime pe care le împrumuta fiecărui personaj, felul în care o lăsa pe ea să întoarcă paginile. În fiecare seară, după cină, mergeau să citească împreună, în liniștea bibliotecii. Uneori, venea și mama, oprindu-se la ușă cu un ștergar pentru vase în mâini și o jumătate de zâmbet pe față, ascultând, dar de cele mai multe ori erau numai ei doi.

Chiar și când ajunsese suficient de mare ca să poată citi singură, pe clasici tot împreună îi abordau, trecând de la *Anna Karenina* la *Mândrie și prejudecată* și la *Fructele mâniei*, ca și cum ar fi călătorit în jurul lumii, lăsând goluri în rafturi ca dinții lipsă în maxilare.

Iar mai târziu, când începuse să devină evident că ea e mai interesată de antrenamentele de fotbal și de libertatea convorbirilor telefonice decât de Jane Austen sau de Walt Whitman, faptul că ora se transformase într-o jumătate de oră, iar de la fiecare seară se ajunsese la o dată la două seri, nu mai avusese importanță. Poveștile deveniseră între timp parte din ea: îi intrau în oase, ca o mâncare bună, înfloreau în ea ca o grădină. Erau la fel de profunde și de semnificative ca toate celelalte trăsături pe care i le transmisese tata: ochii albaștri, părul galben ca paiul, puzderia de pistrui de pe nas.

Deseori, el venea acasă cu cărți pentru ea, de Crăciun, sau de ziua ei de naștere, sau fără absolut niciun alt motiv; unele, ediții vechi, cu frumoase coperti aurite, iar altele, volume broșate, uzate, cumpărate pe un dolar sau doi la colț de stradă. Mama se arăta mereu exasperată, mai ales când era câte un exemplar nou al unei cărți pe care el o avea deja în bibliotecă.

„Casa asta mai are nevoie de vreo două dicționare și se dărâmă”, zicea ea, „iar tu cumperi și duplicate?”

Hadley, în schimb, înțelegea. Nu că ar fi trebuit ca ea să le citească pe toate. Poate că, într-o zi, avea să le citească, dar deocamdată, gestul în sine avea o mai mare semnificație. Tata îi dăruia cel mai important lucru pentru el, singurul la care se pricepea. Era profesor, iubitor de povești, și-i clădea ei o bibliotecă, la fel cum alți bărbați poate că le construiesc fiicelor lor case.

Așa că, atunci când el îi dăduse exemplarul acela uzat din *Prietenul nostru comun*, în ziua aceea, în Aspen, după tot ce se întâmplase, fusese ceva prea familiar în gestul lui. Ea rămăsese rănită de faptul că el plecase de-acasă, iar semnificația aflată în spatele darului îi provoca și mai multă suferință. Așa că Hadley procedase cum știa ea mai bine: îl ignorase, pur și simplu.

Acum, însă, în timp ce trenul înaintează, șerpuint, pe sub străzile Londrei, e neașteptat de încântată să aibă cartea. Au trecut ani de când n-a mai citit ceva de Dickens; în primul rând, pentru că a avut altceva de făcut, altceva mai bun de făcut; și, pe urmă, presupunea ea, deoarece făcuse un soi de pact tacit împotriva tatălui ei.

Oamenii vorbesc despre cărți ca despre o evadare, numai că, pentru ea, aici, în metrou, cartea aceasta e mai degrabă ca un cordon salvator. În timp ce-i frunzărește paginile, tot restul dispare: vânzoleala coatelor și a poșetelor, femeia în rochie gen tunică rozându-și unghiile, cei doi adolescenți din ale căror căști zbiară muzica, ba chiar și bărbatul care cântă la vioară în celălalt capăt al vagonului, cu melodia lui stridentă răzbătând prin înghesuială. Mișcarea trenului îi face capul să-i vuiască, însă ochii i se fixează asupra cuvintelor așa cum o patinatoare își alege un punct de reper în timp ce face piruete, și uite-așa, e din nou sigură pe ea.

Tot sărind de la un capitol la altul, Hadley uită până și că a avut vreodată în intenție să dea cartea înapoi. Cuvintele, firește, nu-i aparțin tatălui ei, însă el e chiar și-așa prezent în paginile cărții, iar acest memento declanșează brusc ceva în interiorul lui Hadley.

Imediat înainte de a ajunge în stație, se oprește din citit, străduindu-se să-și aducă aminte fraza subliniată pe care o descoperise mai devreme, în avion. În timp ce răsfoiește la repezeală, căutând din ochi orice urmă de cerneală, spre surprinderea ei, descoperă o alta.

Și, o, există în viața asta zile pentru care merită să trăiești, și pentru care merită să mori, spune ea, și Hadley își ridică privirea, simțind o gheară în piept.

Nu mai departe de azi-dimineață, nunta i se păruse cel mai rău lucru cu puțință de pe lume, dar acum înțelegea că există și ceremonii mult mai mohorâte, lucruri mult mai rele care ți se pot întâmpla în orice zi. Și, în timp ce coboară din tren, împreună cu alți pasageri, trecând pe lângă cuvintele GARA PADDINGTON, înșirate pe plăcile de gresie de-a lungul peretelui, nu poate decât să speră că s-a înșelat cu privire la ce ar putea găsi acolo.

12

9:54 am Ora Coastei de Est **2:54 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Afară, soarele ieșise din ascunzătoare, cu toate că străzile erau încă ude și argintate. Hadley se învârtește în loc, încercând să se familiarizeze cu ceea ce-o înconjoară, examinând farmacia vopsită în alb, micul anticariat, șirurile de clădiri în culori pale întinzându-se de-a lungul drumului. Mai mulți bărbați în tricouri de rugby ies, cu ochii cârpiți, dintr-o cârciumă, și câteva femei cu sacoșe pline în mâini trec milimetric pe lângă ea pe trotuar.

Hadley își privește ceasul de la mână: e aproape ora trei după-amiaza, și habar n-are ce să facă, dacă tot a ajuns aici. Din câte vede, nu sunt polițiști prin preajmă, nici birouri de turism sau cabine pentru informații, nici librării, nici cafenele cu internet. Se simte de parcă ar fi fost aruncată în sălbăticia Londrei fără busolă sau hartă, ca un soi de prost-concepută probă a unui reality-show.

Alege o direcție la întâmplare și pornește de-a lungul străzii, gândindu-se ce bine ar fi făcut dacă ar fi zăbovit să-și schimbe încălțările, înainte de a fugi de la nuntă. La colțul străzii e o dugheană cu pește și cartofi prăjiți, și stomacul începe să-i chiorăie de la mirosurile care plutesc dinspre ușa acesteia; ultimul lucru pe care-l mâncase fuseseră covrigeii din punga aceea, din avion, și ultima oară când dormise fusese imediat înainte de asta. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să se facă ghem și să tragă un pui de somn chiar acum, dar tot merge mai departe, alimentată de un bizar amestec de teamă și dor.

După zece minute și două bășici pe cale de formare, tot nu nimerește vreo biserică. Intră într-o librărie să întrebe dacă știe cineva o statuie de-a Fecioarei Maria, dar vânzătorul o privește într-atât de ciudat, încât ea se grăbește să bată în retragere fără să mai aștepte răspuns.

De-a lungul trotuarelor strâmte, sunt măcelării, cu hălci mari de carne atârinate în vitrine, magazine de confecții cu manechine având tocuri mult mai înalte decât ale lui Hadley, cârciumi și restaurante, până și o bibliotecă, pe care era cât pe ce s-o confunde cu o capelă. Dar, în timp ce dă roată cartierului, nu pare să se vadă nici măcar o biserică, nici măcar o clopotniță, sau o turlă, până când – destul de brusc – îi apare în fața ochilor.

După ce iese de pe o alee, descoperă o clădire îngustă, din piatră, vizavi. Ezită pe moment, clipind mărunț ca în fața unui miraj, după care se repede înainte, din nou înflăcărată. Dar deodată clopotele încep să răsune într-un chip care pare mult prea vesel pentru o ocazie de genul celei imaginate de ea, și un alai de nuntași se revarsă afară pe trepte.

Hadley nu-și dăduse seama că-și ținea respirația, și acum aerul îi iese ca o explozie din plămâni. Așteaptă să se potolească năvala taxiurilor, după care traversează, ca să-și confirme ceea ce știa deja: nu tu înmormântare, nu tu statuie a Fecioarei Maria, nu tu Oliver.

Chiar și-așa, nu izbutește să se desprindă de locul acela, și stă pe loc, urmărind cu privirea derularea unei nunți deloc deosebite de cea la care tocmai fusese martoră ea însăși, fetele cu flori și domnișoarele de onoare, flash-urile camerelor foto, prietenii și rudele, toți încununați de zâmbete largi. Clopotele își sfârșesc melodia veselă, și soarele mai coboară puțin pe cer, dar ea tot pe loc rămâne. După o îndelungă așteptare, își vără mâna în geantă. Apoi, face acel lucru pe care-l face de fiecare dată când se simte pierdută: își sună mama.

Bateria telefonului îi e aproape descărcată, și degetele îi tremură în timp ce formează numărul, la cât e de nerăbdătoare să-i audă vocea mamei. I se pare imposibil ca ultima dată când stătuseră de vorbă să se fi certat și, mai mult decât atât, că asta se întâmplase cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă. Poarta pentru plecări a aeroportului i se pare acum ceva dintr-o altă viață.

Totdeauna fuseseră apropiate, ea și mama, dar după plecarea tatii, ceva se schimbaseră. Hadley fusese supărată, furioasă, într-un fel pe care nu-l știuse posibil. În schimb, mama... mama fusese, de-a dreptul, distrusă. Săptămâni în șir, se mișcase de parcă ar fi fost sub apă, cu ochii roșii și plumb în picioare, prinzând din nou viață doar când suna telefonul, vibrând din tot trupul ca un diapazon în timp ce aștepta să audă că tata se răzgândise.

Dar el nu s-a răzgândit deloc.

În săptămânile acelea ulterioare Crăciunului, rolurile lor se inversaseră: Hadley era cea care-i aducea mamei cina în fiecare seară, cea care rămânea trează de grijă, ascultând-o cum plânge, cea care avea grijă ca mama să aibă în permanență o cutie plină de șervețele Kleenex pe noptieră.

Și asta era partea cea mai nedreaptă a întregii povești: ceea ce făcuse tata, nu o făcuse doar lui și mamei, sau numai lui și lui Hadley. O făcuse atât lui Hadley, cât și mamei, în același timp, transformând ritmurile line dintre ele în ceva casant și complicat, ceva care se putea face praf în orice clipă. Hadley avusese impresia că lucrurile nu vor mai reveni niciodată la normal, că erau sortite să penduleze pe veci între mânie și durere, cu o gaură în casa lor îndeajuns de mare, încât să le înghită pe amândouă.

Dar, dintr-odată, uite-așa, se sfârșise.

Trecuse cam o lună, când, într-o dimineață, mama își făcuse apariția în pragul camerei lui Hadley, înveșmântată în de acum familiara ei uniformă, alcătuită dintr-o bluză de trening cu glugă și o pereche din vechii pantaloni de pijama din flanel ai tatii, mult prea lungi și categoric prea largi pentru ea.

„Ajunge cu astea”, anunțase ea. „Hai să ieșim de-aici.”

Hadley își încrețise fruntea.

„Ce?”

„Fă-ți bagajul, puștoaico”, zisese mama, vorbind aproape ca ea însăși, din nou. „Plecăm în excursie.”

Era spre sfârșitul lui ianuarie, și afară totul era la fel de posomorât ca și înăuntru. Dar când coborâseră din avion, în Arizona, Hadley putea deja să vadă ceva începând să se deschidă în mama ei, acea parte care fusese prea strâns încleștată, care stătuse strânsă ca un ghem în interiorul său. Își petrecuseră un lung weekend în stațiune, la marginea bazinului, și pielea li se făcuse maronie, iar părul le devenise și mai blond în bătaia soarelui. Seara vedeau filme și mâncau burgeri și jucau minigolf, și cu toate că ea se aștepta ca mama să se prăbușească, să-și abandoneze prefăcătorii și să se prelingă într-o mică băltoacă de lacrimi, așa cum se întâmpla de atâtea săptămâni, nu fusese așa. Atunci, îi trecuse prin minte lui Hadley că, dacă așa avea să arate viața de-acum încolo – doar ca un weekend prelungit între fete – poate că, la urma urmei, nici n-ar fi fost chiar atât de rău.

Dar abia când ajunseseră din nou acasă înțelesese ea adevăratul rost al excursiei: îl simțise imediat, din prima clipă de când intraseră în casă, ca pe electricitatea care zăbovește în aer după o furtună cu tunete și fulgere.

Tata fusese acolo.

În bucătărie era rece și semiîntuneric, și ele două stătuseră acolo, evaluând în tăcere pagubele. Mărunișurile erau cele care o uluiau cel mai mult pe Hadley, nu absențele evidente – hainele din cuierele de lângă ușa din spate, sau pătura din lână care învelea de obicei canapeaua din camera de alături – ci mai micile spații vacante: lipsa borcanului din ceramică pe care i-l făcuse ea la ora de olărit, fotografia înrămată a părinților ei care stătuse pe bufet, spațiul gol din dulăpior, în locul ocupat totdeauna de cana lui. Era ca scena unei crime, ca și cum casa ar fi fost jefuită parțial, și primul gând al lui Hadley s-a îndreptat spre mama.

Dar o singură privire îi dăduse de înțeles că mama știa deja de toate astea.

„Mie de ce nu mi-ai spus?”

Mama era acum în living, târându-și degetele peste mobilier ca și cum ar fi vrut să inventarieze lucrurile.

„M-am gândit că ar fi prea greu.”

„Pentru cine?”, o întrebuse Hadley, aruncând fulgere din ochi.

Mama nu-i răspunsese, ci doar o privise, calmă, cu o răbdare care semăna a îngăduință; era acum rândul lui Hadley să fie zguduită, era rândul lui Hadley să fie întoarsă pe dos.

„Ne-am gândit că ar fi prea greu de suportat pentru tine dacă ai vedea așa ceva”, îi explicase mama. „El ar fi vrut să te vadă, dar nu așa. Nu când își strângea lucrurile ca să se mute din casă.”

„Eu sunt cea care a ținut situația în mână”, argumentase Hadley, cu o voce mică. „Eu ar fi trebuit să hotărâsc ce anume e prea greu de suportat.”

„Hadley”, zisese mama, încetișor, făcând un pas spre ea, însă Hadley se dăduse înapoi.

„Nu”, zisese ea, înghițindu-și lacrimile.

Pentru că spusese adevărul: în tot acest timp, ea fusese cea care ținuse totul în mână. În tot acest timp, ea fusese cea care avusese grijă să meargă amândouă înainte. Acum, însă, se prăbușea, iar când, în sfârșit, mama o cuprinsese într-o îmbrățișare, toată ceața de peste luna trecută păruse să se limpezească dintr-odată, și pentru prima oară de la plecarea tatii, Hadley simțise cum furia din interiorul ei se risipește, lăsând în loc o tristețe atât de mare, încât era greu să mai vezi dincolo de ea. Își îngropase fața în umărul mamei, și stătuseră așa acolo timp îndelungat, cu brațele mamei înconjurând-o, în timp ce ea plângea cât pentru o lună întreagă.

După șase săptămâni, Hadley plecase să-și întâlnească tatăl la Aspen, în vacanța lor la schi, iar mama o condusese până la aeroport, cu același calm măsurat care părea să fi pus stăpânire pe ea acum, o neașteptată pace, pe cât de fragilă, pe atât de certă. Hadley nu reușise niciodată să-și dea seama sigur dacă Arizona fusese motivul – schimbarea bruscă, soarele permanent – sau iritantul caracter definitiv al

lipsei lucrurilor tatii la întoarcerea lor acasă; indiferent care ar fi fost, era clar că se schimbasese ceva.

După încă o săptămână, pe Hadley o apucase o durere de dinți.

„Prea multe dulciuri din minibar”, glumise mama, în timp ce-o ducea cu mașina spre cabinetul stomatologic, în aceeași după-amiază. Hadley se ținea cu mâna de falcă.

Vechiul lor dentist ieșise la pensie la scurt timp după ultima ei vizită, iar cel nou era un bărbat cu început de chelie, puțin trecut de cincizeci de ani, cu un chip cumsecade și un halat apretat. Când își ițise capul pe după colțul sălii de așteptare, ca s-o cheme înăuntru, Hadley remarcase că făcuse ochii puțin mai mari la vederea mamei, care se îndeletnicea cu dezlegarea unui careu de cuvinte încrucișate dintr-o revistă pentru copii, destul de încântată de sine, chiar dacă Hadley o informase că era pentru copii de opt ani. Apoi, dentistul își netezise pieptul halatului și intrase de-a binelea în încăpere.

„Eu sunt doctorul Doyle”, se prezentase, întinzând mâna să i-o strângă pe-a lui Hadley, dar fără s-o scape nici măcar pentru o clipă din ochi pe mama, care-și ridicase privirea, zâmbindu-i distrată.

„Eu sunt Kate,” răspunsese mama. „Și ea e Hadley.”

Ceva mai târziu, după ce-i plombase dintele, doctorul Doyle o condusesse înapoi în sala de așteptare pe Hadley, gest pe care fostul ei dentist nu-l făcuse niciodată.

„Și?”, întrebasese mama, ridicându-se. „Cum a mers? Merită o acadea pentru că a fost cuminte?”

„Hm, noi pe-aici încercăm să nu încurajăm abuzul de zaharoase...”

„Nu vă faceți probleme”, îl întrerupsese Hadley, aruncându-i mamei o privire. „Ea doar glumește.”

„Ei bine, mulțumesc foarte mult, domnule doctor”, zisese mama, atârnându-și poșeta pe umăr și cuprinzând-o pe Hadley cu un braț. „Să sperăm că n-o să vă revedem prea curând.”

El păruse afectat, dar mama avusese grijă imediat să-i adreseze un zâmbet cam prea larg.

„Cel puțin, dacă ne spălăm pe dinți și folosim cu regularitate ața dentară, corect?”

„Corect”, o aprobase el, cu un mic zâmbet, privindu-le cum pleacă.

După alte câteva luni – după ce se depuseseră actele pentru divorț, după ce mama se lăsase atrasă în ceva care semăna cu o rutină normală, și după ce Hadley se trezise iarăși noaptea cu o durere de dinți – doctorul Harrison Doyle își adunase în sfârșit curajul și-o invitase pe mama la cină. Dar Hadley o știuse încă de atunci, de la acea primă întâlnire: fusese ceva în felul în care o privise el, cu o speranță care făcuse ca grijile purtate de Hadley după ea să pară, într-un fel, mai ușoare.

Harrison se dovedise la fel de statornic pe cât fusese tata de neastâmpărat, la fel de cu picioarele de pământ, pe cât fusese tata de visător. Era exact ce aveau ele nevoie: nu intra în viețile lor cu niciun fel de tãmbãlau, ci cu o hotãrãre tãcutã, ba cu o cinã, ba cu un film, dând tãrcoale în vãrfurile picioarelor timp de luni în șir, pãnã când se simțiserã, în sfârșit, pregãtite sã-l lase sã intre. Și, dupã ce l-au lãsat, parcã ar fi fost acolo dintotdeauna. Îi era destul de greu sã-și închipuie cum arãta masa din bucãtãrie când tata era cel care stãtea de cealaltã parte a ei, iar pentru Hadley – prinsã într-o permanentã pendulare între încercãrile de a ține minte și încercãrile de a uita – asta îi alimenta iluzia cã ar merge mai departe.

Într-o searã, cam la opt luni dupã ce mama ei și doctorul Doyle începuserã sã fie împreunã, Hadley deschisese ușa de la intrarea principalã și-l gãsise patrulãnd pe veranda din fațã.

„Salut”, zisese ea, deschizând și ușa cu plasã. „Ce, nu ți-a spus? Astã-searã e la clubul literar.”

El intrase în casã, având grijã sã-și șteargã picioarele pe preș.

„De fapt, pe tine te căutam”, îi mărturisise, îndesându-și mâinile în buzunare. „Voiam să-ți cer permisiunea pentru ceva.”

Hadley, care era destul de convinsă de faptul că niciodată nu se mai întâmplase până acum ca vreun adult să-i ceară permisiunea pentru ceva, îl privise cu interes.

„Dacă tu ești de acord”, zisese el, și ochii i se luminaseră în spatele ochelarilor, „eu chiar aș vrea să mă căsătoresc cu mama ta.”

Asta fusese prima dată. Iar după ce mama spusese nu, el mai încercase încă o dată, după alte câteva luni. Iar când ea spusese iarăși nu, el hotărâse să mai aștepte.

Hadley fusese de față la cea de-a treia tentativă, așezată incomod pe marginea păturii pentru picnic, când el se lăsase într-un genunchi în fața mamei, în timp ce cvartetul de coarde pe care-l angajase cânta încetișor pe fundal. Mama se albise la față și clătinase din cap, însă Harrison doar zâmbise, ca și cum totul n-ar fi fost decât o mare glumă, ca și cum ar fi fost și el părtaș la ea.

„Mi-am cam închipuit eu”, zisese el, închizând la loc cutiuța și strecurând-o în buzunar. Apoi le adresase instrumentiștilor din cvartet o mică ridicare din umeri, iar ei continuaseră să cânte, și el se așezase la loc pe pătură. Mama se trăsese mai aproape de el, și Harrison clătinase încet, melancolic, din cap.

„Îți jur”, spusese, „că tot o să te fac să cedezi, până la urmă.”

Mama zâmbise.

„Sper să reușești.”

Pentru Hadley, totul era de-a dreptul năucitor. Era ca și cum mama ar fi vrut și, în același timp, n-ar fi vrut să se mărite cu el, ca și cum, chiar dacă știa că asta trebuie făcut, mai exista ceva care o reținea.

„Nu e din cauza tatii, nu-i așa?”, o întrebase mai târziu Hadley, și mama își ridicase brusc privirea spre ea.

„Sigur că nu”, răspunsese ea. „În plus, dac-aș fi încercat să mă iau la întrecere cu el, aș fi spus da, este?”

„Eu n-am zis că ai încerca să te iei la *întrecere* cu el”, precizase Hadley. „Cred că mă întrebam mai degrabă dacă nu cumva îl mai aștepți încă.”

Mama își scosese ochelarii pentru citit.

„Tatăl tău...”, începuse, dar se întrerupsese pentru câteva clipe. „Ne-am înnebunit unul pe celălalt. Și încă nu pot să spun că l-aș fi iertat pentru ce-a făcut. Există o parte din mine care o să-l iubească mereu, în cea mai mare măsură din cauza ta, dar lucrurile s-au întâmplat așa cu un motiv, știi? Așa a fost să fie!”

„Și totuși, încă nu vrei să te măriți cu Harrison.”

Mama încuviințase.

„Dar îl iubești.”

„Da”, confirmase ea. „Foarte mult.”

Hadley începuse să clatine din cap, iritată.

„Asta mi se pare că n-ar avea nici pic de logică.”

„Nici nu trebuie”, replicase mama, zâmbind. „Dragostea e cel mai ciudat și mai illogic lucru din lume.”

„Eu nu vorbesc despre dragoste”, insistase Hadley. „Eu vorbesc despre căsătorie.”

Mama ridicase din umeri.

„E și mai rău.”

Acum, Hadley stă lângă biserica asta mică din Londra, privind cum tinerii căsătoriți își fac apariția pe trepte. Are încă telefonul lipit de ureche, și ascultă cum sună dincolo de ocean, de cealaltă parte a globului, privind cum mâna mirelui o caută pe-a miresei, și degetele li se împletesc împreună. E un gest mărunț, însă conține în el ceva plin de semnificații, felul în care pășesc ei doi în lume, ca unul singur.

Când legătura se comută la mesageria vocală, oftează, ascultând sunetul familiar al vocii mamei, îndemnând-o să lase mesaj. Se pomenește făcând stânga-mprejur, astfel încât acum e cu fața spre vest, într-un gest aproape inconștient,

de parcă ar putea cumva s-o aducă mai aproape de casă, iar din noua ei poziție remarcă vârful ascuțit al unei turle, exact între fațadele albe ale altor două clădiri. Până să audă semnalul sonor, închide telefonul, lăsând în urmă o altă nuntă și repezindu-se în direcția unei alte biserici, știind din instinct că e cea căutată.

Ajungând acolo, după ce ocolește o clădire și apoi face slalom printre mașinile parcate de-o parte și de cealaltă a străzii, e oprită brusc de scena din fața ei, întregul corp parcă paralizând la vederea imaginii. Acolo, pe un mic petic de gazon, e o statuie înfățișând-o pe Fecioara Maria, cea pe care se tot cățara Oliver împreună cu frații lui, alegându-se mereu cu pedepse. Și, în picioare, în jurul ei, adunați în grupuri strânse, o mulțime de oameni cu veșmintele în nuanțe de gri și negru.

Hadley rămâne incremenită la o depărtare sigură, cu tălpile parcă prinzând rădăcini în asfaltul trotuarului. Acum, că e acolo, totul îi dă impresia că a avut cea mai proastă idee cu putință. Știe că mereu a avut tendința de a se arunca orbește, dar acum își dă seama că nu e genul de vizită pe care s-o faci așa, dintr-un capriciu de moment. Nu e punctul de încheiere al cine știe cărei expediții spontane, ci mai degrabă locul în care se desfășoară ceva profund trist, ceva irevocabil și oribil de definitiv. Își coboară privirea spre rochia de pe ea, cu delicatul ei purpuriu mult prea vesel pentru o astfel de ocazie, și deja dă să se întoarcă și să plece, când îl zărește pe Oliver dincolo de peluză și simte că i se usucă gura.

E lângă o femeie mărunțică, ținându-și un braț lăsat ușor peste umerii ei. Hadley presupune că femeia aceea ar trebui să fie mama lui, dar când privește mai cu atenție, personajele scenei din fața ei se mișcă, și ea își dă seama că nu e nicidecum Oliver. Are umerii prea lați, și părul prea deschis la culoare, iar când își ridică o mână ca să-și umbrească ochii de razele piezișe ale soarelui, constată că bărbatul acesta e mult mai în vârstă. Și totuși, tresare atunci când el

o privește, când privirile li se întâlnesc pe deasupra curții, și deși acum îi e clar că e unul dintre frații lui Oliver, mai vede și ceva uluitor de familiar în ochii lui. Își simte stomacul tresăltând și se retrage, împleticindu-se și aruncându-se în spatele unui șir de arbuști, ca un animal înfricoșat.

Când e sigură că nu mai poate fi văzută, ascunsă de o latură a clădirii bisericii, constată că e aproape lipită de un gard din fier forjat, prin care sunt împletite vrejuri. De cealaltă parte e o grădină cu pomi fructiferi și o varietate aleatorie de flori, câteva bănci din piatră, și o fântână crăpată și secată. Îi dă roată, plimbându-și o mână de-a lungul gardului – simțind răcoarea metalului la atingere – până când ajunge la poartă.

Deasupra ei, țipă o pasăre, și Hadley o urmărește cu privirea cum descrie alene cercuri pe cerul încărcat. Norii sunt groși ca vata de bumbac și dantelați cu argintiu de soare, și gândul ei zboară la ce-i spusese Oliver în avion, iar cuvântul îi prinde formă în minte: *cumulus*. Unicul tip de nor care pare atât imaginar, cât și veritabil, în același timp.

Când își coboară privirea la loc, iată-l pe el, de cealaltă parte a grădinii, aproape de parcă l-ar fi invocat prin visarea ei, aducându-l în realitate. Pare mai matur în costumul lui, cu chipul palid și solemn, în timp ce râcăie țărâna cu vârful pantofului, cu umerii lăsați și capul plecat. Privindu-l, Hadley simte un val de afecțiune atât de puternic, încât e cât pe ce să-l strige în gura mare.

Dar, până ca ea să poată face ceva, el se întoarce. Și e ceva schimbat la el, ceva rupt, o pustietate în privire care o asigură că a comis o greșeală. Numai că ochii lui o țintuiesc locului, pironind-o de pământul pe care-și ține tălpile, sfâșiată între instinctul care o îmboldește să fugă și dorința nestăvilită de a traversa spațiul dintre ei.

Timp îndelungat, amândoi rămân exact așa, la fel de nemișcați ca statuile din grădină. Iar când vede că el nu-i dă nici cel mai mic semn – niciun gest de bun-venit, niciun

semnal de dorință – Hadley înhite cu greu în sec și ia o hotărâre.

Numai că exact în timp ce se întoarce să plece îl aude venind în spatele ei, și cuvântul, ca deschiderea unei uși, ca un sfârșit și un început, ca o dorință.

— Stai, îi zice el, și ea stă.

13

10:30 am Ora Coastei de Est 3:13 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich

— Ce cauți aici? o întreabă Oliver, holbându-se la ea ca și cum nu i-ar veni să creadă că ea chiar e acolo.

— Nu mi-am dat seama, îi răspunde Hadley, încet. În avion...

El își lasă ochii în jos.

— Nu mi-am dat seama, zice ea din nou. Îmi pare foarte rău.

El îi face semn cu capul spre o bancă din piatră aflată la câțiva pași mai încolo, cu suprafața aspră încă umedă de la ploaia de mai devreme. Merg într-acolo împreună, cu capetele plecate, în timp ce înăuntrul bisericii se pornește sunetul de jale al unei orgi. Tocmai când se pregătește ea să se așeze, Oliver îi face semn să aștepte, după care-și scoate haina și o întinde pe bancă.

— Rochia, îi spune, în chip de explicație, și Hadley își coboară privirea spre mătasea purpurie, încruntându-se la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată până acum.

Ceva din gestul lui îi face inima să se deschidă și mai mult, la ideea că el putea să se gândească la un lucru atât de trivial, într-un astfel de moment: ce, el nu știe că ei nici nu se putea să-i pese mai puțin de rochia asta tâmpită? Că s-ar încovriga bucuroasă pe iarbă pentru el, făcându-și pat din țărână?

Neputând să-și găsească vorbele cu care să-l refuze, acceptă să se așeze, trecându-și ușor degetele peste pliurile delicate ale sacoului. Oliver rămâne în picioare, în fața ei, suflecându-și mai întâi o mânecă, apoi și pe cealaltă, cu privirea concentrată undeva dincolo de grădină.

— E nevoie să te întorci? îl întreabă Hadley, iar el ridică din umeri, lăsând câțiva centimetri între ei după ce i se alătură pe bancă.

— Probabil, îi răspunde, aplecându-se în față și sprijinindu-și coatele pe genunchi.

Dar mai departe nu se mișcă și, după câteva clipe, Hadley se pomenește aplecându-se la rândul ei în față, rămânând amândoi să studieze iarba de la picioare cu o concentrare nefirească. Ea simte că, probabil, îi datorează un soi de explicație pentru faptul că a apărut acolo, însă el nu i-o cere, așa că stau în continuare așa, iar tăcerea dintre ei se prelungește.

Acasă, în Connecticut, are o scaldătoare pentru păsări imediat lângă fereastra bucătăriei, și Hadley obișnuiește s-o privească în timp ce spală vasele. Cele mai frecvente vizitatoare sunt două rândunele, care de regulă se bat pentru întâietate, una țopăind pe margine și ciripind zgomotos în timp ce se scaldă cealaltă, și viceversa. Câteodată, una țâșnește peste cealaltă, și amândouă fâlfâie din aripi și se dau înapoi, făcând să clipească apa. Dar cu toate că în general își petrec întregul timp acolo ciorovăindu-se, de fiecare dată sosesc împreună, și de fiecare dată pleacă împreună.

Într-o dimineață, a fost surprinsă văzând numai una dintre păsări. A aterizat ușurel pe marginea din piatră a scaldătorii și a țopăit în jurul ei fără să atingă apa, rotindu-și capul ca o biluță într-o parte și-n cealaltă cu o expresie de uimire atât de demnă de milă, încât Hadley scosese capul pe fereastră și-și ridicase privirea spre cer, deși știa că nu va vedea nimic.

Există ceva din asta acum la Oliver, o derută indiferentă care-l face să pară mai degrabă rătăcit, decât trist. Hadley n-a mai fost niciodată atât de aproape de moarte. Singurele trei ramuri lipsă din arborele ei genealogic aparțineau unor bunici care muriseră înainte ca ea să se nască, sau când era prea micuță ca să le remarce pierderea. Într-un fel, se așteptase totdeauna ca genul acesta de suferință să semene a ceva dintr-un film, numai șiroaie de lacrimi și hohote înecate. Numai că aici, în grădina aceasta, nici vorbă de

pumni fluturați către cer; nimeni nu cade în genunchi și nimeni nu blestemă soarta.

În loc de așa ceva, Oliver dă impresia că-i vine să vomite. Fața lui are o nuanță cenușie, o lipsă de culoare cu atât mai izbitoare pe fundalul costumului de culoare închisă, și o privește clipind inexpresiv. Ochii lui au un aspect suferind, ca și cum ar fi rănit pe undeva, dar nu prea reușește să identifice sursa durerii; inspiră întretăiat.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, zice, în cele din urmă.

— Nu, îl oprește Hadley, scuturând din cap. Îmi pare mie rău, pentru că doar am presupus...

Rămân din nou tăcuți.

După câteva clipe, Oliver oftează.

— E un pic cam ciudat, nu?

— Ce anume?

— Nu știu, zice el, cu un mic zâmbet. Ca tu să apari la înmormântarea tatălui meu?

— A, exclamă ea. Asta...

El se apleacă și smulge din pământ câteva fire de iarbă, rupându-le cu un gest absent.

— Totuși, zău, întreaga chestie e ciudată. Cred că s-ar putea ca irlandezii să aibă dreptate, transformând-o într-o celebrare. Fiindcă genul ăsta de lucruri – își smucește bărbia în direcția bisericii – genul ăsta de lucruri înseamnă o nebunie totală.

Lângă el, Hadley își face de lucru cu tivul rochiei, neștiind precis ce-ar putea să spună.

— Nu că ar fi mare lucru de celebrat, în orice caz, adaugă el, cu amărăciune, lăsând ca bucățelele de iarbă să cadă la loc, fluturând, pe pământ. A fost o jigodie desăvârșită. N-are rost să ne prefacem acum c-ar fi fost altfel.

Hadley își ridică privirea spre el, surprinsă, însă Oliver pare ușurat.

— La asta m-am gândit toată dimineața, îi mărturisește. La drept vorbind, în toți ultimii optsprezece ani.

O privește, zâmbind.

— Ești periculoasă, într-un fel, știi?

Ea face ochii mari.

— Eu?

— Mda, răspunde el, lăsându-se pe spate. Sunt mult prea sincer cu tine.

O pasăre mititică aterizează în fântâna din mijlocul grădinii, și o urmăresc amândoi cu privirile în timp ce ciugulește zadarnic piatra. Nu e nici pic de apă acolo, doar un strat de pământ crăpat, așa că după câteva clipe mica pasăre își ia din nou zborul, prefăcându-se în scurt timp într-un punct îndepărtat pe cer.

— Cum s-a întâmplat? întrebă încet Hadley, însă Oliver nu-i răspunde; nici măcar n-o privește.

Printre pomii fructiferi aliniați de-a lungul gardului, ea vede cum oamenii încep să se îndrepte către mașinile lor, întunecați ca umbrele. Deasupra lor, cerul devenise din nou posomorât și cenușiu.

După câteva clipe, el își drege glasul.

— Cum a fost nunta?

— Ce?

— Nunta. Cum a decurs?

— Bine, răspunde ea, ridicând din umeri.

— Mai zi, insistă el, privind-o rugător, și Hadley oftează.

— Până la urmă, Charlotte e drăguță, mărturisește, împreunându-și mâinile în poală. Enervant de drăguță.

Oliver zâmbește, semănând mai mult cu ipostaza lui pe care o cunoscuse în avion.

— Și tatăl tău?

— Pare fericit, răspunde ea, cu glasul îngroșat.

Nu se poate îndura să-i pomenească și despre copil, de parcă simplul fapt de a vorbi despre el l-ar face cumva să prindă viață. În schimb, își amintește de carte, și întinde mâna spre rucsacul de lângă ea.

— Nu i-am dat-o înapoi, îl anunță.

El își întoarce privirea, și ochii i se opresc asupra coperti.

— Am citit un pic, pe drumul înapoi, zice ea. Până la urmă, e cam bună.

Oliver ia cartea și începe să-i răsfoiască paginile, la fel cum făcuse și în avion.

— De fapt, cum m-ai găsit?

— Am auzit pe cineva vorbind despre o înmormântare în Paddington, îi răspunde ea, și Oliver tresare la auzul cuvântului înmormântare. Și... nu știu. Am avut doar o presimțire.

El clatină din cap în semn de încuviințare și închide cu grijă cartea la loc.

— Tata a avut un exemplar princeps din asta, îi zice, și gura i se strâmbă într-o grimasă. O ținea în biroul lui, pe un raft foarte înalt, și-mi amintesc cum mă holbam mereu la ea când eram copil, știind că e de mare valoare.

Îi înapoiază cartea lui Hadley, care o strânge la piept, așteptând ca el să continue.

— Eu mereu am fost de părere că pentru el avea valoare din cu totul alte motive, zice Oliver, acum pe un ton ceva mai calm. Nu l-am văzut niciodată citind ceva, cu excepția dosarelor juridice. Dar, din când în când, total din senin, mai cita câte un pasaj.

Izbucnește într-un râs total lipsit de veselie.

— Era de-a dreptul ca nuca-n perete. Ca un măcelar cântând, sau cam așa ceva. Ca un contabil dansând step.

— Poate că el nu era așa cum credeai...

Oliver îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu, replică el.

— Nu, ce?

— Nu vreau să vorbesc despre el, zice, cu ochii scânteind, își freacă fruntea, apoi își trece o mână prin păr. O ușoară briză îndoiaie iarba de la picioarele lor, alungându-le aerul încărcat de pe umeri. Dinăuntru bisericii, muzica de orgă încetează brusc, ca și cum ar fi fost întreruptă.

— Spui că poți să fii sincer cu mine? întrebă Hadley după un nou moment de tăcere, adresându-se umerilor cocârjați ai

lui Oliver, iar el se răsucesc s-o privească. Foarte bine. Atunci, vorbește cu mine. Fii sincer.

— Despre ce?

— Despre orice vrei.

Atunci, spre surprinderea ei, el o sărută. Nu e ca sărutul din aeroport, care fusese delicat și dulce și plin de rămas-bun. Sărutul acesta are în el ceva mai insistent, ceva mai disperat; își apasă cu putere buzele de ale ei, iar Hadley închide ochii și se apleacă spre el, răspunzându-i la sărut, până când, exact la fel de abrupt, el se desprinde din nou, și rămân să se fixeze reciproc cu privirile.

— Nu la asta mă refeream, zice Hadley, iar Oliver îi răspunde cu un zâmbet șiret.

— Mi-ai cerut să fiu sincer. A fost cel mai sincer lucru pe care l-am făcut toată ziua.

— Eu mă referisem la tatăl tău, insistă ea și, în ciuda propriei voințe, simte cum culoarea i se ridică în obraji. Poate că te-ar ajuta să vorbești despre el. Dacă doar...

— Să ce? Să spun că-i duc dorul? Că sunt complet dărâmat? Că e cea mai rea zi din viața mea?

Se ridică brusc și, pentru un scurt și înfricoșător moment, Hadley are impresia că el o să plece. Dar, îl loc de asta, Oliver începe să patruleze înapoi și-ncolo prin fața băncii, înalt și suplu și atrăgător, numai în cămașă, cu mânecile suflecate. Deodată, se oprește, răsucindu-se cu fața spre ea, și ea îi observă furia schimonosindu-i trăsăturile.

— Uite, azi? Săptămâna asta? Totul a fost prefăcut. Tu crezi că tatăl tău e un om îngrozitor pentru ce a făcut *el*? Cel puțin, tatăl *tău* a fost cinstit. Tatăl tău a avut curajul de a *nu* rămâne în preajmă. Și știu că e o porcărie, dar după cum se pare, el e fericit, și mama ta e fericită, așa că pentru toți a ieșit mai bine, până la urmă.

Pentru toți, în afara mea, îl corectează Hadley în gând, dar păstrează tăcerea. Oliver își reia plimbarea, iar ochii ei îi urmăresc mișcările ca la un meci de tenis, înainte, înapoi, înainte, înapoi.

— Pe când, tatăl *meu*? A înșelat-o pe mama ani de-a rândul! Tatăl tău a avut o singură relație, și aia s-a transformat în dragoste, este? S-a transformat în căsătorie. A fost totul la lumina zilei, și v-a eliberat pe toți. Al meu a avut cam o duzină de relații, poate și mai multe, și cel mai rău lucru e că am știut cu toții. Și nimeni n-a vorbit despre asta. La un moment dat, pe parcurs, cineva a hotărât că trebuie să ne ducem nefericirea în tăcere, și ca atare asta am și făcut. Dar știam, repetă el, și umerii i se pleoștesc din nou. Știam.

— Oliver, încearcă ea, dar el o oprește, scuturând din cap.

— Așa că, nu, zice, ridicând ușor din umeri. Nu vreau să vorbesc despre tatăl meu. A fost un ticălos afurisit, nu numai din cauza relațiilor cu alte femei, dar și dintr-un milion de alte motive. Iar eu mi-am petrecut întreaga viață prefăcându-mă că e bine, de dragul mamei mele. Dar acum, el s-a dus, și eu am terminat cu prefăcătoria.

Își strânge pumnii pe lângă corp, iar buzele îi descriu o linie subțire.

— Ți se pare că am fost îndeajuns de sincer?

— Oliver, zice ea din nou, așezând deoparte cartea și ridicându-se de pe bancă.

— N-am nimic, zice el. N-am nimic.

Din depărtare, i se aude strigat numele, și după câteva clipe, o fată cu părul închis la culoare și ochelari cu lentilele și mai întunecate își face apariția la poartă. Nu poate să fie cu mult mai mare decât Hadley, dar emană o anume încredere, o senzație de lejeritate care o face pe Hadley să se simtă imediat șleampătă prin comparație.

Fata se oprește brusc când îi vede, evident surprinsă.

— Aproape că s-a făcut ora, Ollie, zice ea, împingându-și ochelarii de soare pe frunte. Cortegiul e aproape gata să plece.

Oliver e tot cu ochii pe Hadley.

— Un minut, zice, fără s-o privească pe fata cealaltă, și aceasta ezită, dând impresia că ar vrea să mai spună ceva, dar apoi ridică ușor din umeri și se întoarce să plece la loc.

Abia după plecarea ei, Hadley se forțează să-l privească iar în ochi pe Oliver. Ceva anume din apariția fetei destrămase vraja grădinii, și acum e acut conștientă de vocile de dincolo de gardul viu, de zgomotul portierelor trântite, de lătratul unui câine în depărtare.

Și totuși, el nu se clintește.

— Îmi pare rău, zice Hadley, încetșor. N-ar fi trebuit să vin.

— Nu, zice Oliver, și ea îl privește, clipind mărunț, străduindu-se să descifreze sensurile din spatele răspunsului lui, așteptând să audă ceea ce nu fusese rostit încă: *Nu pleca, sau Te rog, rămâi, sau Și mie îmi pare rău*. Numai că tot ce mai zice el este: Nu-i nimic.

Ea își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, și tocurile i se afundă în pământul moale.

— Ar trebui să plec, zice, însă ochii ei spun *încerc*, iar mâinile, tremurând de efortul de a nu se întinde spre el, grăiesc *Te rog*.

— Corect, zice el. Și eu.

Niciunul dintre ei nu se clintește, și Hadley își dă seama că-și oprise respirația.

Roagă-mă să rămân.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, rostește el, țepăn, și, spre necazul ei, îi întinde o mână. Ea o ia cu precauție, și rămân așa, suspendați la mijlocul drumului între o strângere și o ținere de mână, palmele lor împreunate legănându-se între ei până când, în cele din urmă, Oliver îi dă drumul.

— Mult noroc, îi zice ea, cu toate că, la ce, nici ea nu știe prea sigur.

— Mulțumesc, răspunde el, clătinând din cap a încuviințare, își ia sacoul și și-l atârnă pe umăr, fără să se mai sinchisească să-l scuture. Iar când se întoarce să traverseze grădina, Hadley își simte stomacul involburându-se. Închide ochii ca să se aperse de torentul cuvintelor care n-au mai ajuns la ea, toate acele lucruri rămase nerostite.

Iar când îi deschide la loc, el nu mai e.

Geanta îi e tot pe bancă, și când se duce să și-o ia, se pomenește lăsându-se jos pe piatra umedă, îndoindu-se istovită de mijloc ca și cum tocmai ar fi supraviețuit cine știe cărei furtuni îngrozitoare. N-ar fi trebuit să vină. Măcar atât îi e limpede acum. Soarele coboară tot mai mult pe cer, și cu toate că în clipa aceasta trebuia să fie altundeva, tot elanul care o propulsase până acum pare să fi dispărut în totalitate.

Întinde mâna în spatele ei după exemplarul din *Prietenul nostru comun* și-l frunzărește absentă. Când deschide la una dintre paginile cu colțurile îndoite, observă că vârful îndoiturii ajunge tocmai până la jumătatea paginii, ca o săgeta, oprindu-se la începutul unei linii de dialog: *Nimeni nu e inutil pe lumea asta, scrie acolo, dacă-l ușurează de povara ei pe oricare altul.*

După câteva minute, când pornește înapoi pe lângă biserică, Hadley îi zărește pe cei din familie încă strânși ciorchine în pragul ușii deschise. Oliver e cu spatele spre ea, cu sacoul încă odihnindu-se pe umărul lui, iar fata, cea care-i descoperise, stă imediat lângă el. E ceva protector în felul în care-l ține de cot, iar această imagine o determină pe Hadley să meargă un pic mai repede, și obrajii i se înroșesc, fără ca ea să înțeleagă prea bine de ce. Se grăbește să treacă pe lângă ei doi, pe lângă statuia cu privirea ei neabătută, pe lângă biserică, și clopotniță, și înșiruirea de limuzine negre aliniată și pregătite să-i ducă spre cimitir.

În ultimul moment, de parcă s-ar fi răzgândit, ea plasează cartea pe capota automobilului din fața șirului. După care, înainte s-o poată opri cineva, pornește din nou la drum.

14

11:11 am Ora Coastei de Est 4:11 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich

Dacă ar fi fost luată la întrebări și i s-ar fi cerut orice fel de informații precise cu privire la drumul ei de întoarcere în Kensington – unde anume schimbase metroul, cine stătuse lângă ea, cât timp durase – Hadley ar fi avut dificultăți în a găsi răspunsurile. Să spunem că drumul fusese parcurs ca prin ceață ar însemna să dăm de înțeles că ea ar fi putut să-și amintească măcar câte ceva din el, indiferent cât de neclar, dar când, în sfârșit, iese din nou la lumină din stația Kensington, o izbește stânjenitoarea senzație că făcuse salturi prin timp, ca o piatră pe suprafața apei.

După toate aparențele, șocul – sau ce anume o fi resimțit ea – se numără printre cele mai eficiente leacuri împotriva claustrofobiei. Călătorise pur și simplu fără să vadă nimic timp de o jumătate de oră, tot timpul pe sub pământ, și nici măcar o dată nu fusese obligată să-și închipuie că s-ar afla altundeva. Iar locul imaginației devenise superfluu: ea *deja* era cu capul în nori.

Își dă seama că lăsase invitația pentru nuntă înăuntrul cărții, și deși știe că hotelul e aproape de biserică și, ca urmare, pe undeva prin vecinătate, în ruptul capului nu-și poate aminti cum se numește. Violet ar fi îngrozită dac-ar ști.

Dar când își scoate telefonul ca să-și sune tatăl, Hadley observă că are un mesaj, și chiar înainte de a-și tasta parola, știe că e sigur de la mama. Nici măcar nu stă să-l asculte, ci o apelează la rândul ei, nevrând s-o rateze încă o dată.

Și totuși, așa se-ntâmplă.

Încă o dată, intră mesageria vocală, și Hadley oftează.

Tot ce vrea ea e să poată vorbi cu mama, să-i povestească despre tata și despre copil, despre Oliver și despre tatăl lui, despre cât de mare greșeală a fost toată această deplasare.

Tot ce vrea e să-și închipuie că ultimele două ore nici n-au existat.

I se pune un nod în gât, mare cât pumnul, când își amintește cum o lăsase Oliver acolo, în grădină, cum ochii aceia ai lui – care o studiaseră cu atâta concentrare în avion – fixaseră de data aceasta pământul.

Și fata aceea... Se simțea absolut convinsă că era fosta lui iubită: din felul familiar în care-l căutase, după modul mângâietor în care-l ținea de braț. Singurul lucru de care nu e sigură e partea cu „fosta”. Era ceva extrem de posesiv în felul în care-l privea ea, ca și cum și l-ar fi revendicat chiar și de la distanță.

Hadley se trânteste cu spinarea de peretele unei cabine telefonice roșii, chircindu-se pe dinăuntru cu gândul la cât putuse să pară de ridicolă, căutându-l așa prin grădină. Încearcă să nu-și imagineze ce-ar putea ei să spună acum despre ea, însă variantele posibile i se strecoară oricum printre gânduri: Oliver, ridicând din umeri ca răspuns la întrebările fetei, identificând-o pe Hadley ca fiind o fată oarecare, cunoscută în avion.

Toată dimineța, purtase cu ea amintirile nopții trecute, gândul la Oliver acționând ca o pavază împotriva încercărilor zilei, însă acum se dusese totul de râpă. Nici măcar amintirea ultimului sărut nu mai e suficientă ca s-o consoleze. Pentru că probabil n-o să-l mai vadă niciodată, iar felul în care se despărțiseră e de ajuns ca să-și dorească să se facă ghem chiar acolo, la colțul străzii.

Telefonul din mână ei începe să sune și, coborându-și privirea, vede pe ecran numărul tatălui ei.

— Unde ești? o ia el în primire când îi răspunde, și Hadley privește în stânga și-n dreapta, de-a lungul străzii.

— Sunt aproape acolo, îl informează, cu toate că nu prea știe exact care o fi acolo.

— Unde ai fost? se interesează el, și după cum sună întrebarea, după încordarea din vocea lui, Hadley își poate da seama că e furios.

Pentru a milioana oară pe ziua de azi, își dorește să se fi putut duce pur și simplu acasă, dar tot mai are de trecut prin chinurile recepției, și ale unui dans cu furiosul ei tată, sub ochii holbați ai tuturor; încă va trebui să-i ureze tot binele proaspăt căsătoritei perechi, și să îndure tortul, după care să-și petreacă șapte ore traversând înapoi Atlanticul, alături de cineva care nu-i va mai desena un rățoi pe un șervețel, care nu va șterpeli pentru ea o sticlută minusculă de whisky, și care nu va încerca s-o sărute lângă cabinele de toaletă.

— A trebuit să mă duc să văd un prieten, explică ea, și tata scoate un mormăit de nemulțumire.

— Și, ce mai urmează acum? Dai o fugă să-ți vezi amicii din Paris?

— Tată!

El oftează.

— Ai fi putut să te coordonezi ceva mai bine, Hadley.

— Știu.

— Am fost îngrijorat, recunoaște el, și ea simte cum asprimea din voce începe să i se retragă.

Fără să știe de ce, fusese atât de absorbită să ajungă la Oliver, încât nu-i trecuse prin minte cu adevărat că tatăl ei putea să se îngrijoreze. Supărat, da, dar îngrijorat? Trecuse atât de multă vreme de când el nu mai jucase rolul părintelui neliniștit și, în plus, mai e și în toiul propriei nunți. Acum, însă, își dă seama de ce plecarea ei era posibil să-l fi speriat, și se simte la rândul-i oarecum înduioșată.

— Nu m-am gândit, îi spune. Îmi pare rău.

— Cât mai ai până ajungi aici?

— Nu mult, răspunde ea. Absolut deloc.

El oftează din nou.

— Bine, atunci.

— Dar... tată?

— Mda?

— Ai putea să-mi amintești tu unde trebuie să ajung?

După zece minute, cu ajutorul indicațiilor primite de la el, Hadley ajunge în holul recepției hotelului Kensington Arms, un conac lăbărțat care pare nelalocul lui în mijlocul străzilor îngrămădite ale orașului, de parcă ar fi fost cules de pe o moșie de la țară și lăsat la întâmplare aici, în Londra. Podelele sunt din marmură albă și neagră, în alternanță, ca într-o supradimensionată tablă de șah, și uriașa scară cotită, cu balustradele din alamă, se înalță până dincolo de tavanul cu candelabru. De fiecare dată când intră cineva prin ușile pivotante, odată cu el pătrunde și slabul iz al fluviului, cu aerul de afară încărcat de umiditate.

În clipa în care se vede într-una dintre oglinzile împodobite atârinate în spatele biroului pentru recepție, Hadley își lasă repede ochii la loc în jos. Suratele ei domnișoare de onoare vor fi dezamăgite când vor vedea că de truda lor de mai devreme s-a ales praful: rochia îi e într-atât de mototolită, încât dă impresia că și-a cărat-o în geantă toată ziua, iar coafura – care fusese atât de impecabil aranjată – e acum distrusă, șuvițe răzlețe căzându-i peste față, iar cocul de la spate arătând pleoștit rău.

Bărbatul din spatele biroului încheie o convorbire telefonică, pune receptorul la locul lui cu un zvâcnet exersat al încheieturii, după care se întoarce spre Hadley.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

— Caut nunta Sullivan, răspunde ea, iar el își coboară privirea spre pupitru.

— Mă tem că n-a început încă o informează el, cu un accent sacadat. Se va ține în salonul Churchill începând cu ora șase fix.

— Corect, îl aprobă Hadley. Numai că, deocamdată, îl caut pe mire, de fapt.

— A, sigur că da, zice recepționarul, luând imediat telefonul și sunând în cameră; murmură ceva în receptor, apoi îl pune la loc și-i adresează lui Hadley un viori semn de încuviințare cu capul. Apartamentul două sute patruzeci și opt. Sunteți așteptată.

— Sunt convinsă, bombăne ea, îndreptându-se spre ascensoare.

Când bate la ușa apartamentului, e atât de preocupată să întâmpine privirea dezaprobatoare a tatii, încât rămâne un pic surprinsă văzând-o în locul lui pe Violet. Nu că ar duce lipsă de dezaprobare și-așa, în orice caz.

— Ce-ai pățit? o întreabă ea, călătorind cu privirea în jos tocmai până la pantofii lui Hadley și apoi ridicând-o brusc la loc. Ai alergat la un maraton, sau ce?

— E cald rău afară, încearcă să-i explice Hadley, privindu-și neputincioasă rochia.

Observă pentru prima dată că, în plus față de toate celelalte, mai are și o dâră de noroi în formă de virgulă aproape de tiv. Violet soarbe o gură de șampanie dintr-o cupă încununată cu urme de ruj, evaluând pagubele pe deasupra buzei paharului. În spatele ei, Hadley zărește cam o duzină de persoane stând pe canapelele de un verde închis, cu o tavă plină de legume multicolore în față și câteva sticle de șampanie la gheață. Din difuzoare se aude o muzică în surdină, ceva instrumental și vag adormitor, dar pe deasupra ei, aude și alte voci de după colț.

— Presupun că va fi nevoie să te mai aranjăm înainte de recepție, remarcă Violet, oftând, și Hadley încuviințează, recunoscătoare, iar telefonul ei – pe care-l ține încă strâns în palma transpirată – începe să sune.

Când aruncă o privire spre numele de pe ecranul luminat, își dă seama că e tata, probabil întrebându-se ce i-o lua atât de mult.

Violet ridică din sprâncene.

— „Profesorul”?

— E doar tata, îi explică ea, ca nu cumva Violet să creadă că ea primește bizare apeluri transatlantice din partea unui profesor. Dar, privind din nou telefonul, se simte brusc dezumflată. Pentru că tot ce i se păruse la un moment dat amuzant acum i se pare doar un pic trist; până și aici – în

gestul acesta extrem de mărunț, în porecla aceasta cât se poate de prostească – există un soi de distanțare.

Violet se dă deoparte, ca omul de la intrarea cine știe cărui club exclusivist, poftind-o înăuntru pe Hadley.

— Nu avem prea mult timp până la recepție, zice ea, și Hadley nu-și poate stăpâni un zâmbet în timp ce ușa se închide în urma ei.

— Și, la ce oră era vorba că începe?

Violet își dă ochii peste cap și nici nu se sinchisește să-i învrednicească o astfel de întrebare cu un răspuns, după care se retrage în cameră, instalându-se cu grijă pe un fotoliu, cu rochia ei fără pic de cute.

Hadley se duce direct spre micul salon dintr-o parte, cel care face legătura între dormitor și restul apartamentului. Înăuntru, își găsește tatăl, împreună cu alte câteva persoane, înghesuindu-se în jurul unui laptop. În fața computerului stă Charlotte, cu rochia ei de mireasă revărsată peste tot în jurul ei ca un soi de vată de zahăr, și cu toate că Hadley nu poate vedea ecranul din locul în care se află, îi e clar că se dă în spectacol arătându-le fotografiile celorlalți.

Pentru o clipă, îi trece prin minte să se strecoare la loc afară. Nu vrea să vadă poze cu ei doi în vârful Turnului Eiffel, sau făcând strâmbături într-un tren, sau hrănind rațele iazului din Kensington Gardens. Nu vrea să fie forțată să fie martoră la petrecerea aniversară a tatii, într-o cârciumă din Oxford; nu are nevoie să i se amintească de faptul că ea nu fusese acolo; de fapt, în dimineața aceea, se trezise simțind cum semnificația zilei îi apasă ceafa ca o greutate, pe care a târât-o după ea la orele de geometrie și de chimie, tocmai până la prânzul de la autoservire, unde un grup de fotbaliști îi cântase o versiune glumeață de „Mulți ani trăiască” lui Lucas Heyward, nenorocosul lor vârf de atac, iar pe la sfârșitul groaznicei lor interpretări, Hadley descoperise, surprinsă, că din covrigul pe care-l ținuse în mână nu mai rămăsese decât un pumn de firimituri.

N-are nevoie de fotografii, ca să știe că ea nu mai face parte acum din viața lui.

Numai că el e primul care-o observă stând acolo, el, tatăl ei, și deși Hadley e pregătită pentru orice fel de reacții – furie pentru că a plecat, enervare din cauză că a întârziat, ușurare deoarece e teafără – tocmai pentru asta nu e deloc pregătită: ceva se dezvăluie în ochii lui, la vederea ei, o expresie ca de recunoaștere, ca o scuză.

Și, chiar în acel loc, chiar în acea clipă, ea își dorește ca lucrurile să fi stat altfel. Nu așa cum își tot dorise luni de-a rândul, nu o dorință amară, sucită, ci una pe care ți-o pui din tot sufletul. Hadley nu știuse că e posibil să-ți fie dor de cineva aflat la doar câțiva pași de tine, dar iată că așa este: îi e într-atât de dor de el, încât aproape că se simte doborâtă. Pentru că, dintr-odată, totul i se pare atât de oribil illogic, tot acel timp pe care și-l petrecuse străduindu-se să-l alunge din viața ei. Văzându-l acum, nu se poate împiedica să se gândească la tatăl lui Oliver, la faptul că există atât de multe căi mai rele de a pierde pe cineva, cu o finalitate mult mai clară, lucruri care te pot răni mult mai adânc.

Deschide gura ca să spună ceva, dar înainte ca vorbele să poată prinde formă, Charlotte i-o ia înainte.

— Ai venit! exclamă ea. Am fost îngrijorați.

Se aude zgomotul unui pahar spart din camera alăturată, și Hadley tresare. Toată lumea din salon o privește acum, iar pereții tapetați cu model floral i se par mult prea apropiați.

— Ai fost într-o explorare? o întreabă Charlotte, cu un atât de mare interes, cu un entuziasm atât de autentic, încât Hadley simte din nou junghiuri prin inimă. Te-ai distrat?

De data asta, când privește în direcția tatii, ceva din expresia de pe fața ei e de ajuns ca să-l determine să se ridice de pe brațul fotoliului Charlottei, pe care stătea cocoțat.

— Ești bine, puștoaico? o întreabă el, înclinându-și capul într-o parte.

Ea nu avea de gând să facă altceva, decât să scuture din cap; în cel mai rău caz, poate, să ridice din umeri. Dar, spre surprinderea lui Hadley, un hohot de plâns i se urcă până în gât, izbind-o ca un val. Își simte fața începând să se boțească, și cele dintâi lacrimi îi ustură pleoapele pe dinăuntru.

Nu e vorba despre Charlotte, sau despre ceilalți din cameră; măcar de data asta, nu e nici despre tatăl ei. E vorba despre toată ziua pe care a lăsat-o în urmă, întreaga zi atât de stranie și de surprinzătoare. Niciodată nu i se păruse vreo perioadă din viața ei atât de interminabilă. Și, chiar dacă știe că nu e nimic altceva, decât o adunătură de minute, toate legate împreună, ca floricelele din porumb pe-o ață de un copac, acum poate să vadă cât de ușor se pot transforma ele în ore, cât de repede s-ar fi putut preface lunile în ani, exact în același fel, cât de aproape ajunsese de a pierde ceva atât de important, în fața neabătutei treceri a timpului.

— Hadley? zice tata, lăsându-și jos paharul și făcând un pas spre ea. Ce s-a întâmplat?

Acum, ea plânge de-a binelea, sprijinită de tocul ușii, iar când simte prima lacrimă căzând, se gândește – ridicol – la Violet, și la faptul că ele vor avea o grijă în plus atunci când vor încerca s-o pună din nou la punct.

— Hei, zice tata, ajuns între timp lângă ea, și punându-i o mână puternică pe umăr.

— Scuze, răspunde ea. Doar că a fost o zi de-a dreptul lungă.

— Corect, o aprobă el, și ea aproape că vede cum îl pătrunde ideea aceasta, și o lumină i se aprinde în ochi. Corect, repetă tata. Atunci, e timpul să te consulți cu elefantul.

15

11:47 am Ora Coastei de Est **4:47 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich**

Chiar dacă tata ar mai fi locuit și-acum în casa lor din Connecticut, chiar dacă Hadley ar fi stat și-acum față-n față cu el la masă, în pijama, în fiecare dimineață la micul dejun, și i-ar fi strigat noapte bună prin hol înainte de culcare, chiar și atunci asta s-ar fi încadrat în fișa postului mamei. Tată absenteeist sau nu, faptul că stătea lângă ea când Hadley plângea pentru un băiat însemna categoric și fără echivoc că intra pe Teritoriul Mamei.

Și totuși, iat-o stând aici, împreună cu tata, cea mai bună și unica ei opțiune pe moment, și întreaga poveste se revarsă din ea ca un fel de secret păstrat mult prea multă vreme. El și-a tras un scaun până lângă pat și l-a încălecat de-a-ndoaselea, sprijinindu-și brațele de spătar, și Hadley îi e recunoscătoare, văzându-l că, măcar o dată, nu arborează expresia aceea profesională a lui, cea în care-și înclină capul într-o parte și ochii îi devin oarecum inexpresivi, iar trăsăturile i se aranjează în ceva semănând a interes politic.

Nu, felul în care o privește el acum e ceva mai profund decât: e felul în care a privit-o când era mică și și-a julit genunchiul, sau atunci când s-a răsturnat cu bicicleta pe alee, sau în seara când a scăpat pe podeaua bucătăriei un borcan cu gem de cireșe și a călcat pe un ciob. Și ceva anume din privirea asta o face să se simtă mai bine.

Strângând în brațe una dintre multele perne decorative de pe patul acela luxos, Hadley îi povestește despre cum l-a cunoscut pe Oliver în aeroport, și cum a făcut el schimb de locuri în avion. Îi spune cum a ajutat-o Oliver să scape de claustrofobia ei, distrăgând-o cu întrebări caraghioase,

salvând-o de ea însăși în același fel în care o salvase tata odinioară.

— Îți amintești cum m-ai învățat să-mi imaginez cerul? Îl întreabă, și tata încuviințează.

— Te mai ajută și acum?

— Mda, mărturisește Hadley. E singurul lucru care mă ajută vreodată.

El își lasă capul în jos, dar nu înainte ca ea să-i vadă buzele mișcându-se, într-un început de zâmbet.

Imediat dincolo de ușă îl așteaptă un grup numeros de nuntași, noua lui mireasă și multe sticle de șampanie, și are un orar de respectat, o ordine de zi. Dar iată-l că stă acolo, ascultând-o, de parcă n-ar avea altă treabă pe lume. De parcă n-ar putea să existe nimic mai important decât asta. Decât ea. Așa că Hadley vorbește mai departe.

Îi povestește despre conversația ei cu Oliver, despre lungile ore în care n-aveau altceva mai bun de făcut decât să discute, cum stăteau înghesuiți acolo, deasupra nemărginirii oceanului. Îi spune despre ridicolele proiecte de cercetare ale lui Oliver, și despre filmul cu rațe, și despre cum presupusese, prosteste, că și el se duce la o nuntă. Ba chiar și despre whisky îi spune.

Doar despre sărutul din vamă nu-i povestește.

Când ajunge la partea despre cum s-a pierdut de el la aeroport, vorbește deja atât de repede, încât se împiedică în cuvinte. E de parcă s-ar fi deschis vreun soi de supapă înăuntrul ei, și acum nu se mai poate opri. Iar când îi spune despre înmormântarea din Paddington, despre cum i s-au confirmat cele mai negre bănuieli, el își întinde o mână și și-o pune peste a ei.

— Ar fi trebuit să-ți spun, recunoaște ea, ștergându-și nasul cu dosul palmei. Sau, mai bine zis, n-ar fi trebuit să mă duc, în primul rând.

Tata nu spune nimic, și Hadley îi e recunoscătoare pentru asta. Nu știe precis cum să transpună în cuvinte partea care a urmat, expresia din ochii lui Oliver, atât de întunecată, și

de solemnă, ca norii adunați, prevestind apropierea unei furtuni. Imediat dincolo de ușă se aude o explozie de râsete, urmată de câteva bătăi răzlețe din palme. Hadley inspiră adânc.

— Încercam să-i fiu de ajutor, zice ea încet, deși știe că nu e întru totul adevărat. Voiam să-l mai văd.

— Foarte drăguț, zice tata, dar Hadley scutură din cap.

— Ba nu e. Adică, îl cunoșteam doar de câteva ore. E caraghios. N-are nici pic de logică.

Tata zâmbește, apoi își ridică mâna și-și îndreaptă papionul de la gât.

— Așa merg treburile astea, puștoaico, îi zice el. Dragostea nu e menită să aibă logică. Dimpotrivă, e complet illogică.

Hadley își ridică brusc privirea.

— Ce e? se miră el.

— Nimic, răspunde ea. Doar că mama spunea exact același lucru.

— Despre Oliver?

— Nu, așa, în general.

— E o femeie inteligentă, mama ta, zice el, și felul în care o zice – fără cea mai mică urmă de ironie, fără măcar un dram de infatuare – o determină pe Hadley să rostească tocmai acea întrebare pe care se străduise timp de mai mult de un an să n-o pronunțe cu voce tare.

— Și atunci, de ce-ai părăsit-o?

Tata rămâne cu gura căscată și se lasă în spate, ca și cum cuvintele ar fi însemnat o lovitură fizică.

— Hadley, începe el, cu o voce scăzută, însă ea îl oprește, smucindu-și capul în stânga și-n dreapta.

— Nu contează, zice. Las-o baltă.

Dintr-o singură mișcare, el se ridică, iar Hadley crede că o să iasă din cameră. Dar, în loc de asta, îl vede așezându-se lângă ea pe pat. Își potrivește și ea poziția, astfel încât să fie unul lângă celălalt, și să nu fie nevoiți să se privească în ochi.

— Eu o iubesc și-acum pe mama ta, mărturisește el încet, și Hadley se pregătește să-l întrerupă din nou, însă el se avântă mai departe, până să poată ea spune ceva. Acum, e altfel, evident. Și există și multă vinovăție, de asemenea. Dar ea încă înseamnă foarte mult pentru mine. Asta trebuie s-o știi tu.

— Și-atunci, cum de-ai putut...

— S-o părăsesc?

Hadley încuviințează.

— A trebuit, răspunde el, simplu. Dar asta nu înseamnă că te-am părăsit pe *tine*.

— Te-ai mutat în *Anglia*.

— Știu, zice el, oftând. Dar n-a fost vorba despre *tine*.

— Corect, replică Hadley, simțind o bine cunoscută scânteie de furie aprinzându-se în ea. A fost vorba despre *tine*.

Ar vrea ca el s-o contrazică, să riposteze, să joace rolul egoistului trecut prin criza bărbatului între două vârste, cel pe care și l-a conturat în mintea ei în toate aceste zile, și săptămâni, și luni. Dar, contrar așteptărilor, el stă cu capul plecat, cu mâinile împreunate în poală, arătând cu desăvârșire înfrânt.

— M-am îndrăgostit, recunoaște, neputincios. Papionul i s-a strâmbat din nou, ceea ce-i amintește lui Hadley de faptul că, în definitiv, e ziua nunții lui.

Tata își freacă maxilarul cu un gest absent, cu ochii pe ușa.

— Nu mă aștept ca tu să mă înțelegi. Știu că am stricat totul. Știu că sunt cel mai rău tată din lume. Știu, știu, știu. Crede-mă, știu.

Hadley rămâne tăcută, așteptându-l să continue. Pentru că, în definitiv, ce-ar putea să spună? Curând, el va avea un nou copil, o șansă de a lua totul de la capăt. Iar de data asta, poate să se descurce mai bine. De data asta, poate să fie prezent.

El își ciupește rădăcina nasului cu degetele, ca și cum ar încerca să-și alunge o durere de cap.

— Nu mă aștept ca tu să mă ierți. Știu că nu putem da timpul înapoi. Dar mi-ar plăcea s-o luăm de la început, dacă tu ai vrea.

Face un semn cu capul spre camera de alături.

— Știu că totul e schimbat, și că va fi nevoie de ceva timp, dar eu chiar mi-aș dori ca și tu să faci parte din noua mea viață.

Hadley își lasă ochii în jos, prefăcându-se că-și studiază rochia. Epuizarea cu care se lupta de mai multe ore începe să se infiltreze ca fluxul, ca și cum ar trage cineva o pătură peste ea.

— Îmi plăcea foarte mult vechea noastră viață, zice ea, încruntându-se.

— Știu. Dar eu am și acum nevoie de tine.

— La fel și mama.

— Știu.

— Aș fi vrut doar...

— Ce?

— Ca tu să fi rămas.

— Știu, repetă el, pentru a milioana oară.

Ea se așteaptă să-l audă argumentând că tuturor le e mai bine așa, exact ce spune de fiecare dată mama în cadrul unor astfel de conversații.

Numai că el n-o spune.

Hadley își suflă o șuviță răzleață de păr căzută peste față. Ce spusese Oliver mai devreme? Că tatăl ei avusese curajul de a nu rămâne. Acum, se întreabă dacă e posibil să fie adevărat. Îi vine greu să-și imagineze cum ar fi fost viața lor, dacă el doar s-ar fi întors acasă, așa cum fusese vorba, atunci, de Crăciun, și-ar fi lăsat-o baltă pe Charlotte. Oare le-ar fi mers mai bine așa? Sau ar fi fost ca în familia lui Oliver, cu povara nefericirii atârând grea și cuprinzătoare ca o pătură deasupra fiecăruia, sufocantă și opresivă și atât de extrem de tăcută? Hadley știe mai bine ca oricine că *a nu*

spune e ceva care se poate amplifica, ajungând de dimensiuni mai mari decât cuvintele în sine, așa cum se întâmplase cu ea și cu tata, așa cum s-ar fi putut întâmpla cu el și cu mama, dacă situația ar fi evoluat altfel. Oare chiar să le fie mai bine așa? Imposibil de știut.

În schimb, un lucru îl știe: el e fericit acum. Poate să vadă asta peste tot, pe chipul lui, chiar și acum, când stă cocârjat pe marginea patului, temându-se să-și întoarcă fața spre ea și s-o privească în ochi. Chiar și-acum, în ciuda tuturor acestor lucruri, în spatele ochilor lui există o luminiță care nu vrea să se stingă. E aceeași luminiță pe care o remarcă Hadley la mama, atunci când e cu Harrison.

Și aceeași luminiță pe care i s-a părut c-o vede la Oliver în avion.

— Tată? zice ea, și vocea îi e doar cât un firicel. Mă bucur că ești fericit.

El nu reușește să-și ascundă surprinderea.

— Chiar?

— Sigur că da.

Rămân tăcuți pentru câteva clipe, după care el o privește din nou.

— Dar știi ce m-ar face chiar și mai fericit?

Ea ridică din sprâncene, așteptând continuarea.

— Ca tu să vii din când în când în vizită la noi.

— La noi?

El zâmbește.

— Mda, în Oxford.

Hadley încearcă să-și închipuie cum ar putea să arate casa lor, dar nu reușește să-și invoce în minte altceva decât imaginea unei căsuțe englezești de țară, pe care o văzuse probabil într-un film. Chiar se întrebă dac-o exista acolo vreo cameră și pentru ea, numai că nu se îndură să întrebe. În definitiv, chiar și să fie, probabil că foarte curând îi va aparține copilului nou-născut, oricum.

Până să poată răspunde ea ceva, se aude un ciocănit în ușă, și amândoi își întorc privirile într-acolo.

— Intră, zice tata, și în cadrul ușii își face apariția Violet. Hadley se amuză constatând că ea se clatină, chiar dacă aproape imperceptibil, pe tocuri, și ține într-o mână o cupă de șampanie golită.

— Treizeci de minute, anunță ea, fluturându-și ceasul de la mână spre ei.

Dincolo de ea, Hadley o vede pe Charlotte lăsându-se pe spate pe fotoliul ei exagerat de umflat, înconjurată de celelalte domnișoare de onoare.

— Ba nu, nu vă grăbiți, le strigă ea. Doar n-or să înceapă fără noi.

Tata aruncă o privire spre Hadley, apoi o bate ușurel pe umăr și se ridică.

— Eu cred că ne-am cam rezolvat problemele pe-aici, oricum, zice el.

În clipa în care se ridică, pregătindu-se să pornească în urma lui, Hadley se zărește în oglindă, cu ochii ei umflați și tot restul.

— Eu cred c-o să am nevoie de un pic...

— Se aprobă, o întrerupe Violet, luând-o de braț. Le face un semn celorlalte femei, care-și lasă imediat jos paharele și se zoresc spre sala de baie. Și, de îndată ce-și ocupă toate pozițiile, și fiecare ține în mână câte o ustensilă – pieptene sau perie, rimel sau fier pentru încrețit părul – Violet își începe tirul întrebărilor.

— Și, ce-a fost cu lacrimile, până la urmă?

Hadley ar vrea să-i răspundă scuturând din cap, dar îi e teamă să se miște: prea multă lume o împunge și-o pipăie.

— Nimic, răspunde, țeapănă, în timp ce Whitney ezită în fața ei, cu rujul pregătit.

— În legătură cu tatăl tău?

— Nu.

— Oricum, sunt convinsă că e greu, își dă cu părerea Hillary. Să-l vezi cum se însoară din nou.

— Mda, zice Violet, din locul în care stă, aplecată spre ea. Dar alea n-au fost lacrimi pentru familie.

Whitney își trece degetele prin părul lui Hadley.

— Și-atunci, pentru ce-au fost?

— Alea au fost lacrimi pentru un băiat, zice Violet, zâmbind.

Jocelyn se străduiește să scoată pata de pe rochia lui Hadley cu o năucitoare combinație de apă și vin alb.

— Mor după așa ceva, zice. Povestește-ne tot despre el.

Hadley simte cum se înroșește violent.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta, zice. Jur!

Celelalte schimbă priviri între ele, după care Hillary izbucnește în râs.

— Cine e norocosul?

— Nimeni, insistă Hadley. Pe bune.

— Nu te cred nici măcar pentru o clipă, declară Violet, după care se apleacă, de data asta ca să fie cu fața la același nivel cu a lui Hadley, în oglindă. Dar un lucru vreau să-ți spun: cum terminăm aici, dacă băiatul acela se apropie de tine astă-seară la mai puțin de zece pași, n-o să mai aibă nici cea mai mică șansă.

— Nu vă faceți griji, răspunde Hadley, oftând. N-o să se apropie.

Au nevoie de doar douăzeci de minute ca să reușească a doua minune în aceeași zi, iar după ce termină, Hadley se simte o cu totul altă persoană față de cea care se întorsese șchiopătând de la înmormântare, cu o oră în urmă. Celelalte domnișoare de onoare rămân în urmă în baie, întorcându-și atenția asupra propriilor înfățișări, iar când Hadley iese de una singură, spre surprinderea ei, îi găsește numai pe tata și pe Charlotte în apartament. Ceilalți se duseseră cu toții în camerele lor, ca să se pregătească.

— Uau, exclamă Charlotte, descriind cu degetul un mic vârtej. Îndatoritoare, Hadley face o piruetă, iar tata bate de câteva ori din palme.

— Arăți grozav, spune el, dar Hadley zâmbește spre Charlotte, privind-o cum stă acolo, în rochia ei de mireasă, cu inelul de pe deget reflectând raze de lumină.

— *Tu arăți grozav, îi zice, pentru că e adevărul.*

— *Da, dar eu nu sunt pe drum de ieri, răspunde Charlotte.*

Cred că ești total dărâmată.

Hadley simte un junghi în piept la auzul cuvântului, care-i amintește într-un fel atât de acut de Oliver. De câteva luni încoace, auzul accentului Charlottei fusese suficient ca să-i declanșeze migrene de proporții colosale. Numai că, dintr-odată, nu i se mai pare chiar atât de neplăcut, ba deloc. La drept vorbind, începe să creadă că s-ar putea obișnui cu el.

— *Chiar sunt dărâmată, zice, cu un zâmbet obosit. Dar a meritat să fac drumul.*

Ochii Charlottei strălucesc.

— *Mă bucur să aud asta. Și sper să fie doar primul, din multe altele. Andrew tocmai îmi spunea că ai putea să vii într-o vizită curând, așa e?*

— *O, exclamă Hadley, nu știu...*

— *Trebuie să vii, insistă Charlotte, ducându-se din nou până în salon, de unde ia din nou laptopul, ducându-l ca pe o tavă cu aperitive și împingând apoi deoparte câteva șervețele și farfurioare, ca să-i facă loc pe bar. Ne-ar face nespus de multă plăcere să te vedem. Și tocmai am redecorat casa. Mai devreme le-am arătat tuturor fotografiile.*

— *Dragă, acum nu știu dacă e... începe să spună tata, dar Charlotte îi taie vorba.*

— *A, nu ne ia decât un minut, zice, zâmbindu-i lui Hadley.*

Se postează amândouă, umăr lângă umăr, în fața barului, așteptând să se încarce imaginile.

— *Uite bucătăria, anunță Charlotte, când apare cea dintâi fotografie. Are vedere spre grădină.*

Hadley se apleacă să vadă mai îndeaproape, străduindu-se să descopere orice reminiscență din viața precedentă a tatii: cana lui pentru cafea, sau impermeabilul, sau vechea pereche de papuci pe care tot refuza s-o arunce. Charlotte trece de la o poză la alta, și mintea lui Hadley se zorește să țină pasul, în timp ce încearcă să și-i imagineze pe Charlotte și pe tata în camerele acelea, mâncând ochiuri cu bacon pe

masa din lemn a bucătăriei, sau sprijinind o umbrelă de peretele antreului.

— Și asta e camera în plus, spune Charlotte, aruncând o privire spre tata, care stă rezemat de perete, la câțiva pași în spatele lor, cu brațele încrucișate și o expresie de nepătruns pe chip. Camera ta, pentru oricând vei vrea să vii.

Următoarea fotografie înfățișează camera de lucru a tatii, și Hadley își încordează privirea, ca să vadă mai în amănunt. Cu toate că el își lăsase toată vechea mobilă în Connecticut, versiunea aceasta nouă arată aproape la fel: birou asemănător, etajere asemănătoare, până și un suport pentru creioane cu un aspect familiar. Dispunerea e identică, doar că încăperea aceasta pare puținel mai mică, iar ferestrele sunt plasate la intervale diferite pe doi dintre pereți.

Charlotte spune ceva despre ceea ce are atât de deosebit tata în privința biroului său, numai că Hadley nu e atentă. E prea concentrată să privească fotografiile înrămate de pe pereți, vizibile în imagine.

— Stai, zice ea, tocmai când Charlotte se pregătește să treacă la următoarea.

— Le recunoști? o întreabă tata, din cealaltă parte a încăperii, dar Hadley nu se întoarce spre el. Pentru că, într-adevăr, le recunoaște. Chiar acolo, în fotografiile din cadrul imaginii, poate vedea curtea din spatele casei lor din Connecticut. În una dintre ele descoperă o parte din leagănele pe care nu le-au demontat niciodată, căsuța cu grăunțe pentru păsări care și acum e tot în dreptul uneia dintre ferestrele fostului său birou, gardurile vii pe care el le uda mereu atât de obsesiv în perioadele cele mai secetoase ale verilor. În alta, vede tufele de levănțică și bătrânul măr cu crengile lui sucite. Când stă pe fotoliul lui din piele, la noul lui birou, și privește fotografiile, probabil i se pare că e din nou acasă, doar că afară are vedere printr-o serie cu totul diferită de ferestre.

Dintr-odată, se trezește cu tata lângă ea.

— Pe-astea când le-ai făcut? îl întreabă.

— În vara în care am plecat la Oxford.

— Pentru ce?

— Pentru că, răspunde el încet. Pentru că mereu mi-a plăcut să te privesc pe fereastră, cum te joci pe-afară. Și nu mă puteam închipui lucrând într-un birou fără ele.

— Dar astea nu sunt ferestre.

Tata zâmbește.

— Nu ești singura care încearcă să se descurce imaginându-și tot felul de lucruri, îi zice, și Hadley izbucnește în râs. Uneori, îmi place să-mi închipui că sunt din nou acasă.

Charlotte, care-i urmărea cu o privire extrem de încântată, își întoarce din nou atenția spre computer, și mărește fotografia, astfel încât să le poată vedea în plan mai apropiat pe cele înrămate.

— Aveți o grădină frumoasă, zice, arătând spre minusculele și pixelizatele tufe de levănțică de pe ecran.

Hadley își mută degetul cu câțiva centimetri mai încolo, spre veritabila fereastră, care dă spre o curte micuță, cu câteva rânduri de plante înflorite.

— Și voi, zice, iar Charlotte zâmbește.

— Sper c-o s-o vezi cu ochii tăi într-o zi, cât de curând, spune ea. Hadley își întoarce privirea spre tata, care o strânge ușurel de umăr.

— Și eu, răspunde ea.

16

1:48 pm Ora Coastei de Est

6:48 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich

Mai târziu, spre sfârșitul orei rezervate cocteilurilor, ușile sălii de bal se deschid larg, și Hadley se oprește imediat după ce-i trece pragul, făcând ochii mari. Totul e argintiu și alb, cu flori de levănțică aranjate în imense vase din sticlă pe mese. Pe spătarele scaunelor sunt panglici, și în mijloc tronează un tort cu patru etaje, având în vârf un mire și o mireasă în miniatură. Cristalele candelabrelor par să reflecte lumina din argintărie, din farfuriile sclipitoare și din licărul micilor lumânări, și din alama instrumentelor orchestrei, care deocamdată stau proptite în suporturile lor, pentru mai târziu, când va veni vremea să înceapă dansul. Până și fotografa, care intrase imediat înaintea lui Hadley, își lasă camera în jos, ca să privească în jur cu o expresie aprobatoare pe chip.

Într-o parte, un cvartet de coarde cântă în surdină, iar chelnerii cu fracuri și papioane aproape dau impresia că plutesc prin salon, cu tăvile lor cu șampanie. Monty îi face cu ochiul lui Hadley când o vede că-și ia și ea un pahar.

— Nu prea multe, îi atrage el atenția, și ea râde.

— Nicio grijă, cât de curând o să coboare tata și-o să-mi spună și el același lucru.

Tata și Charlotte sunt încă sus, așteptând să-și facă marea intrare, așa că Hadley și-a petrecut întreaga oră a cocteilurilor răspunzând la întrebări și discutând despre fleacuri. Toată lumea părea să aibă câte o poveste despre America, toți mureau să vadă Empire State Building (ea se duce des pe-acolo?), sau plănuiau câte o excursie de amploare la Marele Canion (ce poate ea să le recomande pentru acolo?), sau aveau un verișor care tocmai s-a mutat în Portland (nu cumva l-o cunoaște și ea?).

Când au întrebat-o despre vizita ei la Londra, s-au arătat dezamăgiți aflând că nu văzuse Palatul Buckingham, că nu vizitase Muzeul de artă modernă Tate, și nici măcar nu-și făcuse cumpărăturile pe Oxford Street. Acum, că era acolo, îi venea greu să explice că preferase să vină numai pentru weekend, cu toate că nu mai departe decât ieri – mai bine zis, nu mai departe decât azi-dimineață – i se păruse important să vină și să plece cât mai repede posibil, ca și cum ar fi jefuit o bancă, sau ar fi fugit ca să-și salveze viața.

Un bărbat mai vârstnic, despre care a aflat că e șeful departamentului din care face parte tatăl ei la Oxford, o întreabă cum s-a împăcat cu avionul.

— L-am pierdut, sinceră să fiu, îi mărturisește. Pentru patru minute. Dar l-am luat pe următorul.

— Ce ghinion, exclamă el, trecându-și o mână prin barba albită. Sunt convins că a fost de-a dreptul chinuitor.

Hadley zâmbește.

— N-a fost chiar atât de rău.

Când se apropie momentul ca să se așeze pentru dineu, Hadley începe să cerceteze cartonașele cu nume, ca să afle unde a fost plasată.

— Nu-ți face griji, îi zice Violet, apărând lângă ea. Nu ești la masa copiilor, sau mai știi eu unde.

— M-am liniștit, replică Hadley. Așadar, unde sunt?

Violet cercetează la repezeală masa, după care îi înmânează cartonașul ei.

— La masa copiilor deștepți, îi zice, zâmbind. Cu mine. Și cu mirele și mireasa, normal.

— Norocul meu.

— Și, acum te simți mai bine, cu toate?

Hadley înalță din sprâncene, întrebătoare.

— Cu Andrew și Charlotte, cu nunta...

— A, exclamă ea. Da, sinceră să fiu.

— Bun, zice Violet. Pentru că te aștept să mai vii și când o să mă mărit eu cu Monty.

— Cu Monty? se miră Hadley, holbându-se la ea, în timp ce se străduiește, fără succes, să-și amintească dacă-i văzuse măcar vorbind între ei. Sunteți logodiți?

— Încă nu, îi răspunde Violet, pornind spre masă. Dar nu fi atât de buimăcită. Am eu o presimțire favorabilă în privința asta.

Hadley își potrivește pașii cu ai ei.

— Doar atât? O presimțire favorabilă?

— Atât, confirmă Violet. Cred că așa e sortit să fie.

— Eu sunt destul de sigură că lucrurile nu merg chiar așa, protestează Hadley, încrețindu-și fruntea, însă Violet doar zâmbeste.

— Și dacă da?

Înăuntru, în salonul de bal, invitații începuseră să-și ocupe locurile, îndesându-și poșetele sub scaune și despăturindu-și șervetele în poală. În timp ce se strecoară și ele pe scaunele lor, Hadley observă că Violet îi zâmbeste lui Monty peste masă, iar el o privește cu o clipă mai mult decât ar fi normal, înainte de a-și lăsa din nou capul în jos. Orchestra se acordează, trompeta mai scapă din când în când câte o notă răzleață, iar chelnerii circulă cu sticle de vin. Când mișcarea din salon se mai domolește, șeful orchestrei își potrivește microfonul și-și drege glasul.

— Doamnelor și domnilor, zise el, și deja toți ceilalți de la masa lor – părinții Charlottei, și mătușa Marilyn, plus Monty și Violet – au întors capetele spre intrarea salonului. Mă bucur să fiu cel dintâi care vi-i prezintă pe domnul și doamna Andrew Sullivan!

Ovații răsunătoare se înalță, și urmează o serie de fulgere luminoase, toată lumea încercând să capteze momentul cu camerele foto. Hadley se răsucește pe scaunul ei și-și reazemă bărbia de spătar, exact în clipa în care tata și Charlotte își fac apariția în cadrul ușii, ținându-se de mâini, zâmbind amândoi ca două vedete de film, ca doi membri ai casei regale, ca miniaturala pereche din vârful tortului.

Domnul și doamna Andrew Sullivan, se gândește Hadley, privind cu ochii strălucitori cum tata își ridică brațul, astfel încât Charlotte să poată face o mică piruetă, cu poalele rochiei fâlfâindu-i. Cântecele lor nu-i e cunoscut, ceva doar îndeajuns de vioi încât ei să poată încerca un mic dans când ajung în mijlocul ringului din lemn, dar nimic prea ieșit din comun. Hadley se întreabă ce semnificație ar putea să aibă pentru ei. Să-l fi auzit cântat în ziua în care s-au cunoscut? Sau prima oară când s-au sărutat? În ziua în care tata o anunțase pe Charlotte că s-a hotărât să rămână în Anglia pentru totdeauna?

Întregul salon privește incremenit perechea de pe ring – felul în care se apleacă unul spre celălalt, sau cum râd când se desprind la loc – dar, cu toate astea, e de parcă ar fi dansat într-o cameră goală. Parcă nu i-ar vedea nimeni: atât de total degajat se privesc unul pe celălalt. Charlotte zâmbește, cu capul pe umărul tatii, apăsându-și fața de el, iar el își potrivește din nou mâna peste a ei, împletindu-și degetele. Totul pare să se potrivească la ei, pur și simplu, și par practic incandescenti sub lumina cu nuanțe aurii, învărtindu-se și plutind sub privirile întregii încăperi.

Când se sfârșește cântecele, toată lumea aplaudă, iar șeful orchestrei îi cheamă pe toți ceilalți invitați să li se alăture pe ringul de dans. Părinții Charlottei se ridică de pe scaunele lor, mătușa ei e invitată de un bărbat de la masa alăturată, și Hadley privește surprinsă cum Monty îi oferă o mână lui Violet, care-i zâmbește cu gura până la urechi în timp ce pleacă împreună spre ring.

Una câte una, perechile își croiesc drum către mijlocul salonului, până când ringul de dans ajunge să fie presărat cu rochii în culoarea levănțicii, iar mirele și mireasa se pierd printre ele. Hadley stă singură la masă, în mare măsură ușurată la gândul că nu e acolo, dar neputând să-și ignore micul junghi provocat de singurătate. Își răsuțește șervetul în mâini, în timp ce un chelner lasă o chiflă în coșulețul ei

pentru pâine. Când își ridică din nou privirea, tata e în picioare lângă ea, cu o mână întinsă.

— Unde ți-e mireasa? îl întreabă ea.

— Am lăsat-o amanet.

— Deja?

El zâmbeste și-o ia de mână pe Hadley.

— Ești pregătită să-i tragem un dans?

— Nu prea sunt sigură, răspunde ea, în timp ce tatăl ei aproape c-o târăște spre centrul încăperii, unde Charlotte – care acum dansează cu tatăl ei – le adresează un zâmbet. În apropiere, Monty țopăie un soi de gigă cu Violet, care-și dă capul pe spate, hohotind de râs.

— Draga mea, îi zice tata, oferindu-i mâna, pe care Hadley o acceptă.

El o rotește apoi în glumă de câteva ori, după care încetinește ritmul, și încep să descrie amândoi rotații stângace, cu pași greoi și nesincronizați.

— Scuze, zice el, când o calcă pe picior pentru a doua oară. Dansul n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Dar te descurcai destul de bine cu Charlotte.

— Meritul e numai al ei, răspunde el, zâmbind. Mă face să par mai bun decât sunt.

Tac amândoi pentru câteva clipe, și ochii lui Hadley rătăcesc prin sală.

— E frumos, spune ea. Totul arată superb.

— *Voioșia și mulțumirea sufletească sunt tratamente grozave pentru înfrumusețare.*

— Dickens?

El clatină afirmativ din cap.

— Știi că am început în sfârșit să citesc *Prietenul nostru comun*?

El se luminează la față.

— Și?

— Nu e rea.

— Dar îndeajuns de bună ca s-o și termini? se interesează el, și Hadley parcă vede cartea acolo unde o lăsase, pe capota

automobilului negru din fruntea șirului parcat în fața bisericii lui Oliver.

— Poate, îi răspunde.

— Știi, Charlotte a fost entuziasmată când ai spus că e posibil să vii în vizită, îi mărturisește tata încet, cu capul mult plecat. Eu sper chiar să ieși asta în calcul. Mă gândeam că, poate, la sfârșitul verii, înainte să începi din nou școala. Avem camera aia liberă, pe care putem s-o facem a ta. Poate chiar să-ți aduci câteva lucruri și să le lași acolo, ca să semene și mai mult a cameră adevărată, și...

— Cum rămâne cu copilul?

Tata își lasă brațele să-i cadă pe lângă corp și face un pas înapoi, privind-o cu atâta surprindere, încât dintr-odată Hadley nu mai este nici pe departe atât de sigură pe ceea ce auzise mai devreme. Cântecele se termină, dar chiar înainte ca ultimele acorduri să-și încheie reverberațiile prin sala de bal, orchestra trece direct la următorul, unul zgomotos și plin de ritm. Mesele încep să se golească, și nuntașii să se îngrămădească pe ring, lăsându-i pe chelneri să servească scaunele goale cu porții de salată. Peste tot în jurul lor invitații încep să danseze, învârtindu-se și râzând și ținându-și de zor, fără cine știe ce preocupare față de ritm. Și, în mijlocul tuturor, Hadley și tatăl ei stau complet nemișcați.

— Ce copil? întrebă el, cu vorbe măsurate și calculate, ca și cum ar fi vorbit cu cineva extrem de tânăr.

Hadley privește disperată în jur. La câțiva metri distanță, Charlotte îi fixează cu privirea pe lângă Monty, evident întrebându-se ce fac de stau pe loc.

— Am auzit ceva, când eram în biserică, începe să-i explice Hadley. Charlotte a zis ceva, și eu am crezut...

— Ție?

— Ce?

— Ți-a zis ea ceva ție?

— Nu, coafezei. Sau cui a machiat-o. Cuiva. Nu mai știu decât că am auzit, întâmplător.

Trăsăturile lui se destind vizibil, iar cutele din jurul gurii se relaxează.

— Uite ce e, tată, zice ea, nu-i nimic. Nu mă deranjează.

— Hadley...

— Nu, vorbesc serios. Adică, doar nu trebuia să mă aștept ca tu să mă suni și să-mi spui, sau mai știi eu ce. Știu că nu prea vorbim între noi. Dar am vrut doar să-ți spun că mi-ar plăcea să fiu prezentă.

El tocmai se pregătea să spună ceva, însă acum se oprește și-o fixează cu privirea.

— Nu vreau să mai pierd nimic, se grăbește să spună Hadley. Nu vreau ca noul vostru copil să crească, având impresia că eu aș fi cine știe ce verișoară de-a doua demult uitată, sau cam așa ceva. O persoană pe care n-o vezi niciodată, iar când o vezi, în loc să mergeți împreună la cumpărături, sau să vă cereți sfaturi, sau chiar să vă certați, ajungeți să vă comportați doar cu o strictă politețe, neavând ce să vă spuneți, din moment ce nici nu vă cunoașteți, nu cu adevărat, nu așa cum trebuie să se cunoască frații și surorile. Așa că vreau să fiu prezentă.

— Vrei, zice tata, dar nu era o întrebare, ci o afirmație insistentă, chiar plină de speranță, ca o dorință pe care și-o zăgăzuise pentru prea mult timp.

— Vreau.

Cântecul se schimbă încă o dată, revenindu-se la ceva mai lent, și lumea din jurul lor începe să se împrăștie spre mese, unde între timp se serviseră toate salatele. Charlotte întinde mâna și-l strânge ușor de braț pe tata în timp ce trece pe lângă ei, și Hadley îi e recunoscătoare pentru că are atât de mult tact ca să nu-i întreprună chiar acum.

— Iar Charlotte nu e rea deloc, nici ea, recunoaște Hadley, după ce mireasa se mai îndepărtează.

Tata pare amuzat.

— Mă bucur că simți asta.

Acum, sunt singuri pe ringul de dans, stând pur și simplu acolo, în timp ce toți ceilalți nuntași îi privesc. Hadley aude

clinchetul paharelor și zăngănitul argintăriei, semn că lumea începe să mănânce și să bea, dar e în continuare acut conștientă de faptul că toată atenția e concentrată încă asupra lor.

După un moment de tăcere, tata ridică din umeri.

— Nu știu ce să spun.

Un nou gând o izbește acum pe Hadley, unul care nu-i mai trecuse până atunci prin minte. Rostește cuvintele tărăgănat, în timp ce inima începe să-i bubuie cu putere în piept.

— Tu nu vrei ca eu să particip la asta.

Tata scutură din cap și face un mic pas spre ea, punându-i mâinile pe umeri și forțând-o să-l privească în ochi.

— Ba sigur că vreau, zice el. Nimic nu-mi doresc mai mult. Dar... Hadley?

Ea își ridică privirea, întâlnind-o pe-a lui.

— Nu există niciun copil.

— Ce?

— Va fi și așa ceva, spune el, aproape cu timiditate. Într-o zi. Cel puțin, așa sperăm. Charlotte e îngrijorată, din cauză că are ceva antecedente familiale, cu probleme în privința asta, și ea nu mai e la fel de tânără, în fine, pe cât era mama ta. Dar își dorește cu disperare, și adevărul e că și eu. Așa că sperăm să fie bine.

— Dar Charlotte zicea...

— Așa e ea, o întrerupe tatăl ei. E genul de oameni care vorbesc mult despre un lucru, atunci când își doresc cu adevărat să se întâmple. Aproape ca și cum ar încerca să-l facă să se-ntâmple prin puterea voinței.

Hadley nu-și poate stăpâni o strâmbătură.

— Și asta cam cum o ajută?

Tata zâmbeste și face un semn cu mâna spre sală.

— Păi, obișnuia să vorbească foarte mult despre mine. Și acum, iată-ne.

— Da, dar aici presupun că a fost mai degrabă meritul tău, decât al universului.

— E adevărat, o aprobă el, melancolic. Dar, oricum ar fi, când se va întâmpla să *avem* un copil, îți promit că tu vei fi prima care va afla.

— Pe bune?

— *Normal*, Hadley, zău așa.

— Eu doar mi-am închipuit că, dacă-i ai pe toți oameniiăștia noi aici...

— Fii serioasă, puștoaico, zice el din nou, destinzându-și chipul într-un zâmbet. Tu rămâi în continuare persoana cea mai importantă din viața mea. Și, pe lângă asta, pe cine așa mai putea să rog să vadă de copil și să-i schimbe cârpele alea murdare?

— Scutecele, îl corectează Hadley, dându-și ochii peste cap. Scutece se numesc, tată.

El izbucnește în râs.

— Poți să le numești oricum vrei, atât timp cât o să fii lângă mine ca să m-ajuti să le schimb, când va veni vremea.

— O să fiu, promite ea, surprinsă să descopere că vocea îi tremură puțin. O să fiu acolo.

Nu știe sigur ce ar mai fi de spus după asta: o parte din ea și-ar dori să-l îmbrățișeze, să se azvârle în brațele lui, așa cum obișnuia atunci când era mică. Dar toate astea i se par acum mai presus de forțele ei: e încă paralizată de șocul provocat de toată această înaintare fulminantă, de imensa suprafață de teren parcursă într-o singură zi, după atât de mult timp de nemișcare.

Tata pare s-o înțeleagă, fiindcă se pune cel dintâi în mișcare, cuprinzându-i umerii cu un braț și dirijând-o înapoi spre masa lor. Îndesată așa sub brațul lui, așa cum mai mersese de o mie de ori până acum – întorcându-se împreună la mașină după un meci de fotbal, sau plecând de la balul anual al Fetelor Cercetașe, pentru tați și fiice – Hadley își dă seama că, deși tot restul e schimbat, deși îi desparte în continuare un ocean, nimic *cu adevărat* important nu s-a schimbat câtuși de puțin.

El tot tatăl ei rămâne. Restul e doar geografie.

17

6:10 pm Ora Coastei de Est **11:10 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich**

La fel cum claustrofobia lui Hadley reușește adesea că comprime până și cele mai vaste spații, ceva anume din această recepție – muzica, sau dansul, sau poate chiar numai șampania – face ca orele să pară doar cât minutele numărate pe degetele unei mâini. E ca unul dintre montajele acelea din filme, când totul e accelerat, scenele se transformă în instantanee, conversațiile lungi în simple onomatopee.

Pe timpul dineului, atât Monty, cât și Violet, au ținut câte un toast – al lui, întretăiat de râsete; al ei, de plâns – și Hadley i-a privit pe Charlotte și pe tata cum îi ascultau, cu ochii strălucitori. Mai târziu, după ce se taie tortul, și Charlotte reușește să scape de tentativele tatii de a se revanșa pentru glazura albă cu care-l mânjise pe nas, urmează noi reprize de dans. Când se servește cafeaua, sunt cu toții trântiți pe scaunele de la masa lor, cu obrajii îmbujorați și picioarele îndurerate. Tata stă înghesuit între Hadley și Charlotte, care – între două guri de șampanie și două înghițituri minuscule de tort – îi tot aruncă priviri.

— Am ceva pe față? întrebă el până la urmă.

— Nu, doar sper să fie totul bine între voi doi, mărturisește Charlotte. După discuția voastră de pe ringul de dans.

— Așa a arătat, ca o discuție? întrebă tata, zâmbind. Trebuia să fie un vals. Am greșit cumva pașii?

Hadley își dă ochii peste cap.

— M-a călcat pe picioare de cel puțin o duzină de ori, i se plânge ea Charlottei. Dar, în afară de asta, totul e perfect.

Tata rămâne cu gura căscată, prefăcându-se ofensat.

— Nici *gând* să fi fost de mai mult de două ori.

— Scuză-mă, dragule, zice Charlotte. De data asta, sunt nevoită să fiu de partea lui Hadley. Bietele mele degete învinețite sunt martore.

— Abia ne-am căsătorit de câteva ore, și deja ești în dezacord cu mine?

Charlotte izbucnește în râs.

— Îți promit că voi fi în dezacord cu tine până când moartea ne va despărți, dragul meu.

De cealaltă parte a mesei, Violet își ridică paharul și apoi îl ciocănește ușor cu lingurița, și în mijlocul clinchetelor și mai zgomotoase care urmează, tata și Charlotte se apleacă unul spre celălalt pentru încă un sărut, desprinzându-se abia după ce-și dau seama că un chelner se tot învârtește în spatele lor, așteptând să le strângă farfuriile.

De îndată ce se face curat pe masă și în dreptul ei, Hadley își împinge scaunul în spate și se apleacă înainte să-și ia poșeta.

— Cred că mi-ar trebui să iau un pic de aer curat, anunță ea.

— Te simți bine? se interesează Charlotte, iar Monty îi face cu ochiul pe deasupra paharului cu șampanie, parcă vrând să-i spună că el o avertizase să nu bea prea mult.

— Perfect, se grăbește să-i răspundă Hadley. Mă întorc în câteva minute.

Tata se lasă pe spătarul scaunului, zâmbindu-i cu subînțeleș.

— Salut-o pe mama ta din partea mea.

— Ce?

El îi face semn cu capul spre poșeta din mâinile ei.

— Transmite-i c-o salut.

Hadley zâmbeste rușinată, surprinsă de faptul că el și-a dat seama atât de ușor.

— Mhî, îl am încă, îi explică el. Al șaselea simț al părinților.

— Dar nu ești chiar atât de perspicace pe cât te crezi, îl tachinează Hadley, după care se întoarce spre Charlotte. Tu o să fii mai bună la capitolul ăsta. Crede-mă ce-ți spun.

Tata își strecoară un braț pe după umerii noii sale soții, și-și ridică privirea zâmbitoare spre Hadley.

— Da, o aprobă el, sărutând-o pe tâmplă pe Charlotte. Sunt convins că o să fie.

În timp ce se îndepărtează, Hadley își poate auzi deja tatăl cum începe să-și delecteze comesenii cu povești despre copilăria ei, despre toate numeroasele ocazii în care îi sărise în ajutor, toate situațiile în care el fusese cu un pas înainte. La un moment dat, ea se întoarce, iar el, când o observă, se întrerupe – cu brațele pe jumătate ridicate, de parcă ar fi vrut să arate mărimea unui pește, sau lungimea unui câmp, sau cine știe ce întâmplare emblematică a trecutului – și-i face cu ochiul.

Imediat după ce trece de ușile salonului de bal, Hadley se oprește să se adune pentru câteva clipe, rezemându-se cu spatele de perete. Era ca și cum ar ieși dintr-un vis, să-i vadă pe ceilalți clienți ai hotelului în blugi și teniși, lumea redusă la tăcere de rămășițele persistente ale muzicii din urechile ei, totul prea strălucitor și ușor ireal. Își face drum până la ușa pivotantă și inspiră adânc imediat cum pune piciorul afară, primind cu recunoștință aerul răcoros și vântul insistent, care aduce cu el mirosul încărcat al fluviului.

Treptele din piatră se întind pe toată lungimea fațadei hotelului, de o mărție ridicolă, ca intrarea într-un muzeu, și Hadley se duce mai într-o parte și-și găsește un loc în care să se așeze. Cum ajunge să stea jos, devine conștientă de zvâcnetele de durere din cap și de junghiurile din picioare. Totul la ea i se pare îngreunat și, încă o dată, încearcă să-și amintească de ultima dată când a dormit. Când mijește ochii spre ceasul de la mână, într-o tentativă de a calcula ce oră ar putea să fie acasă, și de cât timp era trează, cifrele i se încețoșează în minte și refuză să colaboreze.

Mai are primit pe telefon un mesaj de la mama, și inima lui Hadley tresaltă la vederea lui. Are impresia că sunt despărțite de mult mai mult de o zi, și chiar dacă n-are idee ce oră ar putea fi acasă, Hadley formează numărul și închide ochii în timp ce ascultă sunetele seci de apel.

— În *sfârșit*, exclamă mama, când răspunde. Parc-am fi jucat leapșa la telefon.

— Mamă, bâiguie Hadley, rezemându-și fruntea în palmă. *Serios* acum...

— Muream dacă nu vorbeam cu tine, îi zice mama. Ce faci? Ce oră e acolo? Cum merg treburile?

Hadley inspiră adânc, apoi își șterge nasul.

— Mamă, îmi pare sincer rău pentru ce ți-am zis mai devreme, înainte să plec.

— Nu-i nimic, îi răspunde mama, după o fracțiune de secundă de tăcere. Știu că n-ai vrut.

— N-am vrut.

— Și, ascultă, m-am tot gândit...

— Da?

— Nu trebuia să te oblig să te duci. Ești suficient de matură ca să ieși astfel de hotărâri și singură de-acum. A fost incorect din partea mea să insist.

— Ba nu, mă bucur că ai făcut-o. A fost surprinzător de... OK.

Mama scoate un fluierat ușor.

— Chiar? Aș fi pariat bani frumoși că mă suni ca să-mi spui că vii acasă mai devreme.

— Și eu, recunoaște Hadley. Dar nu e chiar atât de rău.

— Povestește-mi tot.

— O să-ți povestesc, promite ea, înăbușindu-și un căscat. Dar am avut o zi tare lungă.

— Sunt convinsă. Așa că, deocamdată, spune-mi doar atât: cum e rochia?

— A mea, sau a Charlottei?

— Uau, exclamă mama, râzând. Așadar, ai promovat-o de la *englezoaica aia* la *Charlotte* pur și simplu, hm?

Hadley zâmbeste.

— Așa cred. De fapt, ea e destul de drăguță. Și rochia e frumoasă.

— Cum te-ai înțeles cu taică-tău?

— Mai devreme, a fost cam pe muchie de cuțit, dar acum ne înțelegem bine. Poate chiar foarte bine.

— Dar de ce, ce s-a întâmplat mai devreme?

— E o altă poveste lungă. Am cam șters-o pentru o vreme.

— Ai plecat?

— A trebuit să plec.

— Pun pariu că taică-tău a fost în culmea bucuriei. Unde te-ai dus?

Hadley închide ochii și se gândește la ce-i spusese tata despre Charlotte mai devreme, despre cum obișnuiește ea să vorbească despre lucrurile care speră că ar putea deveni realitate.

— Am cunoscut un tip în avion, recunoaște ea.

Mama izbucnește în râs.

— Așa mai stăm de vorbă.

— M-am dus să-l caut, dar a cam ieșit dezastru, și acum n-o să-l mai văd niciodată.

De cealaltă parte se lasă tăcerea pentru un timp, după care vocea mamei se aude ceva mai blândă.

— Nu poți să știi niciodată, îi spune ea. Uită-te la mine și la Harrison. Gândește-te câți peri albi i-am scos. Dar, indiferent de câte ori l-aș fi respins, el a venit mereu înapoi. Și nici n-aș fi vrut să fie altfel.

— Aici e un pic mai altfel.

— Ei bine, abia aștept să te aud povestindu-mi tot când te întorci.

— Adică mâine.

— Corect, o aprobă mama. O să te aștept cu Harrison la banda pentru bagaje.

— Ca pe un ciorap pierdut.

— O, dragă, glumește mama. Mai degrabă ca pe o întregă valiză. Și tu nu ești pierdută.

— Dar dacă sunt? întrebă Hadley, cu o voce extrem de firavă.

— Atunci, e doar o problemă de timp până când vei fi găsită.

Telefonul piuie de două ori, și ea îl îndepărtează de ureche pentru câteva clipe.

— O să cam rămân fără baterie, spune, după ce-l apropie la loc.

— Tu, sau telefonul?

— Amândoi. Și, tu ce te faci diseară fără mine?

— Harrison vrea să mă ducă la un știu ce prostie de meci de baseball. Mă tot bâzâie cu el de-o săptămână.

Hadley își îndreaptă brusc spinarea.

— Mamă, o să te ceară iar în căsătorie.

— Ce? Nu.

— Ba, află că sigur te cere. Pariez c-o să-i pună să scrie pe tabela de marcaj, sau o chestie de-asta.

Mama scoate un geamăt.

— Nici gând. El n-ar face niciodată una ca asta.

— Ba da, ar face, o contrazice Hadley, râzând. E exact genul de lucruri pe care le-ar face.

Acum chicotesc amândouă, niciuna nefiind în stare să-și ducă o frază până la capăt, printre accesele de râs, și până la urmă Hadley se lasă învinsă, clipind ca să-și alunge lacrimile. Se simte minunat, descărcându-se astfel: după o zi ca asta, e recunoscătoare pentru orice pretext de râs.

— Oare există ceva mai siropos de-atât? întrebă în cele din urmă mama, străduindu-se să-și refacă respirația normală.

— Categorie, nu, răspunde Hadley, după care ezită puțin, apoi: Dar, știi ceva, mamă?

— Ce?

— Eu cred că ar fi cazul să spui da.

— Ce? strigă mama, cu un glas situat cu câteva octave prea sus. Ce-ai pățit? Te-ai dus și tu la o nuntă, și gata, dintr-odată te crezi Cupidon?

- PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA
VEDERE-

- El te iubește, îi răspunde simplu Hadley. Și tu îl iubești.
- E un pic mai complicat de-atât.
- Ba nu e, de fapt. Tot ce trebuie tu să faci e să spui da.
- După care să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?
- Cam așa ceva, răspunde Hadley, zâmbind.

Telefonul piuie din nou, de această dată cu mai multă insistență.

— Aproape că ni s-a dus timpul, zice ea, iar mama râde din nou, numai că răsul ei are acum și o notă de prudență în el.

- E cumva o aluzie?
- Dacă prin asta te conving să faci ce trebuie...
- Și tu de când ai devenit atât de matură?

Hadley ridică din umeri.

- Am impresia că tu și cu tata ați făcut o treabă bună.
- Te iubesc, îi spune mama, încet.

— Și eu te iubesc, îi răspunde Hadley, după care, aproape de parcă ar fi fost planificat, legătura se întrerupe. Ea mai rămâne așa timp de aproximativ un minut, după care lasă jos telefonul și fixează cu privirea șirul caselor din piatră de peste drum.

În timp ce privește, se aprinde o lumină la una dintre ferestrele de la etaj, și ea poate zări silueta unui bărbat care-și culcă fiul, învelindu-l cu grijă și apoi aplecându-se ca să-l sărute pe frunte. Imediat înainte de a ieși din cameră, bărbatul își duce mâna spre perete și apasă pe întrerupător, după care camera se întunecă din nou. Hadley își amintește de povestea lui Oliver, și se întreabă dacă nu cumva și băiatul acesta ar avea nevoie de vreo lampă de veghe, sau dacă sărutul de noapte bună al tatălui său este suficient ca să-i aducă somnul, un somn fără vise rele sau coșmaruri, fără monștri sau fantome.

Încă privește fereastra întunecată, căsuța aceea dintr-un șir de mai multe, dincolo de stâlpii stradali luminați și de cutiile poștale pudrate de ploaie, dincolo de aleea în formă de

potcoavă care duce către hotel, când îi apare propriul ei gen de fantomă.

E la fel de surprinsă văzându-l, pe cât trebuie să fi fost el când își făcuse ea apariția la biserică mai devreme, și ceva anume din subita și neașteptata lui sosire o dezechilibrează complet, îi face stomacul să se involbureze, îi răpește bruma de stăpânire de sine care-i mai rămăsese și i-o risipește în totalitate. El se apropie cu încetineală, costumul de culoare închisă aproape pierzându-se printre umbrele din jur, până când pășește în balta de lumină împrăștiată de felinarele hotelului.

— Bună, îi zice el, când ajunge îndeajuns de aproape, și pentru a doua oară în aceeași seară, Hadley începe să plângă.

18

6:24 pm Ora Coastei de Est
11:24 pm Ora de referință a Meridianului Greenwich

Un bărbat urcă treptele cu pălăria în mâini, o femeie urcă treptele încălțată cu o pereche de cizme scandalos de înalte. Un băiețel urcă treptele ținând în mână un joc video portabil. O mamă cu un copilăș care plânge. Un bărbat cu mustața ca o mătură. O pereche mai în vârstă, cu pulovere identice. Un băiat cu cămașa albastră și fără cea mai mică firimitură de gogoasă.

Existau atâtea posibilități ca totul să fi decurs altfel.

Imaginează-ți dac-ar fi fost altcineva, se gândește Hadley, iar inima îi palpită doar la simpla idee a acestei posibilități.

Dar, iată realitatea:

Un băiat urcă treptele cu o carte în mâini. Un băiat urcă treptele, cu cravata strâmbă la gât.

Un băiat urcă treptele și stă jos lângă ea.

O stea de pe cer refuză să stea la locul ei, și Hadley își dă seama că în realitate e un avion, că nu mai departe decât azi-noapte, steaua aceea fuseseră ei.

Niciunul dintre ei nu se grăbește să deschidă discuția. Oliver stă la câțiva centimetri distanță, privind drept înainte în timp ce o așteaptă să termine cu plânsul, și să fi fost numai asta, și Hadley tot s-ar fi simțit recunoscătoare, pentru că i se pare o dovadă de înțelegere din partea lui.

— Cred că ai uitat ceva, spune el, într-un târziu, ciocănind cu degetul cartea de pe genunchii lui.

Iar când vede că ea nu-i răspunde, ci doar se șterge la ochi și-și trage nasul, întoarce în sfârșit capul și-o privește.

— Te simți bine? o întreabă.

— Nu-mi vine să cred de câte ori am putut să plâng pe ziua de azi.

— La fel și eu, zice el, și ea se simte imediat îngrozitor, fiindcă, desigur, el are mai mult decât oricine dreptul să plângă.

— Îmi pare rău, zice ea încet.

— Ei bine, nu putem să spunem că n-am fi fost preveniți, meditează el, cu un mic zâmbet. Toată lumea zice mereu că e bine să ai la tine o batistă, la nunți și la înmormântări.

Fără să vrea, Hadley râde, la rîndul ei.

— Sunt cât se poate de sigură că mie nu mi-a propus niciodată cineva să-mi iau o batistă la mine, declară ea. Kleenex, poate.

Se lasă din nou tăcerea peste ei, dar nu una încordată, cum fusese mai devreme, la biserică. Vreo câteva automobile se apropie de intrarea hotelului, mârâind din cauciucuri și măturând cu farurile peste ei, astfel încât se văd obligați să-și mijească ochii.

— Ești bine? îl întreabă Hadley, și el face un semn de încuviințare.

— O să fiu.

— A decurs cu bine?

— Așa cred, răspunde el. Cel puțin, pentru o înmormântare.

— Corect, îl aprobă Hadley, închizând ochii. Scuze.

El se întoarce spre ea, doar puțin de tot, dar suficient cât genunchiul lui să-l atingă pe-al ei.

— Și eu îmi cer scuze. Toate lucrurile pe care le-am spus despre tatăl meu...

— Erai supărat.

— Eram furios.

— Erai trist.

— Eram trist, recunoaște el. Și încă sunt.

— Doar a fost tatăl tău.

Oliver încuviințează din nou.

— O parte din mine și-ar dori să fi semănat mai mult cu tine. Să fi avut curajul de a-i spune ce gândesc, înainte să fie

prea târziu. Poate că atunci lucrurile ar fi evoluat altfel. Toți anii aceștia fără să vorbim...

Se întrerupe, scuturând din cap.

— Pur și simplu, mi se pare o risipă.

— Nu e vina ta, zice Hadley, aruncând o privire spre el.

Îi trece prin minte că ea nici măcar nu știe cum a murit tatăl lui Oliver, cu toate că probabil fusese vorba despre o moarte neașteptată.

— Ar fi trebuit să-ți petreci mai mult timp cu el, încearcă ea.

Oliver își ridică mâna și-și slăbește nodul de la cravată.

— Nu sunt convins că s-ar fi putut schimba ceva.

— S-ar fi schimbat, insistă ea, cu un nod în gât.

— Nu e corect, exclamă el, abătându-și privirea și clipind furios.

— E la fel ca și cu lampa de veghe, zice ea, și chiar dacă-l vede începând să scuture din cap, continuă să vorbească. Poate că morala întâmplării este că el nu era dispus să ajute de la început. Poate era genul care se dă pe brazdă cu timpul.

Ultima parte o rostise cu mai multă blândețe.

— Poate că amândoi ați fi avut doar nevoie de mai mult timp, ca să vă dați pe brazdă.

— E și acum acolo, știi? zice Oliver, după câteva clipe de tăcere. Lampa de veghe. Mi-au transformat camera într-una pentru oaspeți după ce am plecat eu la facultate, și mi-au urcat majoritatea lucrurilor în pod. Dar am observat-o acolo de dimineață, când mi-am lăsat bagajele. Aș pune pariu că nici măcar nu mai funcționează.

— Eu pun pariu că da, intervine ea, și Oliver zâmbește.

— Mersi.

— Pentru ce?

— Pentru asta, răspunde el. Tot restul familiei mele e acasă, dar eu simțeam că nu pot să respir acolo. Pur și simplu, aveam nevoie de ceva aer curat.

Hadley clatină aprobator din cap.

— Și eu, la fel.

— Aveam nevoie doar să...

Se întrerupe din nou, întorcându-și privirea spre ea.

— E vreo problemă că sunt aici?

— Sigur că nu, răspunde ea, un pic cam prea repede. Mai ales după ce eu...

— După ce tu... ce?

— Am dat buzna la înmormântare, mai devreme, precizează ea, tresărind un pic la amintirea întâmplării. Nu că n-ai fi avut deja companie.

El se încruntă spre propriii pantofi pentru câteva clipe, până când pare să-i pice fisa.

— A, exclamă atunci. Nu era decât fosta mea iubită. Îl cunoștea pe tata. Și era îngrijorată pentru mine. Dar nu era acolo decât în calitate de prietenă de familie. Zău.

Hadley se simte inundată de un val impetuos de ușurare. Nici nu-și dăduse seama cu câtă putere își dorise ca tocmai acesta să fie adevărul, până în clipa de față.

— Mă bucur că ea a putut să fie acolo, îi spune, cu toată sinceritatea. Mă bucur că ai avut pe cineva.

— Da, cu toate că ea nu mi-a lăsat vreun material pentru lectură, replică el, trântindu-și palma peste carte.

— Mda, dar în același timp, probabil că nici nu te-a forțat să stai de vorbă cu ea.

— Și nici n-a făcut bășcălie de accentul meu.

— Și nici n-a apărut neinvitată.

— Asta e valabil pentru amândoi, îi amintește el, aruncând o privire peste umăr spre intrarea hotelului, de unde un portar îi urmărește cu o privire vigilentă. Și, în definitiv, de ce nu ești înăuntru?

Hadley ridică din umeri.

— Claustrofobia?

— Nu, de data asta, răspunde ea. N-a fost prea rău.

— Atunci, înseamnă că ți-ai imaginat cerul, nu?

Ea îl privește dintr-o parte.

— Toată ziua m-am gândit la el.

— Și eu, zice Oliver, lăsându-și capul pe spate.

Cumva, aproape fără ca măcar să-și dea seama, s-au tras mai aproape unul de celălalt pe trepte, astfel încât, chiar dacă nu sunt tocmai lipiți, ar fi cam greu să încapă ceva între ei. Prin aer plutește miros de ploaie, și câțiva bărbați care fumau prin preajmă își sting țigările și intră la loc în hotel. Portarul își ridică privirea spre cer pe sub cozorocul șepcii, iar vântul face copertina să se cutremure și să fluture, de parcă s-ar fi pregătit să-și ia zborul.

O muscă poposește pe genunchiul lui Hadley, dar ea nu se clintește ca s-o alunge. În schimb, o urmăresc amândoi zbuțuindu-se pentru câteva clipe, după care decolează din nou, atât de repede, încât aproape că nici n-o pot vedea.

— Mă întreb dac-o fi ajuns să vadă Turnul Londrei, zice deodată Oliver.

Hadley îl privește fără să înțeleagă.

— Prietena noastră din avion, o lămurește el, zâmbind. Pasagera clandestină.

— A, da. Sunt convinsă că a ajuns. Iar acum probabil că s-a dus să vadă cum e viața de noapte.

— După o zi încărcată prin Londra.

— După o zi *lungă* prin Londra.

— Cea mai lungă, o aprobă Oliver. Nu știi tu ce-ai făcut, dar eu ultima dată când am dormit a fost în timpul prostiei ăleia de film cu rațe.

Hadley izbucnește în râs.

— Nu-i adevărat. Ți-a picat capul și mai târziu. Pe umărul meu.

— Nici gând, protestează el, așa ceva nu s-a întâmplat.

— Ba, crede-mă, că da, insistă ea, ciocnindu-și genunchiul de al lui. Îmi amintesc totul perfect.

El zâmbește.

— Atunci, presupun că-ți amintești, de asemenea, că te-ai luat la ceartă cu femeia aia, în sala de așteptare?

Acum e rândul lui Hadley să se arate indignată.

— Ba *nu* m-am certat, argumentează ea. Să rogi pe cineva să aibă grijă de valiza ta mi se pare o solicitare perfect rezonabilă.

— Sau o potențială crimă, depinde din ce unghi o privești, precizează el. Ai avut noroc cu mine, că te-am salvat.

— Corect, aprobă Hadley, râzând. Cavalerul meu în armură strălucitoare.

— La dispoziția dumneavoastră.

— Îți vine să crezi că asta n-a fost mai departe decât ieri?

Un alt avion traversează peticul de cer de deasupra lor, și Hadley se apleacă peste Oliver în timp ce-l urmăresc cu privirile, țintind cu ochii punctele de lumină pălpâitoare. După câteva clipe, el o înghiontește cu blândețe, ca să se poată ridica, după care-i oferă o mână.

— Hai să dansăm.

— Aici?

— Eu mă gândisem că înăuntru, la drept vorbind.

Oliver privește în jur, ochii fugindu-i de la treptele acoperite cu mochetă până la agitatul portar și apoi la automobilele aliniate în fața intrării, după care încuviințează.

— Dar, de ce nu?

Hadley se ridică în picioare și-și netezește rochia cu palmele, după care Oliver își plasează mâinile ca un dansator profesionist de bal, una pe spinarea ei și cealaltă în aer. Poziția corpului îi e perfectă, iar chipul, plin de seriozitate, și ea se strecoară în brațele care-o așteaptă, cu un zâmbet sfios.

— Habar n-am cum se poate dansa așa, mărturisește.

— Îți arăt eu, răspunde el; și totuși, încă nu s-au clintit nici măcar cu un centimetru. Doar stau acolo, echilibrați și pregătiți, parcă așteptând să înceapă muzica, amândoi neputând să-și împiedice zâmbetul. Îi simte mâna pe spatele ei ca și cum ar fi ceva încărcat de electricitate, și faptul că stă așa acolo, dintr-odată atât de aproape de el, e suficient ca să-i provoace amețea. E o senzație ca de prăbușire, ca de uitare a cuvintelor unui cântec.

— Nu-mi vine să cred că ești aici, îi zice ea, cu o voce moale. Nu-mi vine să cred că m-ai găsit.

— Tu m-ai găsit prima, îi amintește el, și când se apleacă s-o sărute, e un sărut lent, și dulce, și ea știe că tocmai acesta va fi cel pe care și-l va aminti mereu. Pentru că, în timp ce precedentele două săruturi le simțise ca pe încheieri, acesta era, fără discuție, un început.

Ploaia începe să cadă în timp ce stau ei acolo, o burniță piezișă care se așterne ușor peste ei. Când își ridică din nou capul, Hadley zărește o picătură aterizând pe fruntea lui Oliver și apoi lunecând până pe vârful nasului, așa că, fără să se mai gândească, își ia mâna de pe umărul lui ca să i-o șteargă.

— Ar cam fi cazul să intrăm, zice ea, iar el încuviințează și-o ia de mână. Are genele ude, și o privește de parcă ea ar fi răspunsul la cine știe ce enigmă. Intră amândoi, împreună, ea având rochia deja presărată cu pete de ploaie, în timp ce umerii sacoului lui sunt acum cu o nuanță mai închisi decât înainte, dar zâmbesc amândoi, ca și cum ar fi un gen de problemă de care n-ai cum să scapi, precum o criză de sughițuri.

În fața ușilor salonului de bal, Hadley se oprește, trăgându-l ușor de mână.

— Ești sigur că ai chef de nuntă în clipa asta?

Oliver își coboară spre ea o privire atentă.

— Atâtea ore câte am zburat cu avionul, tu nu ți-ai dat seama că tocmai mi-a murit tatăl. Și știi de ce?

Hadley nu-și dă seama ce ar putea să-i răspundă.

— Pentru că eram cu *tine*, îi spune el. Mă simt mai bine când sunt cu tine.

— Mă bucur, spune ea, și apoi se surprinde pe ea însăși, înălțându-se pe vârfurile picioarelor și sărutându-l pe obrazul aspru.

Aud muzica de dincolo de uși, iar Hadley inspiră adânc, și apoi le împinge, deschizându-le.

Acum, mesele sunt goale, în majoritate, și aproape toată lumea e pe ringul de dans, legănându-se pe ritmul unui vechi cântec de dragoste. Oliver îi oferă încă o dată mâna, și apoi o conduce prin labirintul meselor, trecând printre farfurii cu felii de tort pe jumătate mâncate și pahare lipicioase de șampanie și cești goale de cafea, până când ajung în mijlocul încăperii.

Hadley își rotește privirea în jur, fără să se mai simtă acum stânjenită de atâtea perechi de ochi îndreptate spre ea. Domnișoarele de onoare nu dau dovadă de o prea mare discreție, arătând spre ei și hlizindu-se, iar din locul în care dansează cu Monty, cu capul pe umărul lui, Violet îi face cu ochiul, parcă vrând să-i transmită: *Ți-am zis eu!*

De cealaltă parte a sălii, tata și Charlotte și-au încetinit mișcările, aproape oprindu-se, amândoi holbându-se spre ei. Dar, când îi întâlnește privirea, tata îi zâmbeste înțelegător, și Hadley nu se poate abține să nu-i răspundă cu un surâs plin de lumină.

De data asta, când Oliver îi oferă mâna ca să danseze, o trage aproape de el.

— Ce s-a întâmplat cu tehnicile acelea protocolare ale tale? rostește ea, cu gura în umărul lui. Nu toți gentlemanii cuviincioși din Anglia dansează așa?

Când îi răspunde, îi simte zâmbetul după glas.

— Îmi desfășor proiectul de cercetare pe perioada verii în domeniul diferitelor stiluri de dans.

— Așadar, asta înseamnă că în continuare o să dansăm tango?

— Numai dacă ești dispusă pentru așa ceva.

— În realitate, ce studiezi?

El se lasă ușor pe spate, ca s-o poată privi.

— Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere.

— Foarte nostim, zice ea. Ce anume, de fapt?

— Vorbesc serios.

— Nu te cred.

El râde, apoi își coboară buzele astfel încât să ajungă aproape de urechea ei.

— În cazul oamenilor care se cunosc în aeroporturi, probabilitatea de a se îndrăgosti unul de celălalt este cu șaptezeci și doi la sută mai mare decât în cazul oamenilor care se cunosc oriunde altundeva.

— Ești caraghios, îl apostrofează ea, lăsându-și capul pe umărul lui. Ți-a mai spus-o cineva până acum?

— Da, răspunde el, râzând. Tu, de fapt. Cam de o mie de ori pe ziua de azi.

— Ei bine, ziua de azi aproape că s-a terminat, constată Hadley, aruncând o privire spre ceasul aurit plasat de cealaltă parte a sălii. Mai sunt doar patru minute. E unsprezece și cincizeci și șase.

— Asta înseamnă că ne-am cunoscut acum douăzeci și patru de ore.

— Parcă a fost mai mult.

Oliver zâmbeste.

— Știi că în cazul persoanelor care se întâlnesc în cel puțin trei situații diferite în decursul unei perioade de douăzeci și patru de ore, probabilitatea de a se întâlni și altă dată este cu nouăzeci și opt la sută mai mare?

De data asta, ea nu se mai obosește să-l corecteze. Măcar acum, preferă să creadă că el are dreptate.

Sfârșit

MULȚUMIRI

Există o posibilitate statistică foarte probabilă ca romanul acesta să nu fi apărut fără înțelepciunea și încurajările lui Jennifer Joel și Elizabeth Bewley. Le sunt, de asemenea, extraordinar de recunoscătoare lui Binky Urban și Stephanie Thwaites, tuturor celor de la ICM și Curtis Brown, minunatei echipe de la Poppy, colegilor mei de la Random House, prietenilor și familiei mele, care mi-au acordat întregul sprijin. Vă mulțumesc tuturor.

JENNIFER E. SMITH este autoarea mai multor romane pentru tineri, precum *The Comeback Season*, *You Are Here*, *The Storm Makers* și, evident, cel de față.

Are un master în *creative writing* la Universitatea St. Andrews din Scoția. În prezent, lucrează ca editor la New York.

Cărțile i-au fost traduse în 28 de limbi, iar următorul ei roman, *This Is What Happy Looks Like*, este în curs de apariție, și urmează a fi publicat și în România tot la Editura EPICA.

Romanul *Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere* – prima carte a autoarei tradusă în limba română – este deja un bestseller internațional, cu film în producție. Dustin Lance Black, scenaristul și regizorul viitoarei ecranizări, apreciază că povestea are potențialul de a fi *Când Harry a cunoscut-o pe Sally* pentru tânăra generație.

Cine și-ar fi închipuit că patru minute ar putea schimba totul?

PENTRU TÂNĂRA DE ȘAPTESPREZECE ANI, Hadley Sullivan, această zi pare să fie una dintre cele mai rele de până acum...

Tocmai a pierdut avionul, este blocată în aeroportul JFK din New York și e pe cale să întârzie la nunta propriului ei tată, care se căsătorește, pentru a doua oară, la Londra, cu o femeie pe care n-a văzut-o în viața ei.

Apoi, așteptând să se imbarce în următorul avion, îl întâlnește pe Oliver. E britanic. Și e foarte drăguț. Și o va însoți în noul ei zbor.

Călătoria de-o noapte trece cât să pierd unul de altul în aglomerația din aeroport.

Îi va aduce oare soarta din nou?

Desfășurată pe parcursul a două săptămâni, această carte este o șansă și a lui Oliver ne vorbește despre dragostea la prima vedere.

O CARTE DE PE LISTA NEW YORK TIMES EDITORS' CHOICE

„Un roman dinamic și antrenant, cu o minunată idee romantică drept premisă. Cititorii vor fi absorbiți, odată cu Hadley, de profunzimea emoțională pe care le străbate.” — PUBLISHERS WEEKLY

„Vă veți îndrăgosti de această carte — este o certitudine statistică!”
— MARGARET STOHL, autoarea a seriei bestseller *Cronicile Casterilor*

„Romantic și inteligent, acest roman este un *must-read*. Imediat ce vei face cunoștință cu Oliver, o să te rogi să pierzi și tu următorul zbor.”
— SARAH MLYNOWSKI, autoarea bestsellerului *Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)*

www.edituraepica.ro

Teens Love BOOKS Teens Love

ISBN: 978-606-93335-1-8

Cover photo © Oleg Oprisco /
Trevillon Images
Cover design by Liz Casal
Cover © 2012 Hachette Book Group, Inc.